RODICA STĂNILĂ

ROMÂNIA, TE IUBESC

A
AB
ABR
ABRA
ABRAC
ABRACA
ABRACAD
ABRACADA
ABRACADAB
ABRACADABR
ABRACADABRA

Articole publicate în săptămânalul Impact
Târgovişte, martie 2003 – septembrie 2004

Dedic acest volum părinților mei Anica şi Machedon Năduh, soțului meu Mihai, copiilor mei Carmen şi Mihăiță, fratelui meu Nelu, foştilor mei colegi şi elevi, prietenilor mei, tuturor acelora care, de-a lungul timpului, mi-au marcat sufletul şi viața.

Cu dragoste şi recunoştință,
Rodica Stănilă
(Raza de soare)

Scurtă introducere

„Munții noştri aur poartă, noi cerşim din poartă-n poartă”

Cine spune că America este țara tuturor posibilităților, n-a trăit în România, o țară plină de contradicții uimitoare, de oameni sclipitori, deseori geniali, care fac din coadă de câine sită de mătase, care îți dau şi haina de pe ei dacă te văd la necaz, dar care îți iau şi haina de pe tine dacă nu eşti atent, care îşi fură singuri căciula, care reacționează haotic, ilogic, sunt în stare de cele mai mari nedreptăți față de marile valori naționale, fie ele umane, istorice sau naturale, dar care îşi iubesc animalele mai mult decât pe ei înşişi. O țară în care mahalagismul şi hoția au intrat în normalitate, unde discreția şi bunul simț nu mai reprezintă nici măcar o amintire, fiind considerate ridicole, țară în care manipularea şi nedreptatea fac ravagii, simțul dreptății, al corectitudinii, bunul simț s-au redus la zero, prietenia şi încrederea în semeni nu mai sunt nici măcar deziderate. O țară în care legea îi apără pe hoți, pe leneşi şi pe şmecheri şi-i nedreptățeşte pe oamenii cinstiți şi harnici, în care oamenii care muncesc n-au ce mânca, iar hoții nu se feresc să se ştie ce, cât şi cum au dobândit, o țară ajunsă de basm datorită modului original în care a fost şi este gestionată!

O țară în care Dobrin şi Gică Petrescu au murit în mizerie, în care Ion Lucian, doctorul Pesamosca şi alți oameni valoroşi au pensii de câteva sute de lei, din care cu greu pot supraviețui, iar aceia care ne-au adus în starea asta îşi schimbă jeep-urile ca pe şosete, țară în care se desființează teatre, şcoli, spitale, pentru a nu fi disponibilizați excesiv de numeroşii funcționari publici, plimbătorii de hârtii, cei ce blochează orice inițiativă, angajații-pile ai nomenclaturii pre şi postdecembriste, care doar de fațadă se ceartă între ei, dar sunt uniți împotriva noastră, interesați doar de propriile avantaje. Patriotism? Nuuuu, se poartă „europenismul”. Nouă ni se spune ce mare avantaj avem prin desființarea frontierelor, necesară de fapt pentru afacerile lor tenebroase, apoi ne pun cip-uri, ca să nu ne mişcăm de capul nostru, să nu le încurcăm socotelile! Ei vor egalitate, dar nu pentru căței, cum bine spune fabula. O țară de vis, transformată într-un coşmar.

Țara în care s-a micşorat vizibil numărul acelora din categoria „pentru căci”, în schimb a crescut vertiginos numărul acelora din categoriile „mersi mult” şi „bonjur dragă”! Adică, a europenizaților!

Decebal, Mihai Viteazul, Horea, Cloşca şi Crişan, Tudor Vladimirescu, Alexandru Ioan Cuza, sunt doar câțiva dintre marii eroi ai neamului eliminați prin trădare, i-am trădat pe nemții care ne erau aliați în al doilea război mondial, pe vecini şi pe prieteni în vremea Securității, ne-am trădat chiar şi pe noi înşine, chiar propriile interese, în prezent.

Nu mai avem credință în Dumnezeu, deşi facem mare caz de ea. Sau, poate, tocmai de aceea. Facem din ce în ce mai des pelerinaje la locurile mai mult sau

mai puțin sfinte, plătim acolo bani grei, dar îmbunătățirile nu sunt semnificative tocmai pentru că la Dumnezeu nu are trecere fățărnicia. Pentru că, după ce s-au plătit zeci de acatiste, care au înlocuit indulgențele din vremea inchiziției, o luăm de la capăt cu calomniile, cu certurile, cu hoțiile, cu compătimirea sau sprijinirea celor care se pretează la așa ceva.

O țară în care liderii de sindicat plătesc oamenii să iasă în stradă, în timp ce ei huzuresc în palatele construite pe seama prostiei omenești.

O țară plină de așa-zişi analişti, care se pricep la orice până-i pui la treabă. Acolo nu se înghesuie, pentru că nu-şi pun mintea cu toți nebunii!

Adică, o țară a TUTUROR posibilităților, în care realitatea întrece orice imaginație! Față de ce e posibil la noi, America e zero! Barat!

Pentru țara asta, pe care o iubesc şi pentru care mă doare sufletul, am scris ciclul de articole „România, te iubesc!”, în speranța că ne vom trezi „din somnul cel de moarte” şi vom încerca a ne desprinde din lanțul karmic în care suntem prinşi, prin revenire la valorile creştine, la credință. Ele au fost publicate în perioada martie 2003 – septembrie 2004 în săptămânalul Impact.

Prin valori creştine nu înțeleg neapărat religia, care conține destulă manipulare şi nedreptate, care are deja prea mulți slujitori lipsiți de credință, cu rea-credință, care învrăjbesc oamenii în loc să creeze punți între suflete, ci la adevărata credință în Dumnezeu, pentru care nu ai nevoie de intermediari, credință conform căreia fiecare om are în el însuşi suflarea divină, duhul sfânt, toată tăria de care are nevoie pentru a fi fericit. Mă gândesc la acel „ce ție nu-ți place, altuia nu face”, la acea judecată proprie numită autocenzură, singura în măsură să reechilibreze balanța, atât de dereglată, a vieții pe care o trăim.

Cuprins

1. Scurtă introducere. . . . . .pag 3
2. Mândria de a fi român. 7
3. Minunata Românie. 9
4. Măria sa, prostia. 10
5. Limba noastră-i o comoară. 11
6. România, te iubesc. 12
7. Hărnicia la români. 13
8. Despre civilizație. 15
9. Despre învățământ, cu dragoste şi (slabă) speranță (1). 16
10. Despre învățământ, cu dragoste şi (slabă) speranță (2). 18
11. Despre învățământ cu dragoste şi (slabă) speranță (3). 20
12. Prezentul simplu. 21
13. Patronul. 23
14. Vizionarul. 26
15. Cruciada copiilor (1). 27
16. Cruciada copiilor (2). 28
17. Săraca țară bogată. 28
18. Compensările. 30
19. Certificatele. 31
20. Clişeele. 32
21. Valori inversate. 33
22. De ce combinatul se duce de râpă. 35
23. Roşia Montană. 36
24. Pensia medie. 37
25. Azilul. 37
26. Ei şi noi. 39
27. La vremuri noi, tot noi. 40
28. Scrisoare deschisă către toate partidele politice. 41
29. Despre politica românească. 43
30. Politică românească. 44
31. Politica struțului. 46
32. Intrăm în Europa. 48
33. Teama. 49
34. Momentul adevărului. 50
35. Rusia sub teroarea cecenă. 50
36. De la vorbă, la faptă. 52
37. Viața planetei. 54
38. Poveşti nemuritoare. 55
39. Banii noştri. 56
40. Oameni pentru oameni. 56
41. Reversul medaliei – oameni contra oameni. 58
42. De ce imaginea poliției este în suferință. 60

43. De la vorbă, la faptă. 62
44. Circul electoral 2004. 64
45. Atenție la escroci. 64
46. Despre competența funcționarului public. 65
47.Pasul. 67
48.Despre competență. 67
49. Direcția mişcării hârtiilor. 68
50. Transparența. 69
51. Să vezi şi să nu crezi. 70
52. Mare veste, mare. 71
53. Unde ne sunt visătorii. 72
54. Tonul face muzica. 73
55. Educatori de ieri, educatori de astăzi. 74
56. Biserica de tineri. 75
57. Bacalaureat 2004. 77
58. Viața şcolii, şcoala vieții. 78
59. Poveste adevărată. 79
60. Jocurile olimpice. 81
61. Sugestii pentru îmbunătățirea legislației româneşti. 81

Mândria de a fi român

Am văzut cândva un film american în care 4 iulie, ziua națională a Americii, era serbată în toate familiile americane, așa cum la noi se serbează cel mult evenimentele familiale, personale. Şi mi-am adus aminte că peste câteva luni va fi şi ziua națională a României, țara mea. Țara în care unii ne fac permanent să ne simțim prost că-i aparținem. Iar noi, din nu ştiu ce motive, le facem jocul. Nu fac parte din niciun partid politic şi nici nu voi face parte, pentru că niciun partid nu mă reprezintă. Toți îşi fac propriile jocuri ca şi cum noi, cei mulți, nu am exista. Şi, cam au dreptate. Suntem dar nu contăm, pentru că stăm ca struțul cu capul în nisip, lăsându-i să-şi vadă de interesele proprii pe banii noştri.

Filmul mi-a adus aminte de sărbătoarea noastră națională, prilej pentru partidele politice să se dea în spectacol. Au avut loc chiar altercații televizate care ni-i arătau pe aleşii noştri, unii mai "patrioți" decât alții, ce se întreceau în a terfeli atmosfera de sărbătoare potrivită momentului aniversar.

Mi-au revenit în minte unele emisiuni de televiziune în care se căutau, oficial, justificări la plasarea unor monumente jignitoare pentru memoria poporului român, emisiuni în care se propaga segregarea elevilor pe criterii etnice în şcoli, lucru care s-a şi realizat practic, într-o totală lipsă de respect față de români, față de bunul simț. Îmi amintesc de românii din Harghita şi Covasna care au fost forțați să-şi părăsească slujbele şi locuințele, fără a fi apărați de legi şi de guvern. De doi studenți medicinişti, cunoscuți mie, care au trebuit să se transfere de la Târgu Mureş la Bucureşti, pentru că nu li se vorbea decât ungureşte.

Cu ceva vreme în urmă, pe când făceam practica la Târgu Mureş, în câteva cofetării n-am fost serviți pentru că am făcut comanda în limba română! Mai recent, la Târgu Secuiesc, n-am putut cumpăra o carte dintr-o librărie pentru că vânzătorul n-a vrut să înțeleagă limba română. Dar nu pot uita nici faptul că, într-o farmacie din Târgu Mureş, farmacistul maghiar ne-a servit exemplar, apoi ne-a condus până la uşă, poftindu-ne să revenim (eram un grup de studenți). Sau că doamna Szoke, de la Azomureş, s-a purtat cu noi ca o mamă, trecându-ne în porție la lapte sau punându-ne o pilă pentru a ni se da maşina necesară organizării unei excursii la Sovata şi în împrejurimi. Oameni, oameni, oameni.

Când maghiarii din România, prin UDMR, solicită tot felul de aberații, în contradicție cu legile bunului simț şi cu legile țării, ni se spune că este "o dovadă de europenism", să le acceptăm fără crâcnire. Când conaționali ai noştri reacționează firesc la jigniri şi injurii, sunt extremişti! Un partid pe criterii etnice, o anomalie a politicii, este considerat european, dar replica lui de bun simț este extremism. Repet, nu fac politica nici unui partid, ci a bunului simț. Dacă ambele partide ar fi scoase în afara legii, n-aş plânge după nici unul. Dar, atâta timp cât există UDMR, PRM este necesar pentru păstrarea echilibrului, pentru a nu fi sufocați în propria țară, pentru a nu ne pierde identitatea națională. Ambele partide funcționează la limitele legii, dar UDMR este împotriva a tot ce este ro-

mânesc, comentariile sunt deseori jignitoare chiar şi pentru omul neutru, neimplicat politic, pe când PRM mai menține cumva echilibrul fragil, ne ține partea şi nouă, celor mulți, jigniți de mojiciile, uneori subtile, alteori directe, ale unor parteneri inflexibili cum sunt şefii UDMR.

Nu confund maghiarii din România cu UDMR, după cum nu confund românii cu PRM. Dar existența UDMR a creat necesitatea PRM. Asta ar fi trebuit să dea de gândit guvernanților noştri, nu faptul că PRM le mai strică, probabil, aranjamentele. Care aranjamente par deseori antinaționale unor profani ca mine. Aşa se explică şi creşterea în sondaje a PRM, şi dacă va fi scos în afara legii, va apare sub altă formă, dar el va exista atâta timp cât există UDMR. Pentru că aceste partide funcționează pe principiul cauză-efect, lege universală care nu poate fi contracarată de legile unor oameni. PRM nu reflectă caracterul primitor al românilor, toleranța lor față de tot şi de toate, sensibilitatea la frumos şi dorința de echilibru caracteristice nouă, ci este replica la mojiciile altora, repli-că pe care cei mai mulți n-o pot da datorită educației, dar sunt uşurați când alții o fac în locul lor. Dacă va dispare cauza, va dispare şi efectul. În caz contrar, nu.

Mai nou, se organizează tot felul de sărbători. S-au serbat chiar 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare, deşi nu toți miniştrii ştiu pentru ce s-au alocat banii. Oare, unii ştiu? Abia aştept să văd o sărbătorire a zilei naționale fără tentă politică, cu fast dar cu decență, cu bun gust, nu în stilul "modern" al târgurilor, pentru că ziua națională nu este un târg, nici patrimoniu politic. Este a noastră, a tuturor, şi am vrea să simțim acest lucru. Aş vrea ca măcar în această zi să fim mândri că suntem români, că suntem unici, că nimeni nu mai este ca noi. Ca, măcar în această zi, să retrăim şi să resădim în inimile semenilor noştri MÂNDRIA DE A FI ROMÂN, s-o sădim în inimile copiilor noştri. Cine nu-şi respectă rădăcinile nu se respectă pe sine. Cine nu se respectă pe sine nu are nici o şansă de supraviețuire, pentru că viețuim şi supraviețuim prin ceea ce am fost şi suntem. Dacă n-am fost, nici nu suntem, nici nu vom fi. Istoria nu-i iartă pe cei ce nu-şi respectă trecutul! Redați-ne respectul pentru istoria neamului românesc, pentru care înaintaşii noştri au adus numeroase jertfe! Avem dreptul la asta, suntem europeni prin istorie şi tradiții, prin trecut, prezent şi viitor. Dacă n-ați aflat încă, noi suntem în Europa dintotdeauna, chiar dacă uneori Europa se face a nu şti. Dar trebuie să ridicăm fruntea din țărână, trebuie să ne recăpătăm vertica-litatea. Trebuie să învățăm a da şi a cere ce ni se cuvine. Să învățăm să ne respec-tăm, pentru a putea avea parte de respectul celorlalți. Să nu uităm că "noi suntem români...noi suntem pe veci aici stăpâni"! Că strămoşii noştri au câştigat respectul altor neamuri prin tenacitate, toleranță, prin puterea de a ține piept vitregiilor soartei, care i-a încercat dar nu i-a învins! Chiar dacă istoria este un mit, o poveste frumoasă, suntem datori s-o cunoaştem din respect pentru înaintaşii noştri. Şi istoriile altora conțin, de asemeni, mult subiectivism, dar nouă nu ne-a trecut prin cap să le contestăm aşa cum se încearcă astăzi cu noi.

Nu ştiu exact cine mi-a sădit mie în suflet dragostea de țară, dar vreau să cred că am transmis-o copiilor mei de acasă şi de la şcoală. Poate bunicii, care s-au refugiat din Basarabia pentru a nu fi sub ocupația ruşilor, poate dragostea de glie a moşilor mei. Dar ea este puternică şi nimeni vreodată nu m-a putut face să-mi fie ruşine că sunt româncă.

De aceea doresc fierbinte să ne întoarcem la firescul lucrurilor, la dragostea față de Mama noastră, Țara. Şi aşa cum sărbătorim, cu dragoste şi respect, propria mamă, să reînvățăm să sărbătorim cu dragoste şi respect pe mama noastră, a tuturor românilor, România, de ziua națională. Şi nu numai atunci, ci mereu!

Minunata Românie

Nu încetez a mă minuna de originalitatea noastră, a românilor. Imediat după '89 am asistat la greve pentru a ieşi la pensie înainte de termen, pentru mărirea salariilor, pentru a se privatiza întreprinderile. Apoi, la greve pentru a nu ieşi, pentru a avea un loc de muncă, pentru a nu se privatiza, pentru a primi bani pe nemuncă. Am asistat, fără a-mi veni a crede, la dezastrul făcut cu bună ştiință în tot ceea ce venea dinainte de '89. În uzine, învățământ, sănătate, agricultură etc.

Suntem țara, unică în felul ei, în care se spunea, şi încă se mai spune: cine-i harnic şi munceşte, are tot ce vrea, cine bea şi chefuieşte, are tot aşa. Sau: sus munca, să n-ajungem noi la ea! Şi, culmea, la noi chiar funcționează! Că trăim din ce în ce mai greu cu aceste "principii" este adevărat, dar nu prea văd a se sinchisi cineva de asta. Oricât ai fi de tăbăcit de viață, tot te uluieşte să auzi şi să vezi că nu are importanță ce faci, nici măcar dacă faci ceva, şi asta de la un inspector general adjunct al Inspectoratului Şcolar Județean!

Ne extaziem în fața găinarilor, a şmecherilor, a celor care "se descurcă", am dori să fim ca ei. Nici prin cap nu ne trece că din nimic, nimic nu iese, pentru că la români "dacă nu curge, pică "! Întâi croim, apoi măsurăm.

La câțiva ani după 89, începusem să cred că am ajuns pe fundul prăpastiei şi că, obligatoriu, vom începe a urca. Dar, şi aici, ne omoară originalitatea: mai săpăm o groapă, mai coboram o treaptă, dar în sus nicicum. Şi deşi iluzia este că mergem înainte, luminița de la capătul tunelului este din ce în ce mai departe. Gândeşti că ne vom deştepta, că vom înțelege că fără muncă bine făcută nu se poate? Aşi, da de unde!

Originali până-n pânzele albe. Doar suntem români!

Auzi la televizor că ~~i~~nflația a crescut în luna ianuarie cu 0,69 %, în timp ce tu vezi că prețurile au luat-o razna. Auzi pe dna ministru a sănătății spunând despre sistemul sanitar că funcționează mult mai bine ca înainte, în timp ce tu vezi că propria mamă de mult n-ar mai fi pe lumea asta, dacă nu i-am achita noi, copiii, medicamentele şi o parte din întreținere, şi te freci la ochi, te întrebi dacă nu cumva visezi. Nu, nu visezi!

Îmi amintesc că şi înainte de ‘89 trăiam bine prin reprezentanţii noştri, aşa cum trăim şi acum. Atunci nu puteam să deschidem gura, azi o deschidem degeaba, nimeni nu ne ascultă. Norocul nostru că nu ne-am pierdut simţul umorului! De fapt nici nu-l puteam pierde, suntem urmaşii lui Păcală şi Tândală. Veri cu Gâgă, Bulă, Garcea. Nu înţeleg de ce Garcea e poliţist! Garcea nu e poliţist, Garcea suntem noi! Este un simbol al timpurilor originale în care trăim.

Ne place să găsim vinovaţi: guvernul, partidele, oamenii răi, toţi sunt răi…

Dar noi? Noi? Doamne fereşte! Nouă să ni se spună ce să facem, vedem noi cum ne descurcăm! Cum adică să ne gândim noi la viaţa noastră, să ne clădim noi înşine viaţa? Dar pentru ce mai avem partide, guvern, prefecturi, primării?

Chiar, pentru ce? Primul pas, cel mai important, este să începem să gândim, pentru că reprezentanţii noştri, prin intermediul cărora o ducem noi bine, nu fac decât să răspundă la comanda socială: asta vrem, asta ne dau. Adică ne meritäm unii pe alţii. Dar poate imnul ne spune ceva? Deşteaptă-te române… Oare ce ne spune?

Măria Sa, Prostia

În general sunt o fiinţă echilibrată, rareori putând fi scoasă din fire. În ultimul timp însă, îmi aduc aminte din ce în ce mai des de povestea lui Creangă cu drobul de sare. Mă întreb: chiar atâţia urmaşi să aibă femeia aceea printre noi?

Tot omul ştie, sau ar trebui să ştie, că transferul termic se face de la corpul mai cald spre cel mai rece. Guvernanţii noştri, şi chiar unii “ingineri“ vorbitori la televizor, iată că nu ştiu! Ei afirmă că acei ce s-au debranşat de la reţeaua de termoficare trebuie să plătească pentru căldura primită prin pereţi de la vecinii lor jecmăniţi încă de amintita instituţie. Ca şi cum omul care şi-a montat centrală n-ar încălzi la rândul său pereţii vecinului. Şi chiar mai mult decât termoficarea, care se simte doar la sumele încasate, nu la temperatura din apartamente. Doar că respectivul om a scăpat de jumuleala celor care iau bani mulţi pentru a-i da nimic! Ce mă miră este de ce nu se iau acele 10-30 procente celor care s-au debranşat dar nu au centrală, pentru că aceia chiar se încălzesc de la pereţii vecinilor! Aşa cum acei care nu au aparate de radio sau televizoare plătesc totuşi taxele pentru că, nu-i aşa, pot asculta sau vedea programele la vecini. Iar cei care au apometre plătesc oricât vor furnizorii lor, pentru că de spălat tot se spală sau ar trebui să se spele mai des.

În aceeeaşi idee plătim repararea unor drumuri pentru ca, după ce lucrarea s-a terminat, să înceapă săparea lor pentru reabilitarea canalizării, a reţelei de termoficare sau a reţelei de apă. La urma urmei n-are importanţă pentru ce reţea se sapă, cine face şi desface, tot timpul are ce face şi decât mult şi fără rost, mai bine puţin şi prost. Amintiri din trecut, amintiri despre viitor.

Cu ceva vreme în urmă, într-o dimineaţă, pe trotuarul din faţa blocului au început săpăturile. A urmat o pauză mai mare iar după lăsarea întunericului au sosit o macara, o basculantă, apoi s-au adunat, încet-încet, vreo 20-25 de oameni.

Pe la ora 23, lucrul era în toi! Macaraua săpa şi încărca pământul în basculantă, dând de lucru la vreo 3-4 oameni. Restul, îmbrăcaţi de la cravată până la salopetă, formau o galerie demnă de un meci Rapid–Dinamo: dă-i înainte, înapoooi, mai aşaaaa, hoooo, hoooo măăă... Nici în camerele dinspre punctul termic nu te puteai odihni, pentru că alţi lucrători trăgeau dintr-un camion nişte ţevi, lăsându-le să cadă de sus: hârrrr, zbang; hârrrr, zbang...

Toată distracţia a ţinut până pe la 5:30 dimineaţa, după care au făcut curat, apoi au dispărut. Toată ziua nu s-a mai lucrat nimic. Pe urmă săpăturile au continuat cu viteză melcului obosit. Cum naiba să meargă treaba bine dacă în loc să ne odihnim, lucrăm; în loc să lucrăm, moţăim. Şi tot aşa le facem pe toate, în contratimp!

Nu mai ştim să muncim serios, nu mai ştim nici măcar să ne distrăm. Asta-mi aminteşte că, pe când Mihăiţă al meu avea vreo 10 ani şi mă ajuta la curăţenie, i-am spus că n-a şters praful cum trebuie şi se văd numai dungi! Răspunsul lui a fost: da, dar sa vede că l-am şters, nu? Dar el avea 10 ani. Noi ce scuză avem?

Întâi croim, apoi măsurăm şi ne mirăm că toate merg de-a-ndoaselea. Şi uite aşa povestea prostiei omeneşti, începută de Creangă în secolul al XIX-lea, continuă cu succes sporit şi în zilele noastre. Şi mai spun unii că nu avem continuitate pe pământul românesc, deşi oricine îşi poate da seama de realitate. Unii se fac a munci, alţii se fac a plăti, unii încasează, noi plătim. Tot.

Limba noastră-i o comoară

Probabil de aceea românii fac atâta economie la folosirea ei.

Mi-aduc aminte de anii de liceu în care profesorul nostru de limba română, tovarăşul Oprescu Gheorghe, nici nu stătea la discuţii şi-ţi dădea doi dacă schingiuiai limba prin exprimări neadecvate. “Tovarăşe profesor” era modul de adresare. Ce fel de tovarăşi puteam fi noi cu valori ca dumnealui, nimeni nu poate spune. Deşi îi spuneam Zbirul, nici unul dintre noi nu şi-a pierdut respectul pentru profesor, pentru că-şi iubea meseria şi o respecta. Terminarea liceului n-a însemnat respirare uşurată că am scăpat, pentru că respectul nu se cere, se capătă.

Sau, cel puţin, aşa era atunci. Astăzi folosim pronume de politeţe. Cunosc domni şi doamne, unii chiar profesori de română, care îţi spun să “te serveşti” sau se plâng de “absenteismul” elevilor care chiulesc, şi mă întreb ce vremuri trăim.

Nu mai murim, decedăm; nu mai privim, vizionăm; serveşte-te în loc de ia ceva; nu mai introducem, implementăm; nu se mai spune mulţumesc, ci mersi mult; nu se mai chiuleşte, ci se dă dovadă de absenteism deşi asta înseamnă cu totul altceva, şi tot aşa.

Necunoaşterea înţelesului unui cuvânt nu este o crimă! Crimă este când îl foloseşti fără a-i cunoaşte înţelesul, mai ales dacă lucrezi în mass-media sau cu copiii. La toate posturile de televiziune auzi de parlamentarii care dau dovadă de absenteism, pe niciun post n-am văzut utilizarea corectă a termenului.

Absenteism = a fi undeva doar fizic, dar cu gândurile în altă parte; iar de servit, doar eu te pot servi, tu mă poţi servi, dar nu te poţi servi! Acum şi filmele sunt titrate cu “serveşte-te”!

Nu mai mergem la agenţia de turism ci la agency travel, care se numeşte Turist Center, Five Stars, Transilvania Tour, Blue Moon, Melani tours, High Class. Dacă citeşti reclama cu Yasin, madly in love, nici nu ştii cu ce se ocupă dacă nu vezi oferta (cum de le-a scăpat pe româneşte!) pentru tâmplărie de aluminiu şi PVC! O firmă caută senior accountant, alta caută sales coordinators, alta assistant brand manager, Romtelecom caută expert – Call Center Services. Se mai caută internal auditor, payment officier, reporting officier, cashier etc. Ăstora nu le-a scăpat nimic pe româneşte, sunt mai consecvenţi!

La postul naţional Realitatea TV, din timp în timp există momente sub genericul “No comment“. Snobism cultivat! “Fără comentarii” ar suna mai rău?

Până la urmă o să ajungem să vorbim cu “furculision” şi “mâncărision” ca pe vremea lui Guliţă! Dar Guliţă nu se exprima aşa la şcoală sau la televizor, nu coordona posturi de televiziune. Pe când la noi asta se întâmplă pentru că, în loc să ne tot preocupe “relaţia profesor – elev“ şi să săpăm tot timpul profesorul, ar trebui să ne preocupe direcţia în care merge învăţământul românesc.

Profesorii nu dau direcţia, ei doar iau direcţia ce li se impune de către minis-ter. Iar ministerul nu prea dă semne a şti încotro trebuie să mergem. Ideea este că oriunde, dar nu conform tradiţiilor noastre, ci conform “aplicaţiilor” altora!

Preţiozitatea este dovada certă a lipsei unei culturi solide, a dorinţei de a părea ce nu eşti, dar tocmai ea dovedeşte valoarea exactă a individului. Omul de valoare se exprimă cât mai aproape de nivelul de înţelegere al interlocutorului, pentru că valoarea nu trebuie dovedită: ea este sau nu este, se simte!

Limba română se învaţă şi din emisiuni tip “vacanţa mare” (= vacanţa spiritului şi a bunului simţ!), şi din cântece de genul: îţi mulţumesc că m-ai părăsit, dar te iubesc, sunt un tâmpit; şi din emisiuni tip “Monica”, uneori mai “vizionate” decât cărţile; şi

din discursul unui mare poet, A. P., care spunea pe scena festivalului pentru copii Mamaia 2004, că vrea să spună decât... Despre exprimările de la ştiri sau din Parlament nici nu mai vorbesc. Ecranul şi tribuna rabdă orice, noi aşişderea! Mă întreb, ca şi marele actor Constantin Tănase, ”dar până când, măi, până când?” (22.07.2004)

România , te iubesc

După evenimentele din 1989 toţi tovarăşii au devenit «domni», iar toate tovarăşele «doamne»! Adică, aceeaşi Mărie, cu altă pălărie!

Miercuri, 17 august, domnul Adrian Năstase i-a trimis domnului Teodor Stolojan o scrisoare deschisă în care îl acuză că nu percepe corect realitatea, că dă dovadă de “micime” criticând guvernul, că “este dominat de interese meschine”. Asta după ce cu puţin timp înainte declarase că “Stolojan este susţinut de mafia financiar-bancară”. Apropo, dacă există o asemenea “mafie” şi este cunoscută, de ce nu e după gratii?

Imediat domnul Stolojan a spus că primului ministru ar trebui să-i fie ruşine să spună aşa ceva. Apoi scrisoarea i-a fost returnată domnului Năstase de portarul de la sediul PNL, care îi scrie domnului Adrian Năstase: ”Dl Teodor Stolojan m-a rugat să vă trimit această scrisoare, având convingerea că subordonaţii dumneavoastră, printr-o regretabilă eroare, au expediat-o la o adresă greşită. Bănuiesc că intenţia dumneavoastră a fost de a trimite scrisoarea pe adresa revistei România Mare”.

Lupta electorală nu se dă pe baza unor programe de scoatere a ţării din groapa în care a fost împinsă, pentru că pe politicieni nu-i interesează aşa ceva, ci se folosesc, chiar la cel mai înalt nivel, argumente penibile, can-can-uri, dosare de la fosta securitate sau învinuiri permanente! Tu mă critici, eu te înjur, tu te înalţi, eu te lovesc sub centură sau îţi pun o piedică, de parcă ar fi parteneri la o miuţă, nu candidaţi la preşedinţia sau la parlamentul României! Ce planuri de redresare, ce politeţe, ce dialoguri civilizate, care civilizaţie, care educaţie?

Iar noi îi răbdăm pe posturile de radio şi TV, în ziare centrale sau locale, la conferinţe de presă. Pe lângă ştirile de tip “urmăriţi, prindeţi şi arestaţi”, “urmăriţi, prinşi şi scăpaţi”, “urmăriţi, prinşi şi violaţi”, ”SPP-iştii sunt scăpaţi, poliţiştii sunt eliminaţi“, mai ascultăm şi vulpile moraliste care se plâng că nu sunt corect percepute de cei din jur, nu sunt lăudate că ne-au dus de râpă!

Apare şi domnul Cristoiu la televizor şi spune că lupta nu se dă ca între domnişoare, că la alţii mojicia este mult mai mare ca la noi! Ce să spun, o adevărată consolare!

O asemenea campanie electorală, cu doritori de a deveni preşedinţi ai României sau măcar parlamentari, eclipsează de departe emisiunile cu Monica!

Mâine-poimâine o să-i felicităm şi o să şi urmăm metodele dumnealor, dacă doar aşa obţinem rezultate. Halal modele, halal educaţie! (01.09.2004)

Hărnicia la români

Foarte multă lume se plânge că nu are unde să lucreze şi că nu are cum să trăiască decent. Ca în multe alte cazuri, adevărul este pe la mijloc. Adică locuri de muncă ar fi, dar nu pe măsura "valorii" celor ce caută de lucru. Am ascultat la ştirile de la ora 8 ale unui post naţional de televiziune cum patronul unei firme de construcţii a avut răbdarea să sune la 1800 de numere de telefon ale unor anunţuri de la mica publicitate, anunţând pe fiecare că angajează cu carte de muncă lucrători, şi i-a poftit să vină. În urma a 1800 de telefoane s-au prezentat două persoane, iar dintre ele s-a angajat doar una. Toţi voiau să se angajeze doar pe timpul iernii, pentru a lucra la negru pe timpul verii!

Cum lucrează ei pe timpul verii? Păi să vă spun ce am păţit eu când am avut o refulare a apei la chiuveta din bucătărie: am luat cele două ziare, Impact şi Raid, şi am început să sun pe rând la toţi cei ce se anunţau a fi instalatori, pentru a găsi pe cineva să desfunde canalizarea. Niciunul nu a vrut sau n-a dorit să vină, aşa că am apelat la o persoană cunoscută de la o instituţie la care lucrau instalatori, care mi-a trimis pe cineva. Ei mai şi verifică dacă aceşti aşa zişi instalatori au vreo calificare! Am uitat să spun că am apelat mai întâi la instalatorul plătit lunar din banii noştri de la asociaţie, care mi-a spus că a venit iar eu n-am vrut să-i deschid uşa!?! Fără a mă cruci (el fusese la etajul II unde era problema, şi o mutase la apartamentul mamei de la etajul I, iar apa refula într-una!) l-am rugat să mă scuze, şi să-mi rezolve totuşi problema. A spus că vine la ora 11, când m-am dus din nou a spus că va veni după program, dar n-a venit deloc, de aceea am apelat la acea cunoştinţă. Şi astăzi acel lucrător este plătit lunar din banii noştri pentru a ne trata astfel. Cam asta caută cei mai mulţi lucrători români: bani fără muncă, sau cu cât mai puţină muncă!

Cum lucrează când lucrează? Trei din şase prize montate de un instalator nu funcţionează, aşa încât cred că acelea care

funcţioneează o fac din voia Domnului, nu din ştiinţa lui de a le monta, uşa de la cămară nu se mai închide...

Credeţi că după 5-6 rugăminţi a venit să remedieze ceva? Cu credinţa veţi rămâne, ca şi mine de altfel !

De ce nu vor să se angajeze şomerii? Pentru că pierd ajutorul de şomaj de 2.100.000 lei, pe care îl obţin fără muncă. Statul a decis să nu se plătească acest ajutor de şomaj celor ce refuză un loc de muncă! Credeţi că s-au angajat şomerii? Vezi să nu! Ei şi-au scos adeverinţe medicale şi tot la negru lucrează vara, iar iarna se plâng că n-au ce mânca! Orice ar inventa statul pentru a-i deter-mina să lucreze, este contracarat de inventivitatea leneşului, deacum "educat", care are mintea odihnită!

Cunosc un patron care are o făbricuţă de încălţăminte. După 1989 plecase în Polonia pentru a învăţa să fabrice încălţăminte, a învăţat, şi venind în ţară a dorit să angajeze lucrători pe bază de probă de lucru: le-a spus că s-a şcolit două săptămâni şi că norma va fi de 10 perechi, cât poate face el în 8 ore. Când a văzut cum lucrează "specialiştii" noştri, s-a ocupat de şcolarizarea lor. Ajunsese ca un lucrător calificat de el să câştige 2-3 salarii de profesor cu vechime şi gradul I, dar au plecat în Italia fără să-l anunţe!

Într-o zi l-am văzut negru de supărare: plecase cu treburi de la întreprindere şi fusese sunat de un beneficiar că la câteva perechi de încălţăminte li s-au deslipit tălpile. S-a dus personal şi le-a înlocuit, cu scuze, iar când a ajuns înapoi la întreprindere, lipiseră şi feţele aiurea aşa că, revoltat, le-a spus că de acum îi vă plăti în pantofi făcuţi de ei, şi să-i vândă ei dacă pot!

Nu peste multă vreme, i-a atras atenţia un lot de piele care nu era complet şi a făcut un inventar: i se furase piele şi tălpi de circa 60 de milioane de lei. Nu erau doar baloturi complete, ci desfăcuseră şi mai scoseseră şi din fiecare balot, aparent întreg, câteva piei! A mers pe firul lucrurilor şi a descoperit că una dintre lucrătoare a plecat de la vechiul loc de muncă după o pagubă de 20 de milioane de lei, dar n-a putut să fie prinsă cu mâţă-n sac, fiind sfătuită să plece de bună voie. Aşa s-a pricopsit el cu ea şi nu are ce face, pentru că a dat sfoară-n ţară că angajează muncitori, dar ce a păţit patronul de la firma de construcţii din Bucureşti păţeşte şi el: nu găseşte! Iar care vine, dacă nu stai cu ochii pe el, mai mult te păgubeşte decât lucrează !

Aşa că mai lăsaţi baltă sloganul cu mâna de lucru calificată a românilor şi cu meritele pentru care ar trebui mereu mărite salariile, indiferent de calitatea muncii! La noi, e ca în povestea lui Creangă cu " muieţi-s posmagii?".

Eu aş mări salariile profesorilor de două-trei ori, dar aş asigura prezenţa lor în clasă şi pregătirea lor pentru lecţii la modul draconic, pentru că de la educaţie şi de la mentalităţi ni se trag toate relele, nu de la PSD, CDR, PNŢ, PD sau PNL! În şcoli se fac ore de mântuială, dacă se fac! Iar dacă încearcă vreun "dizident" să nu se împace cu ideea chiulului, este eliminat repede de sistemul care se târăşte, şi ne târăşte, spre râpă! Când, după 89, a fost prima grevă din învăţământ, le-am spus unor grevişti că dacă vor să facă ceva ce n-au mai făcut până atunci, să intre la ore!

Să se termine cu hârţoagele şi să se treacă la muncă. Nu avem, pentru că nici nu încercăm să facem ceva. Ne facem că muncim, ne "acoperim" cu hârtii şi tot dăm vina pe alţii! De fapt, cum gândim, cum muncim, aşa trăim!

Despre civilizație

Se presupune că gradul nostru de civilizație creşte odată cu distanța în timp față de primul strămoş coborât din copac. Din acest punct de vedere, triburile din Africa sau din Malaezia pot fi considerate necivilizate. Dar ce înseamnă, de fapt, civilizația? Ea este tot ce a acumulat omenirea de-a lungul timpurilor, de la mersul biped până la navele cosmice. Asta în sensul larg al cuvântului. În sens restrâns, prin civilizație înțelegem "ce ție nu-ți place, altuia nu face"!

Rabindranath Tagore, cel mai mare poet indian, făcea o paralelă între civilizația orientală şi cea occidentală. El arăta că în civilizația orientală omul se consideră parte integrantă a naturii, pe care o respectă şi în sânul căreia trăieşte, pe când occidentalii sunt într-o permanentă luptă cu natura. E ca şi cum ne-am lupta permanent cu noi înşine, cu sau fără motiv. În lupta noastră cu natura, defrişăm păduri fără nici o rațiune, construim baraje, vânăm fără a ne gândi la consecințe, determinăm dispariția unor specii de animale, de plante, ca şi cum noi am fi ultimii locuitori ai planetei.

Din două, una: ori am sărit peste etapele civilizației, ori am chiulit la multe dintre ele. Altfel, cum am putea explica mizeria în care ne complacem zilnic, trecând pe lângă ea ca pe lângă ceva cu totul şi cu totul normal? Uitați-vă în jurul blocurilor şi veți vedea cum cad din cer, la toate orele zilei, hârtiuțe, ambalaje, pixuri ale căror paste sunt consumate, mucuri de țigări şi tot ce-i mai scapă românului din mână. Cum am putea explica faptul că, din fața Casei Sindcatelor, au fost tăiate vârfurile brazilor argintii, probabil pentru pomi de

iarnă? De câte ori ni s-au oferit imagini din junglă sau din țări subdezvoltate, n-am văzut așa ceva. Și atunci, pe unde ne situăm noi ca grad de civilizație?

Te rogi de ani de zile la vecini să-și repare instalațiile, pentru că îți curge apa în cap, și în curând îți va cădea și tavanul. Într-un târziu oprești apa, nemaiputând suporta situația. Pe cine ziceți că se revoltă ceilalți vecini? Ați ghicit, nu pe persoana care nu-și repară instalația!

După o zi de muncă, te culci liniștit pentru a-ți reface forțele, dar… de pe la ora 23, lângă bloc începe distracția: câțiva băieți și fete, probabil în vacanță, vorbesc și râd în gura mare, fără urmă de jenă față de toți oamenii care în mod normal dorm la ora aceea. Și asta ține, uneori, până pe la 3-4 dimineață, spre disperarea locatarilor. În perioadele de liniște dintre țipetele lor mai auzi o alarmă, mai trec măturătorii trântind cărucioarele și vorbind în gura mare, și uite așa trece noaptea. Unde or fi persoanele acelea care, conform legii, ar trebui să se ocupe de liniștea publică, și care or fi acelea? Sunt ele pe undeva, dar nu unde trebuie, pentru că nu le simte nimeni. Și nici autocenzura nu mai funcționează, pentru că, nu-i așa, ne-am săturat de orice formă de cenzură încă din perioada împușcatului!

Dacă stau și mă gândesc bine, locul în care ne aflăm pe scara civilizației depinde de noi înșine. Dacă bunul simț ar începe din nou să funcționeze la o valoare rezonabilă, nu la cota de avarii cum este astăzi, ne-am depărta binișor de strămoșii noștri, am putea spune cu mulțumire că evoluăm. În caz contrar, vom trăi tot cum trăim, dând vina pe alții pentru "amorțeala " noastră. E adevărat că te relaxează dacă dai vina pe alții, dar asta nu te ajută să-ți rezolvi problemele.

Despre învățământ cu dragoste și (slabă) speranță (1)

În 1989, situația din învățământ ajunsese foarte tensionată, așa încât cred că în balanța lui Doamne-Doamne, care a decis o oarecare schimbare în România, au cântărit mult și rugăciunile profesorilor. Ni se cereau (pe lângă o mulțime de documente fără nicio importanță pentru activitatea de la clasă, dar care răpeau o mulțime de timp și nu mai lăsau dascălului posibilitatea de a se ocupa de lucrurile întradevăr importante) niște planificări fluviu, de ultimă oră. Pentru a realiza o astfel de planificare, pentru fiecare clasă aveai nevoie de cel puțin o lună de muncă pe brânci. Așa încât toți am răsuflat ușurați când a venit așa numita revoluție. La început, chiar am crezut din toată inima că s-a schimbat ceva, nu mai erai obligat să participi la acele ședințe interminabile și chinuitoare, nu mai trebuia să umpli o grămadă de hârtii cu care să-ți justifici activitatea. Figurile inspectorilor deveniseră umane, intrau doar la ore, analizau activitatea la clasă. A fost prima și ultima dată din viața mea de profesoară, din cei 34 de ani de școală, când domnul inspector m-a asistat doar la ore și a plecat încântat, fără a-mi cere "dosarul", fără a întreba partidul și sindicatul despre munca mea. A văzut direct cum lucrez, nu prin intermediari, deseori de rea credință.

A urmat apoi o perioadă de acalmie, în care nimeni nu mai avea timp de noi, şi lucrurile au început să meargă din ce în ce mai bine, parcă de la sine. Învățământul românesc nu ducea şi nu duce lipsă de valori, altfel n-ar fi aşa solicitați specialiştii români în străinătate iar copiii n-ar obține rezultate merituase pe plan internațional la diferite concursuri şi olimpiade. Dar, ca şi alte lucruri care se desfăşoară original în societatea românească, păstrând continuitatea cu perioada dinainte de ’89, la noi reforma s-a făcut în modul cel mai contraindicat de pedagogie, adică de sus în jos, anulând dintr-un condei experiența românească şi “implementând” lucruri deja depăşite de alții, dar care la noi erau “noutăți”. Şi apoi, din reformă în reformă, s-a deformat de tot săracul învățământ. Pentru că, atunci când plantezi palmieri la Mamaia, unde n-au mai crescut asemenea plante, rişti să moară. Aşa şi cu învățământul, metodele care nu se potrivesc oamenilor, locului, nu merg!

Un timp, am crezut că doar eu văd astfel lucrurile, aşa că am ezitat să discut despre asta. Dar un sondaj realizat de “Realitatea TV”, cu câteva luni în urmă, a dus la concluzia că majoritatea elevilor, parcă bucureşteni, urăsc şcoala! Ştirea aceasta am auzit-o chiar dimineața, înainte de a pleca la şcoală. La început m-a şocat, apoi m-a pus pe gânduri. Cum am intrat în clasă, prima întrebare pe care le-am pus-o elevilor a fost la câți dintre ei nu le place la şcoală şi de ce. Credeți-mă că n-ați vrea să aflați răspunsurile lor! Iar argumentele lor nici atât, pentru că ei chiar au argumente serioase, dovedind maturitate de gândire.

S-ar putea spune că asta nu este treaba mea. Dar a cui?

În multe situații am auzit discuții despre lipsa de respect a oamenilor unii față de ceilalți. M-am lovit şi eu de asta. Cunosc însă şi o explicație, deşi nu ştiu cui ajută! În şcoală, destui elevi nu-şi respectă profesorii, destui profesori nu-şi respectă elevii. Profesorii n-au respect pentru inspectori, inspectori n-au respect pentru profesori şi toți se vaită şi critică ministerul! De la minister se îndreaptă spre capetele profesorilor o grămadă din ce în ce mai mare de cerințe, din nou se consideră că simplul act de predare nu are nici o importanță, aşa încât trebuie să-ți justifici activitatea cu hârtii, dosare, cursuri mai mult sau mai puțin inutile. În goana profesorilor după ”puncte” care să le justifice salariile, s-au uitat de tot interesele elevilor. Educația lor nu poate fi cuantificată, aşa încât nu mai are importanță! Şi în loc ca şcoala să fie centru de educație, a devenit centru de birocrație! De aceea nu cred că 1989 a însemnat o schimbare reală. Mai degrabă a fost un moment de derută al birocraților, care nu au nici o legătură cu educația, dar care, acum, şi-au revenit în forță!

Şi ştiu că nu greşesc. Educația ar trebui să dea posibilitatea celor educați să se adapteze cerințelor societății în care trăiesc. Pentru ceea ce se întâmplă acum cu absolvenții, care nu-şi găsesc locul, nu respectă mai nimic, nu timpurile sunt de vină ci deficiențele de educație. Cu cât se vor analiza mai repede problemele reale ale învățământului românesc şi se va încerca remedierea lor, cu atât timpul pierdut rătăcind pe “căile tranziției” va fi mai scurt!

După 1989 programul elevilor fusese redus la maxim 31 de ore pe săptămână şi se preconiza revizuirea manualelor. S-au revizuit în aşa măsură încât au fost încărcate cu o mulţime de noţiuni inutile, imbecile. Manualele nu sunt corelate cu posibilităţile elevului de nivel mediu nici la chimie, nici la matematică, nici la fizică şi probabil nici la celelalte obiecte de studiu. Ele arată câtă carte ştie profesorul care le-a întocmit, care s-a străduit să prindă cât mai multe noţiuni, dovedind faptul că autorii lor sunt specialişti dar nu profesori, pentru că nu ştiu să aprecieze cât este necesar în educaţia elevului, pentru a nu-l încărca inutil. Liceul nu scoate specialişti, ci oameni cu un nivel rezonabil de cultură generală şi, mai ales, capabili să facă faţă cerinţelor vieţii. Ceea ce la noi nu face! Ca să nu mai spun că elevii au iar 36-38 de ore pe săptămână, aşa că ne-am întors de unde am plecat în 1989, ba chiar la mai rău.

Aşa se face că nici profesorii nici elevii nu mai fac faţă cerinţelor sistemului şi încearcă din ce în ce mai puţin s-o facă. Una dintre replicile des auzite la elevi este ”la ce-mi foloseşte şcoala?”. Ei văd că valorile spirituale şi morale ale oamenilor se asociază adesea cu un trai departe de a fi măcar decent, dacă nu cumva se asociază sărăciei sadea. De aceea, rar respectă adevăratele valori, pentru că nici societatea nu le respectă. În acelaşi timp n-au respect pentru cei ce prea au, pentru că la noi imaginea nu este a bunăstării obţinute prin muncă, ci obţinută prin hoţii şi şmecherii. La buletinele de ştiri de pe diferite canale de televiziune, hoţilor li se spune “oameni de afaceri”, se jenează să le spună pe nume, pentru că, nu-i aşa, au valoarea banilor pe care i-au şterpelit fără nici o jenă sub umbrela legilor sau a interpretării lor. Unii chiar au umbrelă parlamentară, precum cazul Bivolaru, care a făcut multă vâlvă până când “omul de afaceri” a fost dus acolo unde îi era locul: după gratii. În ce priveşte popularizarea adevăraţilor oameni de afaceri, a felului în care se pot face şi bani curaţi, ea nu intră în vederile nimănui. Iar copiii au preluat ideea traiului bun prin nemuncă, pentru că prin muncă cinstită văd şi ei cât câştigă părinţii lor.

Şcoala nu poate să-i convingă pe copii să trăiască cinstit şi moral, pentru că ea ocupă doar o parte din timpul copiilor, iar ce încearcă să facă şcoala, dărâmă societatea românească prin modul ei de funcţionare. Aşa încât fiecare s-a lăsat dus de val, şi am ajuns unde suntem. Până când? După cum decurg lucrurile, doar Dumnezeu ştie! Ba, înclin să cred, nici Dumnezeu nu mai ştie!

Despre învăţământ cu dragoste şi (slabă) speranţă (2)

Se discută foarte mult, şi pe toate tonurile, despre ineficacitatea profesorilor în a oferi tinerilor cunoştinţele necesare pentru a intra la facultate fără meditaţii. Despre faptul că materiile sunt greoaie, prost structurate, greu accesibile. Puţini sunt însă cei dispuşi la o analiză serioasă a cauzelor care determină slaba pregătire a tinerilor pentru viaţă!

De ani de zile mă ocup cu toată seriozitatea de pregătirea copiilor pentru admitere la facultăţile de medicină şi de farmacie din toată ţara. Nu există centru universitar de stat la care să nu am sau să nu fi avut elevi pregătiţi de mine.

Problema este că programele de admitere nu sunt respectate de facultăţi. La Bucureşti una scrie în programă, alta se găseşte pe foile de examen. Efectele electronice au fost scoase teoretic din programe de foarte multă vreme, dar nu poţi analiza ordinea crescătoare a acidităţii unor substanţe fără să cunoşti efectele electronice. Pentru oraşele din Ardeal: Timişoara, Cluj, Târgu Mureş, situaţia este aparent mai simplă: faci grilele, intri. Unele probleme sunt însă cu grad foarte mare de dificultate, greu de rezolvat la clasă într-un număr limitat de ore.

Cele mai bune manuale de chimie după care trebuie să te pregăteşti pentru a intra la medicină sau la farmacie (dacă nu vrei să recurgi la tratate), indiferent de centrul universitar, sunt manualele din 1978, care sunt clare şi includ toată materia necesară.

Anul acesta, la Bucureşti, se cere doar manualul de clasa a XII-a, dar cum să înveţi compuşii cu funcţiuni fără a şti hidrocarburile? Este clar că e tot o capcană în care pot cădea cei ce cred în cuvântul scris. Pentru probleme şi pentru unele explicaţii teoretice pregătirea suplimentară este absolut necesară, pentru că timpul nu permite rezolvarea multor probleme cu grad mare de dificultate la clasă.

Până când manualele nu vor deveni din nou clare, până când universitarii nu le vor cunoaşte şi nu le vor respecta limitele la stabilirea subiectelor de examen, elevii vor avea nevoie de meditatori pentru a intra la facultăţile de acest gen. Sau să se renunţe la admitere, să intre cine vrea şi să termine cine poate! Abia atunci se va face o selecţie serioasă a studenţilor, şi vor face facultatea cei într-adevăr capabili. Abia nu se va mai intra la UMF Bucureşti cu medii sub 5 ca în ultimii 4-5 ani, pentru că e de-a dreptul penibil. Ce fel de medici vor fi aceia care au reuşit cu note sub 5 la admitere?

Aşa încât, înainte de a judeca profesorul pentru ceea ce face, ar trebui analizat de ce nu poate să facă ce trebuie.

Pentru că am lucrat la un liceu unde fiecare elev care depăşeşte un anumit prag este un succes, mi-am dorit să intre la medicină şi farmacie şi elevii noştri. Şi au intrat. Pentru asta, la ore le dădeam extinderi care nu erau în programă, specificând

că le vor trebui celor ce vor să dea la UMF. Dar erau clase de chimie-biologie unde se făceau 6 ore pe săptămână de chimie şi tehnici de laborator. La 1-2 ore pe săptămână, asta este o utopie! Ca să nu mai spun că, în situaţia dată, orice inspector te poate trage la răspundere că nu respecţi programa, care şi aşa este prea încărcată! Şi atunci, nu mai bine te lipseşti şi eşti liniştit?

Din discuţiile cu colegii, la toate materiile este cam la fel. Pe 19.07, într-o intervenţie televizată la Realitatea TV, decanul de la ISE spunea acelaşi lucru. Profesorii de matematică au solicitat scoaterea unor capitole din programa de admitere, pentru că nu au timp să lucreze la clasă probleme cu grad mare de dificultate, chiar dacă matematica are 5-6 ore pe săptămână!

Oare când se va înţelege că liceele nu scot specialişti, ci asigură doar un anumit nivel de cultură generală? Când nu-l vom mai avea nici pe acela?

Şi elevii şi profesorii sunt victimele unui sistem care se duce din ce în ce mai repede la vale, dar cine să vadă asta? Alegerile sunt cu mult mai importante pentru politicieni decât soarta învăţământului românesc, al cărui glas abia se mai aude. Că de educaţie depinde viitorul unei naţiuni le e greu să ţină seama, dacă acest viitor nu le asigură scaunul de parlamentar! Ca să nu mai spun că multora dintre ei nici nu le-a trebuit cine ştie câtă carte pentru a ajunge acolo. Deşi, tocmai asta ar trebui să-i mobilizeze, pentru a-şi elimina concurenţii.(22.07.2004)

Despre învăţământ cu dragoste şi (slabă) speranţă (3)

De prea multă vreme învățământul românesc este la răscruce, în vârtejul reformelor provocate de incompetența, prostia sau reaua-credință a guvernanților.

Prea multe dintre cerinţele statutului cadrelor didactice sunt nerealiste, având doar rolul de a culpabiliza permanent profesorii. De fiecare dată când a trebuit să dau un examen de grad am încercat să realizez, într-o cât mai mare măsură, cerinţele statutului. Niciodată n-am reuşit, decât în parte, dar de fiecare dată am fost spitalizată o mare perioadă de timp. De fapt, în afară de concediile de maternitate, acestea au fost singurele concedii medicale din viaţa mea.

Pe lângă cerinţele absurde ale statutului, profesorii se mai confruntă şi cu obtuzitatea multor inspectori. Am şi acum

procesul verbal prin care domnul inspector Stoicescu mi-a dat calificativul de “suficient” pentru a mă prezenta la definitivat, în care scria cu mânuţa dumnealui că am făcut greşeala ştiinţifică de a spune legea acţiunii maselor în loc de legea maselor, deşi toţi chimiştii ştiu, sau ar trebui să ştie, că la chimie este vorba despre legea acţiunii maselor. La inspecţiile de definitivat din acel an ni s-a aprobat susţinerea examenului doar la trei profesori, din 24 câţi ne-am înscris, cu “suficient”. Am fost singurii cu suficient din toată ţara, dar nimeni nu avea curajul să spună nimic, pentru că respectivul trecea drept nebun. Şi nu doar trecea, chiar se purta aşa. Pentru a primi acest calificativ, am dus la şcoală câţiva saci din plastic plini cu planuri de lecţie, fişe de evaluare, alte documente şcolare. Am fost prima din judeţ care a folosit teste de evaluare, dar mi-am încasat porţia pentru vina de a ieşi din tipare, de la cei ce nu citiseră prea multă literatură de specialitate, dar aveau în mână pâinea şi cuţitul.

Şi acum se vorbeşte la fel de mult ca şi atunci. Mediocritatea, obedienţa, au fost şi sunt promovate pe toate căile. Pentru calificative se folosesc criterii aiuritoare, pentru gradaţia de merit se folosesc criterii care nu pot fi îndeplinite dacă inspectoratul nu te solicită, iar inspectoratul nu te solicită pentru că nu are nevoie de vârfuri, ci de persoane docile, fără iniţiative obositoare care să-i pună pe inspectori în dificultate! Ultimul criteriu de evaluare era şi este activitatea la clasă, deşi ea ar trebui să primeze.

Rolul de îndrumare al inspectoratului a dispărut aproape cu desăvârşire, în schimb s-au accentuat puternic rolul de control, aroganţa, tonul ridicat, fără a da un cât de mic drept la replică celui controlat. Sau, cu drept la replică de care nu se ţine seama! Controalele, de regulă, sunt anunţate. Ele se bazează, aproape exclusiv, pe documente, al căror volum foarte mare şi în continuă creştere te menţine mereu în stare de vulnerabilitate.

La chimie, profesorul este obligat să efectueze experimente de laborator, dar nu i se dau substanţe. Până în 1989, mai puteai solicita ajutorul unor directori de întreprinderi pentru a le procura. După 1989, un elev a fost surprins pe când încerca să scoată nişte acid clorhidric pentru a-l aduce la şcoală. Cu greu l-am scos din mânile paznicilor. Dar, la urma urmei, până când se va mai perpetua obiceiul de a lăsa profesorul să-şi procure, pe cont propriu, substanţele? Că doar

şcoala nu-i a lui! Profesorul de chimie trebuie să predea, nu să fie administrator.

Ca dotări, există nişte truse de chimie, dulapuri mari cât nişte frigidere, inutile, care costă cam tot cât ele. În ele se află sticlărie, care nu are cine ştie ce valoare, dar banii publici se duc de haram şi ne văităm că nu sunt.

Totul are iz de campanie, se face pe fugă, nu se termină bine "implementa-rea" unei idei, că apare alta la orizont. Fiecare nou ministru a anulat aproape tot ce au făcut înaintaşii, iniţiind un alt mod al reformei, fără a aştepta să vadă cum au evoluat celelalte etape. Cu cât ideea este mai "europeană", cu atât mai bine, chiar dacă europenii au depăşit de mult momentul. Acolo au ajuns cu cititul "europenizaţii " noştri şi nu vor să piardă prilejul de a arăta că ştiu să citească!

Exact asta se întâmpla şi înainte de 1989, dar mai cu măsură! Mai ştie cineva ce este identitatea naţională, la care alţii nu renunţă, dar ne cer nouă s-o facem? Se mai ştie ce a fost, ce este bun în tradiţiile şcolii româneşti, sau vom renunţa la tot, de dragul "intrării în Europa", pe uşa din dos? Pentru că nimeni nu apreciază servilismul, chiar dacă efectele lui îi convin!

Prezentul simplu

Viaţa cea de toate zilele nu este formată atât din fapte mari, cât mai ales din întâmplări mărunte care, deşi sunt definite astfel, ne pot întoarce pe dos mai dihai ca lucrurile mari, prin relativitatea dimensiunilor atribuite lor.

Mi-aduc aminte de vremurile copilăriei, când părinţii mei şi-au construit o casă. Ne-am mutat în ea prin 1957. N-am avut nici o problemă cu instalaţia sanitară o lungă perioadă de timp. Timpul trecând, a venit vremea să dorim a avea şi la bucătărie apă caldă de la cazanul din baie. Asta a fost prin 1970. De atunci şi până ce a fost casa demolată, toate încheieturile de la instalaţie picurau mereu, nici un instalator "modern" nu le-a mai dat de cap, deşi toţi ne ameninţau că după ce repară ei, nu vom mai avea probleme. Au omis să spună şi cuvântul "alte", că de acelea n-am scăpat! Limba română are înţelesuri şi nuanţe uluitoa-re, în funcţie de locul în care cade accentul sau de câte o asemenea particică de vorbire. Timpul a trecut, constructorii şi instalatorii s-au perfecţionat în câmpul muncii, cum se spunea pe atunci, şi am ajuns în secolul al XXI-lea cu

realizări ce nu încetează a-mi trezi uimirea, cât mă consider eu a fi trecută prin multe.

Mai zilele trecute, ni se semnala că la un bloc de pe lângă Buzău construc-torii au construit scările unui bloc cu susul în jos, ca şi când oamenii ar merge pe tavan! Pe când mă minunam în faţa unor cunoştinţe, mi-au spus că şi în Târgovişte se află aşa ceva, ceea ce mi-a adus aminte că şantierele se mutau din loc în loc, aşa încât experienţa lor nu s-a irosit, ci s-a împrăştiat în toată ţara.

De fapt nici n-aş putea uita minunatele exemple, pentru că m-a pus Aghiuţa să-mi pun gresie şi să mai zugrăvesc pe ici pe colo. Programul a început lejer, se venea pe la 10 am, se pleca pe la 16, aşa încât săptămâna în care mi s-a promis că va fi gata bucătăria s-a apropiat de trei săptămâni şi au fost patru. S-a dat jos faianţa de pe pereţi, apoi s-a stropit cu ciment pentru completare. S-a stropit prea mult, apoi s-a spart iar pentru netezire. S-a spart prea mult, aşa că s-au consumat materiale cât pentru trei bucătării! Şeful i-a spus lucrătorului pe care îl plătea să nu pună încă gresie în uşa bucătăriei, s-o pună ultima, lucrătorul i-a răspuns că n-are decât să sară, să nu calce pe acolo, şi a pus! Cu materialul lăsat seara pe găleată mai făceau cel puţin o bucătărie, dar ce contează! În schimb, ca să fie tot tacâmul, nu a fost atent la modelul gresiei, aşa că a pus-o prost, dar a spus că tot nu se vede! Le-am spus să fie mai atenţi la faianţă. Au fost, tot n-au ţinut seama de model! În cadă intrau încălţaţi să se spele, aşa că îţi pierea tot cheful să te mai speli acolo. Voiau să pună “ceolofan” prin casă şi să ducă materialele în balconul din faţă, dar aici am fost fermă: se vor întinde doar pe cât au, în camere nu intră! Întâi pun gresia apoi zugrăvesc, acoperind cu “ceolofanul” gresia, şi tot aşa. Au vopsit, apoi au şmirgheluit pereţii, tot praful punându-se pe locurile vopsite. Cu gresia voi rezolva cum va da Dumnezeu, iar de zugrăvit cred că mă calific la locul de muncă, pentru că sunt prea invazivi lucrătorii, şi nu fac pe cât strică! Zgârie pereţii, şterg şpaclul de uşa furniruită, au smuls apometrul în loc să-l deşurubeze, au lăsat o ţeavă picurând peste noapte, de a trebuit să improvizez eu ceva din respect pentru vecinii de sub apartament. Iar de risipa de material nici nu mai vorbesc, mi-au luat graiul la propriu, pentru că vreau să termine, cum-necum, ce-au început. Nici eu nu fac faţă chiar la toate, deşi la noi la români, unsprezece meserii, douăsprezece sărăcii!

Ne apropiem de patru săptămâni şi vor vopsi balconul a treia oară, apoi au de finisat tocul uşii, aşa că va urma, presupun, şi a patra vopsire, dar în regie proprie (adică a mea!). Băieţi deştepţi: prostia mea mă costă pe mine, prostia lor aşijderea.

Pentru lucrare, mi-a fixat un preţ “ca pentru mine”! De câte ori aud aşa ceva, mă aştept la ce e mai rău. Nu m-am târguit, dar să facă el treaba! Bineînţe-les! Adică bineînţeles că mi-a adus în casă câţiva oameni care învăţau meserie pe banii mei! Am rugat să-mi dea prizele din bucătărie, care erau în stare foarte bună. Bineînţeles! Bineînţeles că le-am văzut pe jos, călcate în picioare şi pline de moloz. Replica? Am crezut că nu vă mai trebuiesc, cine mai ţine aşa ceva în casă? Introduc ştekărul într-una din prizele montate de ei: cad două şuruburi iar priza iese din lăcaş! Privesc întrebător. O pun eu imediat la loc, doamnă! Da, dar până când va sta? Priza înlocuită de ei este în perfectă stare de 21 de ani, dar nu mai era în ton cu faianţa! Mi-a trebuit în ton, am în ton! Dar nu priză, ornament cu aspect de priză. Noroc că am pus mai multe, poate din ele or merge măcar una-două! Merg! Trei din şase!

Ca să zugravească în cămară, s-au repezit în rafturi şi le-au făcut pulbere! Mă rugam de ei să nu le strice, dar mi-au spus să n-am nici o grijă: vine tâmpla-rul, şi cu două-trei cuie face totul la loc. Asta la începutul lucrului! La sfârşit mă anunţă cel cu care angajasem lucrarea: ştiţi, tâmplarul era cumnatul meu, m-am certat cu el şi nu mai vrea să vină! I-am spus că-mi pare rău pentru el, dar nu-i mare lucru să bată câteva cuie şi să repare ce-a stricat. Uitasem că, de cele mai multe ori, aparenţele înşeală: materialele, aduse din ploaie în casă prin grija mea (ei n-aveau griji ca asta!), stau stivă lângă perete! Eu mă uit la ele, ei se fac a nu le vedea, să vedem care pe care! După cât încep a-i cunoaşte, cred că va fi avantaj ei, dar voi plăti un tâmplar din banii cuveniţi lor!

Mari specialişti ! Se pricep la toate! Instalatorul mi-a propus să mut ghena din baie de la locul ei că-mi va monta el canalizarea în unghi drept pe lângă perete, voi câştiga spaţiu şi va ieşi o minune! Minunea a fost că m-a luminat bunul Dumnezeu şi nu mi-a mai trebuit spaţiu în baie mai mult decât am! Aici m-au ratat! În schimb, la centrală, au schimbat turul cu returul! Avantaj ei!

Aşa lucrează muncitorii care se vaită că sunt prost plătiţi în ţara româneas-că. Dacă ar fi pe cinstite, nici n-ar trebui să aibă

după ce bea apă, dar au şi ei un Dumnezeu al lor, se vede treaba. Iar Dumnezeu face cuib şi la barza chioară...

Patronul

Sindicatele au scos oamenii muncii, câţi mai pot, şi dacă mai pot fi numiţi astfel, în stradă: nu vor modificarea codului muncii. Nu vor să devină din nou sclavi (!?!?) datorită modificărilor care sunt negociate între patronate şi liderii lor sindicali, care lideri sunt ameninţaţi, prin propunerile de modificare ale actualului cod al muncii, să-şi piardă importanţa care cred ei că li se cuvine indiferent de calitatea muncii pe care o prestează. Deşi negocierile se duc, sau ar trebui să se ducă, între reprezentanţii muncitorilor şi patronate, ei strigă şi se manifestă ostil împotriva guvernului, ceea ce te duce cu gândul că de fapt nu-i interesează să negocieze, ci să se vadă cine sunt ei şi ce sunt în stare să facă. Manifestaţiile sunt absurde înainte de terminarea negocierilor, iar faptul că nu se lucrează poate determina pierderi irecuperabile, care ar putea duce la falimentarea întreprinde-rilor ai căror patroni se străduiesc să facă faţă vicisitudinilor timpurilor prin care trecem, într-o tranziţie fără sfârşit. Şi atunci, orice formă va avea codul muncii, nu va mai avea unde şi cui să fie aplicat. Revolta împotriva patronilor, a celor care, nu-i aşa, spoliază muncitorii pentru a le fi bine doar lor, a fost cultivată de-a lungul a zeci de ani de comunism, constituind mereu pavăza leneşilor în a-şi justifica salarii fără prea multă muncă, chiar fără muncă, dar cu mânie proletară!

Am cunoscut un astfel de patron şi, zău, îl admir pentru perseverenţa de a face faţă nebuniei prezente şi trecute. Este vorba chiar de fratele meu. Inginer fiind, l-a prins ceea ce unii spun că a fost revoluţie, ca adjunct de şef de secţie la COS, secţia prelucrări mecanice. Pe atunci eram dirigintă la seral şi, din vizitele la locul de muncă, din discuţiile cu ei, ştiam că era singura secţie cu profit, care ducea în spate întregul combinat, pentru că lucrătorilor li se spunea ca, atunci când au ceva de făcut, să-şi limpezească orice nedumerire înainte de a se apuca de treabă, pentru că dacă vor greşi, li se vor imputa pagubele. Şi li se imputau!

Imediat după 1989 alergau după el, să-l înveţe minte pentru asemenea cerinţă care nu se mai aplica nicăieri. Apoi, când s-au dezmeticit, alergau după el să-l promoveze, dar şi-a luat un

concediu medical până s-au mai potolit lucrurile, şi ne-a spus că nu vrea să fie şeful unor asemenea oameni.

A încercat mai întâi, ca foarte multă lume de altfel, să cumpere mărfuri de la turci, să le vândă în ţară. Dar, foarte repede, şi-a dat seama încotro ne îndreptăm. Într-un concediu s-a dus în Polonia, la nişte rude ale soţiei, unde în 8 zile a învăţat să facă pantofi. Are o foarte mare îndemânare şi multă dragoste de muncă, de munca bine făcută.

Mi-aduc aminte că după 1978, când ne-am luat maşină, iar soţului îi plăcea mai mult să se plimbe cu ea decât s-o îngrijească, dacă motorul scotea vreun zgomot căruia nu-i dădeam de cap, porneam maşina când venea fratele acasă. În câteva minute era lângă mine cu întrebarea: tu n-auzi că nu sună bine? Şi nu se mişca de lângă ea până nu suna cum trebuie! De câte ori l-am păcălit aşa, nici eu nu-mi mai aduc aminte. Suferea fizic atunci când ceva nu funcţiona ca lumea, la orice fel de maşinărie din preajma lui.

Polonezii i-au dat şi câteva maşini casate. A reparat ceva vreme la ele, a îmbunătăţit sistemele de funcţionare şi s-a apucat să facă încălţăminte bărbăteas-că. La început singur. Apoi, când a văzut că merge, a dat anunţ că angajează cizmari. Norma de lucru era, dacă-mi amintesc bine, 10 perechi de încălţăminte pe schimb, adică atât cât putea face el, calificat în 8 zile. Nici un meseriaş, dintre cei care doreau să se angajeze, nu putea face mai mult de 3-4, aşa că s-a apucat să-i înveţe. Cum învăţau, plecau în Italia la muncă, fără preaviz, fără să-l anunţe. Învăţa pe alţii, plecau şi ei, deşi salariile lor erau mai mari decât aveam eu la şcoală cu toate gradele posibile şi vechime mare. Cot la cot cu el lucrau soţia şi fetiţele, când aveau timp disponibil şi când puteau să-l ajute.

Între timp combinatul a început s-o ia la vale, a început să se pună problema disponibilizărilor. Şi s-a pus româneşte: nu vor pleca chiulăii, leneşii, hoţii, ci vor pleca cei ce s-au privatizat, pentru că aceia au ce mânca. Ca şi cum ar merita să mânânce cei ce fac umbră pământului degeaba! A plecat înainte de a fi disponibi-lizat, fără să se uite în urmă, ştiind de pe atunci ce soartă aşteaptă întreprinderea care nu-i apreciază pe oamenii care muncesc, ci asigură protecţie socială cui nu vrea să muncească, pentru că are pile, fie şi la sindicat.

Pe mine soarta m-a pus în situaţia de a lucra, zi-lumină, 5 zile pe săptămână, sâmbăta gospodărie, iar duminica era a mea, pentru a putea face faţă muncii. El n-avea sâmbătă, n-avea

duminică, alerga tot timpul. Procura materiale, lucra alături de muncitori, se ocupa de vânzarea pantofilor prin plasarea lor în magazinele din ţară pe unde îl mânau nevoia de materiale, de puncte de desfacere. Apoi alerga după bani, pentru că la noi cuvântul dat n-are prea mare valoare. N-a făcut şi nu face nimic pe stoc, totul are desfacere. N-a luat niciun credit, a crescut pe seama veniturilor din munca proprie. Aşa, muncind neobosit, s-a extins de la un garaj iniţial, la o făbricuţă în care lucrează circa 20 de oameni. Deseori ducea acasă cu maşina lucrătorii care stăteau să lucreze până mai târziu. Dar, uneori, când are comenzi în preajma sărbătorilor, lucrătorii nu vor să lucreze şi pierde comenzile. Iar apoi, tot lucrătorii se plâng că sunt în concediu.

Răsplata? Anul trecut, printr-o întâmplare, a descoperit că i se furaseră baloţi întregi de piele. A făcut inventarul şi a descoperit că i se furaseră câţiva baloţi, tălpi şi furnituri complete proporţional cu cererea pe piaţă a numerelor de pantofi, deci cine a făcut-o, a ştiut ce face. Repede a descoperit că, pe lângă baloţii furaţi cu totul, şi din cei ce păreau întregi lipsea material. A avut o pagubă de circa 60 milioane de lei. Mergând pe firul lucrurilor, a descoperit că o lucrătoare nou angajată plecase de la vechiul loc de muncă după ce apăruse o pagubă de 20 milioane lei. N-a putut fi dovedită. Nici el n-a avut cum să dovedească faptul că ea a furat, pentru că la noi hoţia a ajuns şi calificată, şi ocrotită de lege.

Pe la începuturi, povestea că a întâlnit un fost lucrător de la COS, Chiriţă, care i-a spus: angajează-mă, dom-le, şi pe mine, că doar mă cunoşti. Iar el i-a răspuns: tocmai pentru că te cunosc, nu te angajez, că eu nu sunt Crucea Roşie!

(P.S. Acum Chiriţă este consilier în comuna de baştină!)

Multe dintre întreprinderile noastre au funcţionat şi funcţionează după regulile Crucii Roşii, şi aşa au ajuns în stradă asistaţii lor. Au mai mulţi şefi decât lucrători. Toată lumea se plânge că sunt mai mulţi pensionari decât lucrători activi, dar nimeni nu pare a vedea câte căpuşe trăiesc pe seama acelor lucrători activi, care sunt mult mai puţini decât în statistici, iar sarcina lor cu pensionarii este cea mai uşoară, pentru că pensiile sunt mici. În schimb, salariile celor care sunt cocoţaţi în funcţii de conducere, pentru a-i duce de râpă, sunt de zeci şi sute de milioane lunar. Ei se luptă cu cine nu trebuie, de aceea nu le va folosi la nimic. Vor trage, în schimb, foloase tot cei suspuşi, pentru că stau pitiţi după prostia omenească. Patronii sunt cei ce

vor aduce la lumină economia reală, nu şefii mişcării sindicale, care nici nu mai ştiu ce e aceea muncă, dar mănâncă bani buni din neştiinţa asta, ca tot omul ce ştie să se învârtească, nu să muncească. Dacă nu se va munci, patronii vor avea ce să mai mănânce o vreme, dar ei, muncitorii, ce vor face? Pentru că, aşa cum spunea mama, când vom muri noi, alţii-s morţi de mult! Doar munca serioasă, pe brânci, ne mai poate salva. Nici sindicatele, nici UE, nimic altceva, doar munca. Dar se va putea face ceva în direcţia bună, doar după ce se va înlocui dictatură proletariatului cu dictatura muncii bine făcute.

Faptul că nu greşesc poate fi dovedit prin răspunsul la următoarea întrebare: dacă ar fi să alegeţi între un produs românesc şi acelaşi produs de provenienţă germană, ce aţi alege? Şi eu, la fel! E decizie de bun simţ, nu de şcoală înaltă.

Vizionarul

Pe la vârsta de doi ani, întrebat fiind ce vrea să devină când va fi mare, băiatul meu, Mihăiță, răspundea senin: musafir. Se pare că a fost un vizionar, pentru că aproape toți românii se poartă astăzi ca şi cum ar fi musafiri în propriile locuințe, ca şi cum, azi-mâine, ar trebui să plece, să se întoarcă la casele lor.

Mizeria din jurul nostru e din ce în ce mai mare pentru că nimeni nu mai ridică de jos vreun pai, dar toți aruncă orice pe oriunde, aşteptând să facă primăria curățenie. Aproape că i-ar trebui fiecăruia câte un primar, aşa de puțină grijă au pentru casa în care trăiesc.

Îmi amintesc o campanie electorală pentru alegerea primarului, în care unul dintre candidați spunea că a trebuit să folosească o intrarea din spatele blocului, pentru că primăria nu i-a curățat zăpada de pe trepte!

Oameni aparent civilizați din blocuri, chiar şi din cele ale zonei centrale, aruncă pe geam aproape tot ce poate fi aruncat, plângându-se în acelaşi timp de nesimțirea celorlalți. Este drept că asupra paiului de sub pădure ai perspectivă, iar privirea bârnei de sub nas te face saşiu, dar nici chiar aşa!

Primăria este una singură şi face cu greu față mormanelor de gunoaie, dar nu-i trece prin cap ca, în loc de taxe şi impozite mărite, să reintroducă amenzile civilizatoare, într-o lume care pare a o fi luat razna de tot. Amenzi care ar putea fi folosite şi pentru cei ce poluează sonor mediul, deseori noaptea sau în orele când oamenii se odihnesc. Hărmălaia care se aude în numeroase nopți dovedeşte că la noi poliția (sau gardienii, sau jandarmii, nici nu mai ştiu cine trebuie să se ocupe de asta) a devenit oarbă, dar mai ales surdă.

Nimeni nu mai respectă pe nimeni şi nimic. A naibii democrație, cum am înțeles-o noi, românii! Fiecare face ce vrea fără jenă, dar se plânge ca din gaură de

şarpe de ceilalţi. Datorită “democraţiei” şi a “egalităţii” nu mai ştim oferi un scaun unui bătrân, bărbaţii stau jos iar femeile în picioare, tinerii dau buzna să intre înaintea adulţilor, nu mai ştim să oferim flori decât din interes, suntem opaci la dorinţele altora, şi ei sunt la ale noastre. Şi uite aşa, zi de zi şi ceas de ceas, poluarea prin hârtii şi gunoaie este dublată de poluarea mai puţin evidentă, dar cu atât mai periculoasă, poluarea mentală.

Ne îngroapă mizeria materială şi morală. Pentru că a da cu mătura sau a pune hârtiile la coş nu ţin de bani ci de bun simţ. Felul în care este privit măturatul la noi este subliniat şi de sporul de ruşine al măturătorilor, chiar dacă ei se numesc lucrători la salubritate. Şi de cerşeala lor de sărbători, din uşă în uşă, văicărindu-se pentru ce fac. Ne este ruşine să măturăm, ne este ruşine să muncim, dar nu ne este ruşine de noianul de hoţie, de minciună şi de mizerie din jur. Admirăm tot felul de găinari, privilegiaţi ai tranziţiei şi ai felului greşit în care noi privim şi reacţionăm la ceea ce se întâmplă.

Nu se va mai putea ascunde la infinit gunoiul sub covor. Nu va mai avea loc, şi atunci să vezi distracţie! De fapt înclin să cred că deja nu mai are loc, de aceea dă pe afară!

Cruciada copiilor (1)

Sub acest titlu a apărut, în ziarul “Ziua” din 22 iulie a.c., următorul manifest al unui grup de absolvenţi ai Colegiului Naţional “Sf. Sava” din Bucureşti, prezentat la festivitatea de absolvire:

“Nu ni se pare corect ca la sfârşitul a patru ani în timpul cărora au existat multe nemulţumiri atât de partea profesorilor, cât şi de partea elevilor, să fie totul dat uitării prin aceste spectacole de sfârşit de an. Cred că nemaiascunzând metehnele acestui sistem, nemaiprefăcându-ne că ele nu există, am putea schimba ceva.

Iată la ce mă refer: timp de patru ani domnul Georgescu a profitat de inocenţa şi neştiinţa noastră şi de statutul dumnealui pentru a construi o relaţie în care noi elevii să fim în inferioritate. Timp de patru ani am fost învăţaţi că nu avem dreptul să comentăm, să avem o altă părere decât cea care ne este impusă, că minciuna e cel mai bun mod de a ne descurca în viaţă, că necinstea poate fi o calitate, că a fi corupt nu atrage pedeapsa, că putem câştiga fără să muncim, că păcăleala şi copiatul sunt paravane în spatele cărora ne putem uşor ascunde. În alte cuvinte, doar să ne prefacem că facem, să ne prefacem din ce în ce mai bine, cu din ce în ce mai multă convingere – şi să ne displacă să ne fie dezvăluite minciunile.

Am fost învăţaţi că demnitatea noastră nu e ceva pentru care să merite să lupţi; am dobândit calităţile unor servitori

care nu au nici un fel de putere, a căror şansă constă în capacitatea de a se adapta, acceptând orice le-ar fi impus; am fost învăţaţi că trebuie să ne supunem sistemului favoritismelor; am fost învăţaţi că e periculos să ne apărăm colegii căzuţi în dizgraţie.

Ni s-au predat aceste lucruri timp de patru ani, astfel încât am început să credem în ele. Şi acum, când prefăcătoria nu mai este necesară, când am putea să renunşăm la acest comportament, găsim că e mai confortabil să menţinem minciunile. Majoritatea elevilor – cel puţin elevii domnului Georgescu – părăsim acest liceu cu un sentiment de uşurare, şi asta e trist. Toţi cei care l-au avut profesor pe dânsul au suferit un tratament incompatibil cu demnitatea umană, incompatibil cu prestigiul unei asemenea instituţii de învăţământ. Dar rămâne de văzut câţi sunt gata să susţină protestul nostru."

Grupul de elevi care au susţinut manifestul au luat medii peste nouă la examenul de bacalaureat. Conducerea liceului, majoritatea profesorilor şi părinţilor, preferă să nu vadă nimic. Cei care văd şi recunosc neregulile sunt consideraţi complotişti. Adică, aşa cum vă spuneam într-unul din numerele trecute, mafia de sector a intrat în acţiune!

Noi toţi, până când vom mai putea să ne prefacem că nu ştim şi nu vedem ce se întâmplă în învăţământul românesc? Până când vom ajunge să ne înveţe copiii ce este corectitudinea, sinceritatea, valoarea adevărată a lucrurilor? Începe noul an şcolar, un bun prilej pentru a medita la cele spuse de premianţii unuia dintre cele mai bune licee din Bucuureşti şi din ţară. (8.09.2004)

Cruciada copiilor (2)

Aşa cum în sistemul de învăţământ copiii au fost cei care au semnalat foarte direct şi apăsat neregulile sistemului (neluate, dealtfel, în seamă de nimeni), şi în penitenciare semnalul cel mai puternic asupra neregulilor ce se petrec acolo a fost dat tot de tineri, la penitenciarul pentru copii şi tineret din Craiova.

Cei cinci tineri care, în semn de protest faţă de neregulile de acolo, şi-au dat foc într-o celulă a penitenciarului, au reprezentat un şocant semnal de alarmă pentru toţi cei din jur. Sora celui mort în condiţii dubioase spunea că fratele ei fusese filmat fugind, fără răni, dar el a murit, în timp ce acei copii care aveau arsuri pe 70% din corp erau încă vii! Nu intru în

amănunte, pentru că ele te duc cu gândul că unii dintre cei puşi să păzească pe deţinuţi ar putea fi bestii cu chip de om, ascunşi sub scutul meseriei. Şi, se pare, rând pe rând, mor toţi martorii evenimentului!

Destul de repede iese la televizor comandantul penitenciarului care, aşa cum ne-am obişnuit deja să reacţioneze tentaculele "caracatiţei", anunţă că nimic din cele semnalate de tineri nu se confirmă. Şi, culmea nesimţirii, spune că deţinuţii refuză să iasă din camere, în semn de protest faţă de încercarea de a pune într-o lumină proastă conducerea penitenciarului! Mai rămânea să şi credem că protestul a fost spontan!

Credeam că au murit şi acei tineri degeaba, aşa cum tot degeaba au suferit arsuri grave colegii lui, aşa cum degeaba s-au revoltat elevii!

Nici nu-mi vine să cred că a fost destituit comandantul şi ajutoarele lui, nici nu-mi vine să cred că 5 gardieni au fost trimişi în faţa comisiei de disciplină! Parcă n-am fi în România, unde de multă vreme sunt semnale despre ororile din puşcării, dar nu se adevereşte nici o neregulă! Chiar dacă se vor folosi de revolta tinerilor în avantajul lor, chiar dacă tot nu cred că vor păţi mare lucru, măcar a recunoscut ministerul că acolo s-a întâmplat ceva, ceea ce este o premieră absolută. La noi orice încercare de a pune lucrurile la punct este răfuială politică, de nu mai poate fi trimis după gratii niciunul dintre marii borfaşi!

Dacă se va mai face lumină şi în moartea dubioasă a acelui copil şi vor fi pedepsiţi vinovaţii, atunci chiar că ministrul justiţiei merită felicitări, pentru că ar fi primul pas spre normalitate! E adevărat că nu se face primăvară cu o floare, dar tot e nevoie de prima floare pentru a începe primăvara!

Săraca ţară bogată

În mass-media apar adesea mesaje ca: te uiţi şi câştigi, joci şi câştigi, parti-cipi şi câştigi, răzuieşti şi câştigi. La acestea se pot adăuga, fără riscul de a greşi, mesaje care nu apar explicit, dar pe care ţi le relevă viaţa de zi cu zi: minţi şi câştigi, fraiereşti şi câştigi, furi şi câştigi, faci blaturi şi câştigi şi câte altele, pentru că, nu-i aşa, viaţa întrece orice imaginaţie.

Se fac licitaţii în care se ştie de la început câştigătorul, se organizează olimpiade la care se ştie de la început cine se va califica în faza următoare, se dau concursuri pe post la care se

ştie de la început cine va ocupa postul, se înfiinţează premii, diplome, posturi, retrocedări, despăgubiri cu adresă precisă, la care poţi crede că ai acces, dar viaţa îţi dovedeş-te că n-ai. Ele au fost iniţiate pentru a răsplăti doar anumite persoane. Deşi nimic nu te împiedică să participi, chiar dacă îndeplineşti baremurile, n-ai nici o şansă.

Evenimentele din 1989 n-au putut schimba mentalitatea avantajelor obţinute cu uşurinţă, prin sistemul PCR: pile, cunoştinţe, relaţii. Nicăieri nu auzi: munceşti şi câştigi, înveţi şi câştigi, concurezi cinstit şi câştigi, pentru că, chiar dacă ar apare asemenea anunţuri pe undeva, nu le-ar crede nimeni!

Prin muncă cinstită poţi, cel mult, să supravieţiueşti, dar nicicum să trăieşti civilizat în România. De aceea au plecat sau pleacă cei mai mulţi şi mai buni spre alte ţări de soare pline, care ştiu să preţuiască oamenii bine pregătiţi de alţii. Iar cei ce rămân, sau au pierdut orice speranţă (pentru că nimeni nu i-a învăţat că speranţa nu e un lux, ci o datorie faţă ei înşişi), sau luptă, precum Don Quichote, cu morile de vânt. Pentru că, dacă înainte de 1989 nu puteai cârti în niciun fel, după am căpătat “libertatea“ de a spune orice, că tot nu ne ascultă nimeni.

La Londra există un loc în care fiecare om care are ceva de spus poate spune, dacă are cine să-l asculte. La noi toată ţara este un astfel de loc, în care toţi vorbesc dar nimeni nu ascultă, acesta fiind un exemplu elocvent al lipsei totale de respect faţă de cuvânt, faţă de oameni. Nici măcar nu-mi dau seama, 1989 a însemnat ceva pentru toată lumea, sau doar pentru cei ce au provocat evenimentul pentru a profita de pe urma lui? Nu-mi dau seama ce se aşteaptă de la UE, doar dacă UE nu e tot o cacealma care ar îndrepta atenţia românilor spre altceva, pentru a nu-şi mai da seama că sunt fraieriţi de cei ce au continuitate la putere.

Preţul de cost are, într-o economie reală, anumite componente, şi nu se poate modifica doar pentru că aşa vrea UE. La noi preţurile sunt aliniate, în oarecare măsură, cu salariile, altfel n-am putea supravieţui. Dacă diferenţa dintre preţul real şi preţul în UE o ia guvernul sub formă de accize, înseamnă că acest guvern duce o luptă anticoncurenţială, ceea ce nu prea sună a bine: dacă până acum cam bănuiam de ce o ducem rău, în noile condiţii nu avem cum s-o ducem bine. Şi atunci, cine are interesul să intrăm în UE şi de ce ?

Deseori, în ultima vreme, pe ecranele televizoarelor apare reclama pentru hamburgherii de la Mc Donalds. Dar nu asta mi-a

atras atenţia, ci peretele care se dărâmă după ce lucrătorul, considerând treaba terminată, se aşează să mănânce. Şi mi-am adus aminte de legenda meşterului Manole, în care se spune că, la ridicarea Mânăstirii Curtea de Argeş, tot ce se construia ziua, se dărâma noaptea. Şi mai spune legenda că, pentru ca zidurile să nu se dărâme, i s-a spus meşterului că trebuie să fie zidită în pereţi prima persoană care va veni acolo. Iar acea persoană a fost să-i fie cea mai dragă meşterului, soţia sa Ana. Oricât a încercat s-o împiedice, până la urmă tot a ajuns, iar meşterul n-a avut încotro şi a zidit-o, putând în acest fel să termine o construcţie durabilă până în zilele noastre. Când a terminat-o, cei ce l-au tocmit să ridice mânăstirea i-au luat scara, pentru a nu mai putea construi o altă mânăstire la fel de frumoasă. Meşterul, care a încercat să coboare precum Icar, a căzut şi a murit.

Mânăstirea durează şi în zilele noastre, pentru că acolo meşterul a pus ce avea el mai drag, sufletul. Doar acele construcţii durează în timp, care sunt făcute cu suflet. Fie ele ziduri, opere de artă, suflete de oameni, pot fi modelate durabil doar dacă o facem cu tot sufletul. Nimic din ce facem de mântuială nu durează în timp, nu rămâne după noi, chiar dacă uneori ne amăgim cu banii câştigaţi prin muncă în dorul lelii. Trecem în nefiinţă şi nimeni nu-şi mai aminteşte că am făcut umbră pământului. Istoria nu iartă, nimeni nu-şi mai aduce aminte de mediocrităţi sau de nulităţi. În schimb, chiar dacă meşterul Manole nu mai este, numele lui a rezistat şi va rezista peste veacuri prin opera sa.

Compensările

Se face mare caz de compensările medicamentelor cu 50%, 65%, şi mai ales de ultimele compensări de 90%, care se dau pensionarilor cu pensii sub 6 milioane de lei, măsura cu tentă electorală evidentă.

De multă vreme mama, care acum nu mai este printre noi, avea dreptul la medicamente gratuite pentru faptul că tata a făcut ani buni de război şi a venit de acolo cu grave probleme de sănătate. În ultimii doi-trei ani, i se dădeau medicamente gratuite doar la trei luni odată, insistându-se mereu că nu sunt bani şi că medicii sunt penalizaţi dacă depăşesc plafonul acordat, deşi tratamentul prescris de cardiolog era lunar, şi costau câteva sute de mii de lei doar cele 3 medicamente

admise pe reţetă. Boala fiind cronică şi nevindecabilă, ar fi trebuit să i se elibereze automat medicamentele, cel puţin aşa sugerau prevederile guvernamentale.

Dar afară-i vopsit gardul, şi-n-năuntru-i lepardul!

Cu compensările existente, chiar neoperaţionale, casele de asigurări de sănătate erau datoare farmaciştilor cu sume astronomice, dar pe o cale sau alta forţau mereu farmaciile să dea în continuare pe datorie. Din când în când mai achitau diferite sume din datorie, când răbdarea şi puterea financiară a farmacii-lor ajungeau la limită, dar nu toată datoria. Chiar cu reţeta la trei luni, dacă nu o primeai la începutul lunii, nu aveai şanse să vezi vreo compensare, pentru că se terminau banii!

Aşa încât nu văd cu ce bani se vor da acele compensări pe termen lung.

Ca să nu mai spun că ar trebui să se dea compensări tuturor celor care au venituri sub 6 milioane de lei, pentru că înţeleg că la noi cam acesta este considerat a fi pragul de supravieţuire!

Ceea ce cu greu pot înţelege este de ce nu se ocupă nimeni de sănătatea oamenilor, ci doar de boala lor. De ce nu există nici un program unitar pentru îmbunătăţirea stării de sănătate a românilor, de ce nu se face medicină preventi-vă? Se vede cu ochiul liber că de astfel de probleme se ocupă diletanţii sau rău-intenţionaţii, care fac totul după ureche sau de conjunctură, care nu au idei clare în domeniu sau fac jocul firmelor de medicamente. Reforma în sistemul sanitar merge când hăis la deal, când cea la vale, când înainte, când înapoi, doar prin hârtoape, niciodată pe drum întins. La fel merge şi educaţia, cu tot cornul şi laptele ei, la fel merg toate, de prea multă vreme pentru a mai putea spera ceva.

Cu ceva timp în urmă dl Guşă, fost PSD-ist actual PNL-ist, spunea că s-a păstrat o structură birocratică, care s-a dezvoltat, şi care blochează orice încer-care de reformă, ceea ce este evident. Aceiaşi oameni sunt prin “organele locale” de când mă ştiu, dar acum sunt cu tot neamul, până la a şaptea spiţă.

Singurul care a încercat să simplifice aparatul birocratic a fost domnul Stolojan, când a fost prim ministru, dar cum a plecat dumnealui, aparatul biro-cratic s-a umflat şi se umflă continuu ca un balon. Lua-l-ar vântul odată, să mai răsuflăm şi noi! Sunt angajaţi tot felul de învârtiţi, din cauza cărora nici nu se vede munca funcţionarilor serioşi şi pregătiţi pentru ceea ce fac!

Se scumpesc medicamentele, se mai dă ceva bolnavilor. Se scumpeşte energia termică, se mai dă ceva unor năpăstuiţi ai soartei. Se ajunge în şomaj prin nemuncă sau hoţii, se dau salarii compensate care nu încurajează deloc reangajarea. Am ajuns o ţară de asistaţi şi de compensaţi, nimic nu încurajează munca bine făcută, înotul pentru a te menţine pe val! Cârpim în loc să croim, iar când peticeşti, este ştiut, se rupe curând alături!

Nimeni până acum n-a avut curajul sau n-a vrut să se apuce de un domeniu şi să nu slăbească ritmul până nu-l pune pe picioare, indiferent cine şi ce spune. Toţi au fost mai atenţi la ce spune lumea, la buzunarul propriu, la alegeri, decât la ce trebuie să facă.

Românul cârteşte mereu, chiar dacă e bine sau nu, el vorbeşte, cleveteşte. Îi mănâncă raţele din traistă, dar el dă sfaturi altora cum să-şi gospodărească viaţa.

Asta n-ar trebui să împiedice progresul, dar o face, pentru că acei ce încearcă să facă un lucru nu sunt pregătiţi a o face, n-au niciun interes să-l facă, aşa că le convine să se lase duşi de vânt, iar incompetenţa şi reaua-credinţă să le pună pe seama protecţiei sociale.

Certificatele

Îmi aduc aminte că, mult înainte de 1989, apăruse moda certificatelor de handicapat, cu ajutorul cărora erau scutiți de impozitul pe salariu şi li se mai acordau unele facilități celor pedepsiți de soartă. În scurt timp, pe lângă cele 2-3 persoane cu probleme serioase de sănătate, deveniseră brusc handicapați cam o treime dintre colegii de şcoală: soții de milițieni, de activişti, chiar secretarul de partid. La un moment dat, o astfel de persoană "handicapată" m-a întrebat de ce nu-mi scot şi eu certificat, dar i-am răspuns că nu-mi doresc aşa ceva, deşi aveam un noian de diagnostice care ar fi putut să mă transfere, cu oarece ajutor, în rândul celor cu certificat de handicapat. Acei ce s-au învârtit de certificate nici nu s-au gândit vreo clipă că folosesc nişte fonduri care nu li se cuvin, din ceea ce ar trebui dat celor într-adevăr în suferință, că de fapt fură de la alții. După o vreme, când numărul handicapaților din România a crescut îngrijorător, s-a făcut o verificare mai atentă a lor şi se spunea că vor fi obligați să dea înapoi banii necuveniți. Bineînțeles că nu i-au mai dat înapoi, că doar nu putea oricine şi oricum să obțină certificatul cu pricina, şi doar nu li se dăduse ca să li se ia înapoi. Nici jenați nu prea erau, că pentru asta trebuia să fi fost crescuți altfel!

Zilele trecute, la televizor am urmărit o emisiune în care era vorba despre aşa zişii revoluționari. Până prin 1996 erau cam 6000 de revoluționari, dar de atunci numărul lor a ajuns la peste 30.000. S-au fabricat pe bandă certificate de

revoluționar pentru toate neamurile potentaților şi pentru toate pilele lor, atribuindu-li-se o mulțime de avantaje pe viață, lor şi urmaşilor lor. Culmea este că de aceste certificate nu beneficiază mulți dintre adevărații eroi ai revoluției, cărora le-a fost ruşine de ce se întâmplă. Există chiar o asociație a revoluționarilor fără privilegii din care face parte şi domnul Caramitru, pentru care am căpătat multă considerație când am aflat de ea.

Revoluționarii "made in România" însă, nu numai că nu vor să piardă privilegiile, dar țipă după altele, şi mai mari. N-are importanță că iau banii de la gura altora, ei să aibă! Am auzit că printre "revoluționari" se află şi cei câțiva milițieni târgovişteni care erau vânați prin oraş imediat după 1989 pentru că se ascundeau prin poduri şi trăgeau în oameni.

Oamenilor de rând li se propovăduieşte corectitudinea, li se vorbeşte despre solidaritatea socială, avem chiar şi un minister cu numele ăsta, pentru a nu vedea că se ia tot de la amărâți şi se dă la învârtiți. Adevărații handicapați sunt batjocoriți peste tot de această "solidaritate socială", care dă privilegii revoluționarilor de carton, în timp ce handicapații reali trebuie să meargă la cerşit, pentru că nu li se dă nici măcar şansa de a munci pe măsură posibilităților lor. Se discută despre verificarea "documentelor", care însă sunt de negăsit. Şi acum, ca şi atunci, guvernanții se feresc să-i deranjeze pe escroci, că doar nu oricine putea să-şi confecționeze un certificat de revoluționar. S-au înlocuit ilegaliştii cu revoluționarii, s-a schimbat pălăria tovarăşei Măria, viața merge înainte!

Alte timpuri, aceiaşi oameni, aceiaşi mentalități. Nimic nou sub soare!

Clişeele

Într-una din seri, la reapărutul post OTV, un fost SPP-ist dezvăluia câteva dintre metodele celor care se ocupă de acest sector de activitate. Relata despre bătăile pe care le-a primit în arestul poliției, despre faptul că, la un moment dat, a fost declarat bolnav psihic pentru a i se micşora credibilitatea în cazul în care ar mai dori să reclame deficiențele. Apoi, printr-o decizie, a fost pensionat, deşi o altă decizie din aceeaşi perioadă arată că a fost dat afară pentru abateri de la disciplină. Fiind transmisie directă, un ascultător i-a cerut să nu mai denigreze sistemul, să nu-şi mai denigreze foştii colegi!

Mai târziu un alt fost poliţist, parcă de la Satu Mare, arăta de ce nu se putea stârpi mafia hoţilor de combustibil: pentru că a văzut poliţişti de toate gradele care se duceau cu canistre, cu maşini, şi luau combustibili fără bani. Aceia n-au păţit nimic. Dar el, pentru că i-a văzut şi n-a tăcut, a fost eliminat pentru "incompetenţă", deşi competenţa îi era atestată de numeroase acte de studii şi de activitatea depusă.

Tot recent, un deţinut de la un penitenciar din Iaşi a reclamat că a fost bătut cu bestialitate de gardieni. Pentru că s-a călcat “legea tăcerii”, într-o noapte au năvălit peste puşcăriaşi nişte mascaţi care i-au bătut zdravăn pe toţi. Comandan-tul penitenciarului infirmă incidentul.

La spitalele de psihiatrie din România sunt grave nereguli, personalul este insuficient, medicamentele pe sponci, mâncarea proastă. Domnul ministru face o vizită prin unele spitale şi infirmă toate neregulile. La puţin timp aflăm că o pacientă omoară altă pacientă din lipsă de supraveghere.

Toată lumea se plânge de corupţie, dar la noi nu există corupţi. Poate la alţii!

În aceeaşi ordine de idei un fost PSD-ist de marcă, actual PLN-ist, spunea că oricât de mult ar dori un ministru să facă reformă, există o mafie administrativă care blochează orice tentativă de schimbare.

Spusele domniei sale se aplică fără dubiu în viaţa românilor. Cu menţiunea că nu există o singură mafie, ci fiecare sistem îşi are mafia lui, care se opune cu hotărâre oricărei schimbări şi oricărei breşe care i-ar micşora puterea sau aria de influenţă. Aceste mafii sectoriale sar în apărarea tuturor escrocilor care, la un moment dat, sunt prinşi cu mâţa-n sac, a celor care aduc deservicii sistemului, şi elimină pe cei care încearcă să scoată la lumină neregulile. Ei deturnează datele, le fabrică, de ajung să fie blamaţi şi eliminaţi din sistem oamenii cinstiţi, care încearcă să muncească cu seriozitate, fiind ocrotiţi şarlatanii, hoţii, corupţii.

Nu cunosc cazuri în care oameni competenţi să fi fost sprijiniţi în lupta cu incompetenţii şi cu corupţia.

Atâta timp cât îţi cunoşti lungul nasului şi nu ai nici o problemă cu faptul că o mână spală pe alta şi amândouă obrazul, nimeni nu se ocupă de competenţa ta. Dacă însă te împinge Aghiuţa să deschizi ochii asupra unor nereguli, ba să le mai şi semnalezi celor îndrituiţi să se ocupe de ele, imediat te preia sistemul mafiot şi te pune la locul tău sau te elimină. O persoană “mare” din Inspectora-tul Şcolar Dâmboviţa mi-a spus că, pentru a fi apreciat ca profesor, nu are importanţă ce faci la şcoală, nici măcar dacă intri în clasă, ceea ce este absolut adevărat. De asta lucrurile merg din rău în mai rău, pentru că munca de formare a obedienţilor porneşte chiar din şcoală, adică de la educaţie.

Într-un sondaj în rândul părinţilor elevilor, la întrebarea “cum aţi vrea să fie educat copilul dumneavoastră, să se adapteze cât mai bine sistemului, sau să în-veţe să gândească, să-şi folosească mintea, să creeze?”, cei mai mulţi părinţi au optat pentru tipare, pentru că ştiu ei ce ştiu! Sau nu ştiu ce ar fi trebuit să ştie!

Cu adaptaţii am trăi ca şi până acum: prost. De aceea mulţumesc lui Dumnezeu că există din ce în ce mai mulţi copiii neadaptaţi, pentru că atunci când sunt puţini, sistemul se războieşte cu ei şi îi elimină; când însă numărul lor este foarte mare, depăşind masa critică, sistemul poate să se teamă de ei, are de

ce se teme. Ei sunt viitorul naţiei noastre, ei vor fi tăvălugul peste mediocritatea şi nesimţirea cultivate cu atâta perseverenţă de incompetenţa pusă să aprecieze competenţa. Sau, de cozile de topor pentru care iubirea de ţară şi de neam nu mai înseamnă nimic, care ne fac rău cu bună ştiinţă şi cu rea credinţă!

Valori inversate

Pe toate canalele de televiziune, pe toate posturile de radio aflăm cum statisticile arată că nivelul nostru de trai este din ce în ce mai ridicat, taxele şi impozitele sunt din ce în ce mai mici, scumpirile anunţate aproape zilnic nu ne vor afecta la buzunar, pâinea se va ieftini cu 500 de lei pentru că producţia internă de grâu a depăşit toate aşteptările şi tot felul de astfel de lucruri minunate.

Ni se mai spune că scumpirile nu ne afectează la buzunar datorită compensări-lor oferite de guvern. Poate că pe acel ce primeşte 2 milioane nu-l va afecta prea mult (deşi, la banii ăştia, este afectat de multă vreme, de te miri cum de supravieţuieşte!), dar pe cel ce primeşte 100 de mii sau nu primeşte nici un ban sigur îl vor afecta, şi încă zdravăn. Cred că guvernanţii vor să mascheze faptul că se străduiesc din răsputeri să ne aducă pe cât mai mulţi dintre noi la pragul sărăciei, pentreu că acele compensări nu sunt date din banii lor, ci tot din banii noştri, din acele taxe şi impozite care se înmulţesc şi se dilată permanent. Ei însă nu spun nimic despre vremurile în care, întrând în UE, nu vor mai fi tolerate astfel de şmecherii, şi atunci să te ţii. Dar asta va fi după alegeri, ori interesul este să ne mai ducă puţin de nas până se văd iar cu sacii în căruţă.

Pe 4 iulie se spunea la ştiri că o întreprindere de armament are nevoie urgentă de 200 din lucrătorii disponibilizaţi prin ordonanţă, dar aceştia nu vor să lucreze, pentru că preferă să primească mai mulţi bani stând acasă decât să primească mai puţini muncind!

În acelaşi timp însă auzim că se vor pune taxe de parcare pentru spaţiile de lângă blocuri, că se scumpeşte căldură şi apa caldă cu 12%, că trimestrial se scumpesc gazele cu 5%, iar acum se introduce o taxă de abonament de circa 2 euro, aşa că şi dacă nu stai în apartament, tot trebuie să cotizezi la gaze; lumina la fel. Legumele, care anul trecut pe vremea astă costau sub 10.000 de lei kilogramul, anul aceste costă dublu. Iar pânea cum să se ieftinească, dacă cheltu-ielile pentru cultivarea

grâului sunt astronomice şi a mai dat Dumnezeu şi inundaţiile astea catastrofale!

Mai nou, în revista Capital, scria că se cumpără grâul cam cu 3 mii de lei/kg mai puţin decât acum câteva luni. A văzut cineva pâinea ieftinită? S-au jumulit tot săracii ţărani, ca pe vremea lui moş Ion Roată!

Iar cei 5% sunt de fapt 6% cu TVA, cei 12% sunt de fapt cam 14,4% aşa că aritmetic nu ştiu unde vom ajunge.

Cred că fiecare dintre noi priveşte lucrurile din altă parte a unei lupe concav – convexe: unii văd valorile mărite, alţii le văd micşorate. Mare lucru ştiinţa asta! (11.08.2004)

De ce combinatul se duce de râpă

Am citit, nu demult, un interviu luat dlui inginer Nicolae Coman, liderul sindical al C.O.S. Târgovişte, în care se analiza situaţia tensionată din combinat, şi am găsit o explicaţie a acestei situaţii, care nu mi se pare a fi cea sugerată de domnia sa.

În primul rând n-aş fi aşa de sigură că patronatul a avut un mare privilegiu din a prelua 5000 de oameni calificaţi, pentru că am lucrat zeci de ani cu seraliş-tii şi cam ştiu cum se calificau destui dintre oameni: aveai relaţii, erai angajat, şi Dumnezeu cu mila! Poliţia te obliga să ţii la serviciu oameni care n-aveau nici un chef de muncă, dar trebuia să figureze drept muncitori. Fotbaliştii erau pe statele de plată ale diferitelor întreprinderi, iar cei ce se ocupau de activitatea sindicală tăiau şi spânzurau, dar nu munceau! Ca să nu mai spun de obiceiul de a scoate oamenii la diferite manifestări de protocol, de a lustrui de faţadă până treceau vizitele. Sau că la restructurări au plecat spre alte meleaguri mulţi dintre cei mai buni meseriaşi. Aşa încât n-a prea fost cultivat respectul pentru muncă, de dragoste de muncă nici nu mai vorbesc.

Când se reparau găurile din gard, pe unde se chiulea sau se sustrăgeau diferite materiale din întreprindere, repede apăreau la loc şi cam toată lumea ştia cine şi ce fură.

Mentalităţile n-au dispărut, dl lider de sindicat arată că sunt şi uscături în pădurea lor, întârzieri de la program, mici abateri tehnologice pe care le consideră inerente, scuzabile. Cei ce au lucrat acum câteva zeci de ani cu japonezii la Oţelinox, îşi amintesc de şocul acestora la lipsa de punctualitate românească, deci se poate şi altfel, dar muncitorii rar acceptă ideea. De ce sunt românii competitivi peste hotare iar la noi nu? Pentru că acolo respectă regulile locului, altfel n-au nici o şansă, iar sindicatele nu caută justificări pentru neglijenţă, chiul, hoţii, ca la noi!

Domnul inginer este supărat că, citez:"la problema salarială am fost puşi în faţa unui fapt împlinit, acela de a aplica o mentalitate proprie, un stil propriu: nu se poate acorda nici un fel de majorare decât în zona în care se câştigă cu adevărat, iar oamenii care muncesc trebuie să fie separaţi de cei care nu

muncesc, ceva de genul ăsta". Nici nu e nevoie de interpretare, pentru că este foarte clar: sindicatul militează să fie plătiți toți, şi cei ce muncesc, şi cei ce nu muncesc, ceea ce e chiar ca-n poveşti. Păi, atunci cine ar mai munci?

Şi, ca şi cum n-ar fi de-ajuns, mai zboară o păsărică din stolul liderului de sindicat. Citez: "dacă patronul împarte banii, sindicatul nu mai are nici un rost în uzină". Asta chiar că-i bună! Păi dacă patronul vine cu banii, de ce i-ar împărți sindicatul, pe care nu-l interesează cum se lucrează, ci doar ca salariile să fie cât mai mari chiar dacă nu se lucrează, iar banii să fie în mâna lui!?!?

Domnul inginer mai este supărat că "tot ce se fură este considerat la grămadă". De ce nu se încearcă demascarea celor ce o fac, prin anunțarea poliției, pentru că doar aşa îşi pot păstra locurile de muncă? D-aia!

De ce la Sibiu , unde saşii reprezintă sub 10% iar românii peste 90% , au fost aleşi în Consiliile locale peste 90% saşi şi sub 10% români? Pentru mentalitate!

Despre directori se spune că: "tocmai aceşti directori pun biciul şi sunt cozile de topor ale patronului rus"! Păi ce patron ar plăti pe cineva care să-l ducă de râpă? Iar dacă nu respectă clauzele contractuale, de ce nu se reziliază legal contractul ? În condițiile unor proteste pentru a primi bani pe nemuncă, cine ar mai prelua activele?

Nu ştiu exact vina patronului, pentru că nu-i cunosc părerea, dar şansele de redresare, cu aşa mentalități, sunt preactic nule. Recunosc cinstit că, dacă în 1989 m-ar fi întrebat cineva, aş fi dat afară toți salariații pentru 24 de ore şi aş fi făcut testarea pe post. Şi a muncitorilor, şi a managerilor. Dar nu pe pile sau pe comandă politică, aşa cum s-a făcut la noi, fapt ce a trezit nostalgii sindicale. Eu n-aş fi preluat întreprinderea cu totul, ci aş fi cerut să-mi fie respectat dreptul de a ştii pe cine şi pentru ce plătesc din banii mei. Până nu se va folosi măturoiul pentru hoți şi puturoşi, nici o şansă! (26.08.2004)

Roşia Montană

Ţara noastră încă este,
Un tărâm ca de poveste.

Munţii Apuseni străjuiesc de milenii, cu fruntea-n soare, pământurile de basm ale românilor. Sunt plini de minereuri, în pădurile lor sălăşluiesc animale sălbatice care prin alte părţi ale lumii au dispărut de multă vreme, floră deosebită, poieni de vis, guri de rai. Fiind ţinuturi greu accesibile, mai apropiate de Dumnezeu decât de oameni, ele au păstrat, cel mai adesea neştirbite, tradiţiile şi obiceiurile românilor localnici.

Ţinuturile la care nu se ajunge lesne au format oameni aspri, semeţi, acei oameni despre care cântecul spune: "cu căciulile pă frunte, stau de veacuri ca un munte". Ei sunt, cât mai sunt încă, ancora noastră în tradiţiile străbune, reperul moral al acelora pentru care capitala, cu oglinzile ei deformate

şi deformatoare, nu mai reprezintă nimic. Paralela între decenţa oamenilor simpli de acolo şi fabricanţii de “eroi” care se luptă pentru privilegii nu va înclina balanţa nicio-dată în favoarea celor din urmă, oricât cred ei că au păcălit pe cei mulţi şi deloc pricepuţi în ale şmecheriilor cu iz politic sau material.

Aşa au reuşit şarlatanii, cu mai mică sau mai mare putere, să scoată la mezat ţara pe care spuneau că n-o vând, dar din care au furat şi au stricat tot ce au putut. Aşa a ajuns şi Roşia Montană, din ţinutul de basm al Apusenilor, pe taraba “pieţarilor” României. Aşa au ajuns pământuri de vis să fie “dăruite” unor escroci care se fac a viza aurul care nu prea mai este pe acolo, dar care de fapt vizează minereurile de uraniu din zonă. Lasă că nici cianura nu este un pericol de neglijat, dar minereurile radioactive ar fi chiar tot ce le mai lipsea Apusenilor pentu a-i distruge ireversibil, pentru a îngropa, din nesimţire şi lipsă de educaţie, milenii de civilizaţie.

Denumirea veche a Roşiei Montane era Alburnus Magnum, fiind atestată documentar încă din anul 131 e.n., de când se află acolo şi bazele unui muzeu al mineritului săpat de daci. Tot în această localitate, micuţă ca număr de locuitori ce i-au mai rămas dar uriaşă prin semnificaţie, se mai află 42 de case din patrimoniul naţional. În pericol de a fi distrusă se află şi Mânăstirea Lupşa de pe Arieş, atestată încă din 1429, poiana narciselor de la Buciumi şi încă multe alte monumente ale naturii şi ale spiritualităţii româneşti.

Şi, poate, unul dintre cele mai importante lucruri: educaţia! Preotul Mera din Roşia Montană spunea că oamenii locului, care altădată se ajutau unii pe alţii, au fost învrăjbiţi de cei ce vor strămutarea lor, pentru a se mişca nestingheriţi şi a nu-i vedea nimeni ce şi cât strică.

Pensia medie

Mi-aduc aminte că, într-un banc, se spunea că se fac mezeluri cu 50% carne de vită şi 50% carne de pui: la o vacă, un pui! Cam aşa e şi cu pensia medie de 55 de euro, cum spunea cu emfază ministrul muncii şi al solidarităţii sociale. Ei sunt solidari cu noi, deoarece cu “puiul” nostru şi cu “vaca” lor iese această medie a pensiilor pentru limită de vârstă şi vechime integrală în muncă!

Amintitul minister “ne solidarizează” cu aleşii noştri doar la medie, pe care dumnealor se luptă să ne-o mărească, votându-

şi pensii de serviciu de 24 milioane de lei pentru cei ce au dormit în parlament măcar o legislatură şi nu mai pot prinde şansa de a dormi confortabil pe fotoliile parlamentului şi de a-şi măsura timpul de odihnă în noul sediu, prevăzut cu noul ceas care are o eroare de 0,5 secunde la o mie de ani!

Se mai spunea că, până în 2008, pensia medie va ajunge la 100 de euro, dar domnul ministru n-a ştiut să spună ce se va mai putea cumpăra cu ei în 2008, dacă vom fi integraţi în UE! Nici de ce sunt alocate sume aşa de mari pentru sedii şi un personal din ce în ce mai numeros, pentru a gestiona sărăcia!

Ce-i lipsea chelului? Tichia! Acum o are! Ce ne lipseşte nouă? Ce-i sub tichie, şi nu ştiu când ne va mai da Dumnezeu ce ne lipseşte!

Azilul

Momentele de pomenire a morţilor sunt şi momente ale evaluării dimensiunii umane, ale întăririi credinţei în Dumnezeu.

Pentru că obiceiurile legate de aceste momente au cam luat-o razna în timpurile noastre, iar oamenii, în loc să-şi pomenească morţii cu decenţă şi pioşenie, o fac deseori ca un spectacol, încerc să fac din asemenea clipe o punte între suflete, o punte către Dumnezeu. Cred cu tărie că pomenile trebuiesc făcute oamenilor nevoiaşi, nu celor care prea au, celor care ne vor da la rândul lor. Aşa că, într-o asemenea împrejurare am ajuns la Săcuieni.

Decorul în care există aşezământul ar fi plăcut, dacă timpul pe care îl petreci acolo ar fi limitat. Deşi spitalul se intitulează ca instituţie care se ocupă de persoanele cu handicap, pentru majoritatea celor internaţi singurele handicapuri sunt vârsta, o mare, mare tristeţe şi o mare, mare durere! Le plânge sufletul! Mulţi dintre ei se află acolo pentru că nu au unde sta, unii au fost escrocaţi de rude, de cunoscuţi sau de necunoscuţi, alţii nu şi-au mai putut plăti datoriile, şi au rămas fără acoperiş deasupra capului.

Toţi sunt trataţi ca bolnavi, deşi vârsta nu este o boală! De curat era curat, personalul era îngrijit şi permanent printre paturi, lenjeria curată, chiar curată! Pe ici, pe colo, câte un televizor, câteva bănci în parc.

Camerele aveau între patru şi cincisprezece paturi, în care stăteau oameni care nu au nici o speranţă să mai plece de acolo, decât doar la moarte. Fiecare pat cu noptiera lui, dar nu

au dulapuri, nu au covoare. Doar linoleum, curat dar depri-mant! Atmosferă de spital, nu de oameni care ar mai putea fi integraţi în muncă, care ar mai putea fi utili măcar lor înşişi! Nu flori, nu şerveţele brodate care ar mai îndulci atmosfera. Chipuri triste, ochi în lacrimi, priviri şterse, priviri disperate. Nici o activitate care să le ocupe timpul în mod util.

Într-un salon de patru paturi, un tânăr era orb şi mai avea un handicap motor. Mi-a smuls pacheţelul din mână şi n-a mai avut răbdare să-i scot mâncarea din el: pur şi simplu muşca şi plasticul, pe care cu greu am reuşit să i-l scot din gură!

Este cutremurătoare durerea mută a celor mai mulţi, disperarea lor! Şi sănătos fiind, dacă ajungi într-un asemenea loc te apucă toate bolile. O bătrânică a crezut că vreau să-i vând fusta şi mi-a spus că abia îi ajunge pensia pentru azil, de unde să-şi mai ia şi haine! O jachetă însemna minune de la Dumnezeu, un halat aşijderea. Dar nu aveau un loc în care să le păstreze, nu aveau oglinzi în care să se privească.

Cred că biserica, prin reprezentanţii ei, ar trebui să se ocupe mai mult de soarta celor amărâţi şi mai puţin de prezidarea unor mese fastuase de la care lip-seşte spiritul creştinesc. Cred că şi noi ar trebui să călcăm mai des pragul unor asemenea aşezăminte, pentru a vedea că necazurile de care ne văităm zilnic sunt nimic pe lângă disperarea acestor oameni bătuţi de soartă! Mulţi spun: mai rău de-atât nu are ce să ni se întâmple, dar ei nici nu ştiu cât de mare poate fi răul!

La azil sunt oameni practic îngropaţi de vii. Despre ce viaţă poate fi vorba, dacă nu te mai simţi util? Pensionarea este pentru mulţi un şoc, pentru că reali-zează că societatea îi elimină, nu mai are ce face cu ei, iar în România problema menajării unor sensibilităţi nici nu se pune. Nu poţi cere guvernanţilor ce n-au! Iar restul lumii nu are de unde învăţa! Dar putem ajuta, măcar din când în când, pe aceia care, la Săcuieni sau în alte aşezăminte asemănătoare, încearcă să aline prea marea durere a unor oameni!

Pomenirea celor duşi n-ar trebui să fie un spectacol care să ne gâdile orgoliul, ci un act de suflet pentru suflete, îndreptat către cei aduşi în stare de agonie de răutatea, nesimţirea sau inconştienţa oamenilor.

Mai ţineţi minte versurile lui Adrian Păunescu? “Cine are părinţi pe pământ, nu în gând, mai aude şi azi glasul lumii plângând!”. Mai avem noi părinţi, pe pământ sau în gând? Oare nu ne mai doare glasul lumii plângând? (06.08.2004)

Ei şi noi

La noi, la români, doar salariile demnitarilor şi ale acoliților lor sunt la nivel european. Şi chiar, în curând, îl vor depăşi, ajungând astfel, şi noi, fruntaşi la ceva. Pentru că este singura problemă pe care parlamentarii noştri o votează în unanimitate! Au rezolvat problemele legate de asigurările de sănătate de lux ale unor categorii sociale din care fac şi ei parte, problemele pensiilor lor de serviciu, uriaşe comparativ cu ale acelora care efectiv muncesc, salariile le cresc vertiginos ”pentru a elimina corupția”, ignorând zicala: ”lupu-şi schimbă blana, dar năravul ba!”. Nouă ni se spune despre banii care nu sunt, fără a completa însă că nu sunt pentru noi, întrucât abia ajung pentru ei.

Prețul pe kilowat creşte mereu, indiferent dacă euro creşte sau scade. Nu sunt bani, dar în centrul oraşului s-a construit un sediu nou, placat cu marmură. Ce-i lipsea chelului? Tichia! Acum nu-i mai lipseşte! Peste tot prețurile en-gross sunt mai mici decât cele en-detaille. La noi e pe dos, pentru că originalitate avem!

În toate țările lumii omenirea evoluează de la copac la peşteră, de la peşteră la bloc. Noi am parcurs traseul şi o luăm înapoi: mai stingem un bec, mai oprim televizorul, cu ochii pe contor. Dacă mai cresc mult tarifele, ne vom întoarce la lampa de gaz, apoi la lumina Soarelui, momentul părând a nu fi prea îndepărtat.

La energia termică prețurile cresc fără jenă, chiar în timp ce la televizor guvernanții noştri ne spun ce bună este distribuția centralizată a căldurii şi a apei calde menajere. Înainte de 1989, era acelaşi număr de puncte termice la care lucrau 2-3 instalatori. Acum au o armată de instalatori, dotați cu stații de emisie-recepție pe care le uitau deschise peste noapte, aceşti instalatorii deveniți acum, ca toată lumea, domni! La aceste stații auzeai, în puterea nopții, urlând salariații, rezolvându-şi problemele personale pe banii şi pe nervii noştri. Am reuşit să-i conving să mai oprească stațiile noaptea doar după ce i-am relatat unui şef de-al lor ce se discuta la ele (într-o noapte, pe la 12.30, un şef de tură se certa cu cineva, îi răcnea că n-o să-l mai cocoloşească pe X, care nu venise la serviciu). Aşa reuşeam să mai închidem ochii, din când în când, atunci când “domnii” nu uitau să dea la minim sonorul. Acum dormim liniştiți: au murit de moarte bună!

Am mai auzit, tot la televizor, că pierderile din rețea nu le vor suporta consumatorii, ci le va suporta regia! Şi, ca şi cum n-ar fi de ajuns tăvălugul scumpirilor, cei ce spuneau că repartitoarele de căldură vor fi instalate în mare parte cu fonduri externe, sau în rate, acum spun că este obligat fiecare “ nedebranşat” să şi le instaleze, altfel este pasibil de amendă. Şi, deşi guvernul a promis că nu se va scumpi gigacaloria, ea se scumpeşte chiar în timp ce se promite aşa ceva. N-am remarcat însă să se dubleze pensiile şi salariile, aşa cum promitea domnul Adrian Năstase, plin de farmec, în chiar seara în care se anunțau rezultatele alegerilor.

Cred că guvernul acesta are ceva împotriva tuturor. Împotriva celor care nu s-au debranşat, pe care îi amenință cu tot felul de amenzi sau acționări în justiție

pentru cei ce nu pot plăti, dar cărora nu le dă voie să se debranşeze, introducând procedee din ce în ce mai aiuritoare pentru cei ce ar dori acest lucru. Împotriva debranşaților care şi-au montat centrale de apartament, pe care îi amenință că vor plăti şi ei cât nu face pentru gaze, că se vor face centrale de scară, că se vor reabilita cele vechi, deşi ei abia au bani să supraviețuiască. Dacă erau deştepți, de mult făceau ceva pentru a nu mai fi atâtea pierderi şi atâta risipă pe banii noştri, pentru că nimeni nu şi-ar fi pus pielea în băț şi nu şi-ar fi întors casa cu susul în jos pentru a-şi monta o centrală de apartament, dacă ar fi avut o alternativă rezonabilă. Dar nu ni s-a dat nici o şansă: ori pui centrală, ori plăteşti risipa şi hoția. Iar dacă nu mai poți, te trezeşti şi fără locuință. La noi, capitalul politic s-a făcut prin vorbărie, fără suport tehnic sau economic. Mai nou, a apărut o altă deşteptăciune guvernamentală: cei cu centrale de apartament, chiar dacă le au în garanție, trebuie să-şi scoată "autorizație de funcționare" de la firma care a instalat centrala. Dacă firma îți vinde o centrală cu garanție de 2-3 ani, dacă ea însăşi a pus-o în funcțiune, avea voie să facă asta fără autorizare? Aşa ceva ar fi trebuit să se ceară celor care au instalat o centrală cu forțe proprii sau după ureche, nu celor ce şi-au montat-o cu firme autorizate. Iar autorizațiile astea costă 1.200.000 lei. Ne-a făcut-o guvernul, nu? Până la urmă o să avem nevoie de autorizație şi pentru a respira! Dacă nu chiar avem! (11.06.2004)

La vremuri noi, tot noi

Acum doi ani, pe când mă străduiam să-mi instalez centrală de apartament, am fost obligată de "gândirea progresistă" a executivului să întocmesc un dosar voluminos, care cuprindea cererea către Termica, un tabel cu semnăturile vecinilor că ei sunt de acord cu debranşarea, o declarație personală că voi participa la cheltuielile pentru întreținerea instalației de încălzire şi Dumnezeu mai ştie ce alte hârtii prin care îşi asigură existența paraziții contemporani.

Cererile erau în totală contradicţie cu legislaţia în vigoare şi cu bunul simţ, dar le-am respectat pentru a nu ajunge la spital tot certându-mă cu pereţii. Legislaţia, care nu se aplică, spune că pot face în apartament orice modificare care nu afectează structura de rezistenţă.

De ce trebuie să fie de acord locatarii cu debranşarea mea, n-am înţeles, că doar nu ei îmi plătesc cheltuielile de întreţinere. Ba chiar, dacă eu nu le plătesc, ei îmi pot scoate apartamentul la mezat şi să mă arunce în stradă, încălcându-mi astfel dreptul la proprietate garantat de Constituţie. De ce trebuie să le repar eu ţevile defecte, iar n-am înţeles, pentru că mie nu-mi folosesc decât la a-mi crea probleme când se sparg. Ba chiar ar trebui să mi se plătească servitute!

Ca să nu mai spun de serviciile sub orice critică ale termoficării, dar plătite ca servicii de lux. Iarna trecută, la

apartamentul de 4 camere, cu toate uşile des-chise, cel mai mult am plătit gazele un milion de lei, mai puţin cu câteve sute de mii de lei decât preţul - doar al încălzirii - pentru apartamentele de două camere.

Iar scoaterea la vânzare a apartamentului pentru ceva ce eu am spus că nu pot plăti şi am cerut suspendarea serviciilor, asta chiar e culmea absurdului! Mâine-poimâine mă duc la piaţă şi voi plăti o sumă de bani la intrare, chiar dacă nu cumpăr nimic, voi plăti şi la alimentară pentru ceva ce nu-mi trebuie, dar guvernanţii spun că da, şi tot aşa.

Când ni s-a dărâmat casa din centrul oraşului, nimeni nu m-a întrebat dacă vreau la bloc! Am fost aruncaţi aici de cei ce şi-au construit palate pe seama necazurilor noastre, şi care au dus-o bine şi înainte de 1989 şi după, iar acum votează tot felul de absurdităţi de felul celor de mai sus.

Asta n-a fost de ajuns. Anul trecut se vehicula ideea că acei ce şi-au montat centrale de apartament vor trebui să plătească şi “căldura primită prin pereţi” de la vecinii nedebranşaţi. Dar mie cine mi-a plătit căldura iradiată prin pereţi în perioadele când ei îngheţau prin apartamente pentru că nu le dăduse Termica drumul la încălzire, deşi afară era foarte frig ? Bunul simţ m-a împiedicat să cer un asemenea lucru, dar bunul simţ nu creşte pe toate gardurile! Se mai minţea în gura mare că pierderile nu vor fi plătite de consumatori, ci vor fi suportate de re-gie. Din două, una: ori tarifele sunt aşa de mari încât Termica poate să se dispen-seze de sumele mari de bani determinate de pierderi, sau ei nici nu ştiu ce spun.

Prin contract, contorizarea apei trebuia făcută de regie. Doar nu mă duc la alimentara cu cântarul meu. Au modificat unilateral contractul, ceea ce numai legal nu e, dar...Am contorizat apa, dar lunar se plătesc cantităţi de apă în plus faţă de ce înregistrează contoarele. Am auzit tot felul de minuni, cum că unii locatari nu dau citirile corect, iar noi trebuie să plătim în locul lor. De ce la gaze şi la lumină nu se plăteşte în plus faţă de înregistrările contoarelor? Pentru că acolo contorul se poate citi de către oricine, nu ca la apă, unde am rugat un insta-lator să-mi spună cât este înregistrat pe contor, şi mi-a spus că nu se poate citi!

Acum câteva săptămâni a murit mama şi a rămas apartamentul gol. M-am dus la întreţinere şi am întrebat cum se procedează pentru a fi scoasă de pe listele de întreţinere. Cu multă seriozitate mi s-a spus că legea obligă la plata unei

persoane la întreţinere chiar dacă apartamentul est nelocuit. Nici pe vremea împuşcatului nu era aşa. Dacă lipseai din locuinţă mai mult de 15 zile într-o lună, puteai solicita să fii scos de la plata întreţinerii. Dar, mort fiind, să plăteşti întreţi-nere, asta doar “revoluţia” putea face. Acum nu mă mai mir de ce votează şi morţii: de ce n-ar vota, dacă plătesc şi întreţinere?

Nici la apă nu mai poţi merge pe zero dacă nu stai în apartament, deci nu are importanţă dacă o foloseşti sau nu, trebuie să plăteşti, deşi ai contor! Chiar că suntem la mâna tuturor găinarilor!

Dacă plata reparaţiilor pe scară ar mai avea oarecare justificare (deşi, dacă nu locuieşte nimeni în apartament, nici nu strică) de ce trebuie să se plătească şi curentul de pe scară, femeia de serviciu, instalatorul, pe care nu ştiu de ce-l plătim şi noi, locatarii? De ce trebuie să plătesc întreţinerea dacă nu locuiesc un timp în apartament, dacă sunt plecată în străinătate, sau la băi, sau la copii?

Am lăsat totuşi cererea de scutire de la plată pentru mama decedată. Abia aştept să văd pe numele cui va fi trecută întreţinerea apartamentului nelocuit, pentru că eu locuiesc în acelaşi bloc, alături!

Nebunia este că şi oamenii aparent normali au început să deraieze în gândire, după chipul şi asemănarea guvernanţilor noştri.

Asta nu vă aminteşte de vremea lui Păcală? Mie da! Ba chiar cred că este vorba de urmaşii lui, şcoliţi “până la genunchiul broaştei”, cum scria Creangă!

Scrisoare deschisă către toate partidele politice

Pentru că se poartă, pentru că încă n-a ieşit din uz limbajul de lemn, dar şi pentru că doresc a fi înţeleasă de cât mai multă “lume politică”, îl voi folosi şi eu în cele ce urmează, cu scuzele de rigoare, dacă uneori mai calc pe alături şi uit expresiile “stas”.

Mă adresez dumneavoastră, membrilor PSD, PRM, PUR, PD, PNL, PNŢ şi care partide or mai fi fiind, adică tuturor ramurilor, rămurelelor, vlăstarilor, butaşilor, stolonilor fostului PCR, pentru că fiecare dintre dumneavoastră aveţi foşti ştabi PCR mai mult sau mai puţin îndoctrinaţi în vechiul regim de tristă amintire. Poate tocmai de aceea nu încetaţi a-i gratula cu termenul de

comunişti pe toţi aceia care nu sunt de acord cu ceea ce spuneţi, dar pe care nu aveţi argumente logice să-i combateţi.

Vă purtaţi ca acei copiii care, pentru a te enerva, repetă la nesfârşit câte un cuvânt care ştiu că nu-ţi place şi-ţi mai fac şi sâc din pumni! Trebuie să vă spun că am obosit ascultându-vă platitudinile, repetate la nesfârşit: dacă asculţi o conferinţă de presă a unui partid, nu mai ai nevoie s-o auzi pe a doua, pentru că se repetă aceleaşi "plăci" bine învăţate, care nu spun nimic nimănui.

PSD-ul ne-a întoxicat cu "realizările măreţe", membrii Alianţei DA "deja au câştigat alegerile", PUNR-ul reclamă "hoţiile şi trădările de ţară" de parcă abia acum le-au văzut, şi tot aşa. Ceva, ceva program au PNŢ-iştii (deşi nu i-a împiedicat nimeni să facă uz de acel punct 8 cât au fost la guvernare), de când a venit la conducere domnul Ciuhandu, dar în traducere dâmboviţeană tinde să fie acoperit de corul monoton şi fals al tuturor partidelor.

Toţi spuneţi ce vreţi să faceţi (poveşti nemuritoare!), dar mai nimeni nu spune cum, pentru că ăsta este cel mai important lucru. Mi-aduc aminte că "un pedagog de şcoală nouă" asculta o "loază" care învăţase doar despre castravete. Orice întrebare îi punea pedagogul, elevul vira cu talent şi vorbea tot despre castravete. Cam aşa faceţi şi domniile voastre cu problemele arzătoare ale ţării: viraţi spre meritele dumneavoastră şi lipsurile celorlalţi, fără a spune cum vedeţi rezolvarea impasului în care ne aflăm.

Aveţi grijă însă, la noi drumurile sunt aşa cum le-aţi întreţinut de-a lungul vremii, adică proaste, multe viraje vă duc prin fundături, că s-a cam deşteptat electoratul. Se mai freacă el la ochi, mai mijeşte până se trezeşte bine, dar momentul nu este prea departe, chiar dacă n-au trecut cei douăzeci de ani. I-a trecut însă os prin os, a dormit prost pe ce i s-a aşternut, şi pare a se trezi mai devreme! A cam început să mănânce cornul, lăpticul şi micii, mulţumeşte, dacă mai mulţumeşte, că nu mai e la modă, şi votează cum vrea el!

Ca o paranteză, pe mine nu mă interesează "culoarea politică" a cuiva, pen-tru că trunchiul este comun, chiar dacă "unii" (exprimare uzuală) se vor şifona pentru asta. Apreciaz mai mult pe cei ce au avut o anumită culoare politică şi au păstrat-o, decât pe cei ce-şi schimbă mereu penele, în funcţie de partenerii de ciuguleală! Îi apreciez mult pe cei ce gândesc

atunci când deschid gura şi nu folosesc şabloane care le “vin de la centru”. Şi, credeţi-mă, obosesc mult până găsesc aşa ceva!

Mai gândiţi moduri de ieşire din criză, mai puneţi şi alte plăci, că pe astea le-am învăţat pe dinafară şi nici nu le mai auzim. Se taie prea mulţi copaci pentru hârtia pe care se tipăresc, e păcat de agresarea inutilă a Mamei Natura.

Un început ar fi ca un partid să ia în grijă permanentă un azil de bătrâni, o casă de copii, o şcoală din Cojasca de exemplu, ajutând astfel concret pe câţiva dintre dezmoşteniţii soartei. Cu afişele risipite de PSD în campania electorală la alegerile locale, se puteau plăti excelent dascălii. Aşa s-ar fi văzut ceva, nu numai vorbe goale, de care s-a cam săturat lumea, şi nici nu gândiţi ce surprize vor mai ieşi din urne în toamnă.

La noi, de la preşedintele ţării până la ultimul om, toţi se pricep la toate şi dau sfaturi despre orice. Mai ales televizate şi mai intens prin preajma alegerilor.

De făcut e mai greu, nu ne punem mintea cu toţi nebunii! (08.09.2004)

Despre politica românească

Priveam aseară (14 septembrie) la emisiunea “Dan Diaconescu în direct”, de pe postul OTV, deşi nu mă uit de obicei la acest post. Nu mi-a atras atenţia domnul Gigi Becali, pentru care am tot respectul în legătură cu rezultatele dumnealui din fotbal, dar nicio consideraţie pentru prestaţiile ca politician sau vorbitor, ci domnul Sechelariu, pe care îl percepeam într-un anumit fel din semnalele presei.

Din cauză dumnealui am stat la televizor până mult după miezul nopţii, pentru că voiam să înţeleg asocierea celor doi în Partidul Noua Generaţie.

L-am compătimit din nou pe domnul Gigi Becali, care nu ştie să tacă şi, mai ales, nu ştie când să deschidă gura. La o discuţie de asemenea anvergură şi despre asemenea subiect, nu vorbeşte Gigi cu Doru, ci discută preşedintele şi vicepreşedintele unui partid, indiferent de relaţia de prietenie dintre ei, mai ales că se vedea că nu sunt prea apropiaţi: din când în când domnul Becali îi spunea firesc, domnule Sechelariu, pe când numele mic suna nefiresc şi ca ton şi în context.

Intervenţii ale domnului Becali de gen “el nu se pricepe la politică, zi, zi şi de pensionari, trebuie să ne câştigăm electoratul“ sau “zi şi de aia, că dă bine la public“, sau “nu-l iert pe Vadim Tudor, mă voi răzbuna pe el“ şi tot felul de astfel de perle au condimentat emisiunea. Drept e că politica la noi cam seamă-nă cu ceea ce face domnul Becali în partidul domniei sale, dar el deţine recordul absolut al numărului de “minuni” pe unitatea de timp în care vorbeşte.

Încet-încet m-am cam lămurit şi ce e cu “dizidenţa” domnului Sechelariu, care se străduia să ne explice valoarea domnilor Năstase, Mischie, Vanghelie şi a altora ca dumnealor. Mi-am adus aminte că într-o emisiune televizată, când domnul Becali a fost întrebat cu care parte a eşichierului politic ar face parteneriat, a spus fără nici o ezitare: cu PSD! Foloseşte însă altă pălărie tovarăşa Mărie!

De aceea înclin să cred că PNG este un vlăstar cultivat şi întreţinut de PSD pentru a-i fi sprijin în cazul în care nu va mai fi la guvernare sau nu va avea o majoritate confortabilă. Pentru că, aşa cum spunea şi domnul Sechelariu, acuza-ţiile care i-au provocat “dizidenţa” nu au fost justificate cu acte, ci doar cu vorbe, aşa cum se întâmplă şi cu mulţi alţi “dizidenţi”, de aceea scapă imediat din mâinile PNA-ului şi ale justiţiei. Iar domnia sa se pricepe la vorbe ca puţini alţii, aşa cum a dovedit-o şi în acea emisiune televizată. De fapt moldovenii tare se mai pricep la a meşteşugi cuvintele şi la a folosi tonul potrivit pentru a ajunge la sufletele oamenilor.

Pentru că tot se practică jocuri de cuvinte, l-aş numi Partidul Nicio Garanţie, cel puţin aşa îl percep eu după cele ascultate! Dar aşa a fost şi ursul păcălit de vulpe, de a rămas fără coadă! La noi merge, e chiar tradiţie să ne învelim intenţiile ascunse în cuvinte cu sclipici! (22.09.2004)

Politică românească

Nu pot spune că mă prăpădesc de dragul vreunui partid politic. Am votat cu alianța, pentru că mă aduseseră la disperare ditirambele tuturor PSD-iştilor care, la unison, se lăudau cu rezultatele minunate ale guvernării lor. Nu mai era nici o neregulă în țara asta, toate mergeau ca pe roate pentru că, nu-i aşa, dumnealor guvernau ireproşabil! Nu mă deranja atât starea proastă în care percepeam, personal, realitatea, cât faptul că nimic din ce spuneau nu dovedea cunoaşterea realității, deci nu exista nici cea mai mică şansă de a corecta ceva. Cum să rezolvi o problemă care, pentru tine, nu există?

Nu speram la cine ştie ce schimbare, pe care n-o percepeam ca atare, dar îmi doream să nu-i mai văd dinaintea ochilor pe găinarii aroganţi şi mincinoşi, fanfaroni şi nesimţiţi.

Dar atenţia mi-a fost atrasă, mai întâi, de domnul Preşedinte Băsescu: era chiar uman şi părea de-adevăratelea interesat de rezolvarea a ceea ce şi-a propus, fapt care nu se prea mai întâmplase de multişor în ţara asta. Spunea lucrurilor pe nume, ceea ce nu se prea întâmplă la noi. Ieşea în lume fără circul cu care eram obişnuită să văd că trece orice "politician" de mai mică sau mai mare anvergură. Ghilimelele nu sunt o greşeală. Pentru că, cel puţin până acum, nimic din activitatea aşa zişilor politicieni nu semăna cu ceea ce ar fi trebuit să fie. Ei au mare grijă doar de interesele proprii. Apoi, SRI-ul a inventat posibile atacuri la adresa domniei sale şi l-a adus 'în rândul lumii" pentru o vreme.

Acela a fost primul semnal că se întâmplă ceva neobişnuit.

În ultima perioadă însă, am observat că viesparul "afaceriştilor" de duzină a trecut la contraofensivă, deci activitatea alianţei începe să fie eficientă. Aceştia chiar se luptă cu corupţia, care corupţie însă nu se lasă deloc eliminată, ba chiar a pornit la luptă cu arme specifice: mai întâi intentează un proces Domnului Preşedinte cum că ar fi fost informator al securităţii. Şi am văzut un preşedinte care se prezintă în justiţie personal, lucru nemaiîntâlnit la noi, şi îşi pledează cauză cu seriozitate şi cu argumente!

N-a mers cu asta, altă şmecherie: casa sau casele preşedintelui. Pentru că, purtându-l mereu prin tribunale, nu va mai avea timp să realizeze ce şi-a propus. De casele "foştilor" n-am auzit să se ocupe tribunalele. Între timp, reprezentanţi ai UE, care până în noiembrie vedeau totul perfect datorită afacerilor prin intermediul cărora li se puseseră ochelari de cal, care spuneau că România a încheiat majoritatea capitolelor la aderare şi că nu mai e loc de întors, s-au prezentat să-şi achite datoriile faţă de foştii guvernanţi, şi spun că România nu prea are şanse să între în UE în 2007, pentru că justiţia nu funcţionează cum trebuie, administraţia nu e reformată. Ba chiar, culmea, ne vizitează puşcăriile şi spun că deţinuţii ar trebui să mănânce şniţele, nu mâncarea de la cazan. Mare lucru UE asta, de aceea probabil se fură la noi atâta, că UE se interesează mai ales de puşcăriaşi, decât de cei ce lucrează dar nu prea au ce pune pe masă, pentru că salariile sunt mici. Pentru aceştia trebuiesc mărite accizele, trebuiesc scumpite gazele, combustibilii, dacă vrem să mănânce bine puşcăriaşii şi să intrăm în UE! De parcă poţi realiza ceva fără muncă!

Ca să fie complet tacâmul, sindicatele scot oamenii în stradă. La început strigau în gura mare că guvernul nu are ce căuta la negocieri, acum pichetează prefecturile şi cer sprijinul guvernanţilor. Fac orice, doar să aţâţe spiritele, pentru că în PSD au poposit destui lideri de sindicat (de fapt păzitorii propriilor interese), aşa că trebuie să se achite şi ei de datorii, să-şi păstreze neştirbite drepturile. Cum adică, să poată fi dată afară orice leneş care nu vrea să muncească, ba vrea să mai şi fure pe deasupra, aşa cum a învăţat în epoca de tristă amintire?

De ce ar trebui patronii să dea socoteală angajaților sau sindicatului cum își cheltuiesc banii, asta doar sindicaliştii pot şti. Care om normal ar investi, iar apoi ar da afară muncitorii serioşi pentru a menține cunoştințele, puturoşii?

Înainte de pensionarea din învățământ, toți salariații am fost antrenați într-o grevă de vreo lună şi jumătate, apoi s-a întrerupt greva fără a se obține ceva. Pe perioada respectivă nu s-au plătit salarii, dar s-a plătit cel de-al treisprezecelea salariu pentru care fusesem scoşi în stradă. Am pierdut banii pe o lună şi jumătate şi am primit banii pentru mai puțin de o lună! Cam aşa arată mişcarea sindicală de la noi! De aia mă mir că încă nu s-au deşteptat oamenii, pentru că acei douăzeci de ani ai dlui Brucan ar cam fi pe ducă.

Nu demult, l-am auzit pe ex-premierul Năstase mirându-se ce rezistență la erodare are actualul guvern, apoi au reapărut "sondajele de opinie" cu ajutorul cărora persoane "obiective' au început din nou să ne inunde casele cu părerile lor jenante, care practic nu mai interesează pe nimeni, dar de care vom scăpa, probabil, doar pe lumea cealaltă.

Mi-am adus aminte cum consilieri de tristă amintire promiteau fostului primar al capitalei, dl Băsescu, ajutor, în timp ce îi blocau fățiş orice inițiativă pe care o avea pentru rezolvarea problemelor capitalei, făcându-l cu ou şi cu oțet că nu face nimic. Ăştia farisei! Au reuşit să prostească lumea minunat, dar nu şi pe bucureşteni, care l-au ales din nou primar general, apoi preşedinte. Iar acum, în cel mai caracteristic mod al lor de a acționa, l-au propus primar al capitalei pe unul dintre cei mai inculți şi mai impertinenți "politicieni" care se văd la televizor, mândru de "calitățile " sale şi care, culmea, îl atacă chiar pe domnul Iliescu, acesta văzându-se obligat să-i recunoască public incultura. De fapt, cam acesta este nivelul PSD-iştilor pentru că, dacă aveau altceva, de mult ar fi folosit. Toți par a spune aceeaşi poezie, când au intervenții publice, folosind acelaşi ton arogant şi suficient, folosind fraze fără conținut, dar spuse cu aplomb. Se pare că noi, în 1989, am scăpat de dracul şi am dat peste fiu-su, de care nu mai putem scăpa nicicum!

Şi nu vom scăpa în veci, dacă nu ne deşteptăm din letargia care, parcă, ne-a cuprins. După cum nu UE o să ne scoată din marasmul ăsta, ci noi înşine, prin muncă şi reacție corectă, nu prin greve pentru te miri ce, sau vot cu ochii închişi, chiar dacă ştim ce ne aşteaptă după. Pentru că, orice s-ar zice, ne meritățm soarta, ne săpăm groapa cu propriile mâini. Deşi, tot cu propriile mâini, am putea netezi drumul spre o viață mai bună.

Politica struțului

Cu mulți ani în urmă am citit o carte despre marele Constantin Tănase, fost actor şi director al Teatrului de Revistă din Bucureşti, unul dintre cupletele sale sunând cam aşa: ce-o să fie, ce-o să fie, o să fie o bogăție, cum n-a fost şi nici nu este, decât numai în poveste! O să plouă cu salam, o să ningă caşcaval, pe câmpiile bălane, or să crească macaroane…

Cred că vă este cunoscut textul din campaniile electorale, aşa cum îmi este cunoscut şi mie, dar în loc de "ce-o să fie" auzim că este.

Din ce în ce mai mulți oameni sunt în şomaj, dar numărul locurilor de muncă şi pib-ul, aflăm de la ştiri, au crescut şi cresc mereu.

Salariul real e din ce în ce mai mare, dar noi o ducem din ce în ce mai prost.

Prețurile cresc vertiginos de la zi la zi, dar inflația "este sub control", menținându-se între 0,6 şi maxim 1,5% pe lună.

Reforma în sănătate s-a terminat! Conform doamnei ministru a sănătății, niciodată sănătatea n-a funcționat mai bine şi n-a avut mai mulți bani, dar bolnavii trebuie să meargă în spitale cu mâncare şi cu medicamente de acasă, iar majoritatea spitalelor se zbat într-o sărăcie lucie. Am auzit că, pentru a nu fi desființat un spital, salariații au folosit propriile salarii pentru a-l pune la punct. Înclin să cred că guvernanții vor dori să generalizeze acest mod de supraviețuire al spitalelor şi la şcoli sau la alte domenii. Între timp însă, aflăm dintr-o ştire a României libere din 13.06 a.c., din bugetul de anul trecut pentru sănătate n-au fost cheltuiți 15.000 de miliarde de lei, care au fost returnați la buget .

Nu pot spune că mă dau banii afară din casă sau că m-au dat vreodată. Dar, cu toate astea, ştiu că a face economii înseamnă să nu risipeşti banii pe lucruri inutile. A avea însă bani şi a nu cumpăra ce este strict necesar, şi mă refer în speță la sănătate, nu este economie, ci prostie sadea! Iar la noi mai e şi cu ştaif.

Plătim CAS-ul mai mult de 35% din salariu (11,65% noi, 23,5% angajatorul), dar fondul de medicamente de anul acesta reprezintă doar 62,5% din cel de anul trecut, lucru pe care l-am auzit acum două săptămâni pe când eram în sala de aşteptare a medicului de familie, care întreba la Casa de Asigurări de sănătate cum să procedeze cu bolnavii, că s-au terminat fondurile alocate pentru medicamente pe anul acesta. Noi ştim însă cum se va proceda: de multă vreme pentru banii noştri nu mai primim nimic: nici medicii, nici bolnavii nu o duc mai bine.

Veteranii, foştii deținuți politici, ar avea dreptul la gratuități, dar nu mai primesc nici măcar medicamente compensate.

Auzi că scad impozitele şi le vezi cum cresc. Auzi că va scădea numărul impozitelor şi taxelor, dar vezi că fiecare taxă eliminată este înlocuită de alte trei taxe noi. Plăteşti până şi răspunsul la salut al unor funcționari care îşi bat joc de viața ta, în timp ce auzi despre creşterea competenței în administrație.

Miniştrii nu pot rezolva problemele propriilor sectoare, dar îşi dau cu părerea despre orice altceva. La televizor nici nu mai ştii când vorbeşte dl primar Vanghelie, sau dl Şeuleanu sau dl Guşă. Ei nu ascultă nici un argument al interlocutorului, îşi ascultă doar propriile păreri. Nici măcar de fațadă nu acceptă decât argumentele proprii. Sunt energici, reuşesc cu mult succes să transforme tot ce este esențial în banal, toate fleacurile în probleme importante.

Nenorocirea cea mai mare nu este că mergem din rău în mai rău, ci că aleşii noştri refuză categoric să accepte realitatea! Dar cum ar putea rezolva o problemă, dacă pentru ei nu există!

Şi-atunci ne întoarcem la alt cuplet al celebrului Tănase: dar până când măi, până când? Până când ne vom trezi "din somnul cel de moarte " şi-i vom trage de mânecă pe aleşii noştri şi le vom cere socoteală pentru felul în care gestionează, sau se fac a gestiona, banii noştri, câştigaţi din ce în ce mai greu de noi, risipiţi cu nonşalanţă de ei.

Deunăzi am auzit la televizor că s-au alocat 1500 de miliarde pentru a sărbători "ziua de naştere a lui Ştefan cel Mare", în timp ce în cărţile de istorie ocupa la un moment dat mai puţin loc decât Andreea Esca. Nu-i aşa că "chelului tichie de mărgaritar îi lipseşte"? Nouă nu ne lipseşte, o avem prin grija aleşilor noştri, care ori nu se pricep, dar mai ales cred că nu vor să facă lucruri bune pentru ţara asta, pentru că abia au timp să-şi rezolve problemele personale. Au identificat ţara cu buzunarul propriu, şi ţara lor merge bine!

Intrăm în Europa

La noi totul este original peste poate. Mizăm mereu pe iuţeala de mână şi nebăgarea de seamă a celorlalţi, adică practicăm alba-neagra. Deşi la punctele pentru integrare suntem printre codaşi, în unele domenii nu ne-a luat-o şi nu ne-o va lua nimeni înainte!

De exemplu, doar la noi lupta cu corupţia a mărit considerabil numărul de corupţi: acum trebuiesc corupţi şi anticorupţii! Cu cât creşte numărul celor ce luptă cu corupţia, creşte şi numărul corupţilor precum şi valoarea "atenţiei".

Cu cât guvernul ia mai multe măsuri de combatere a sărăciei, cu atât ne ducem mai la fund şi creşte numărul celor ce trăiesc sub pragul de sărăcie.

Cu cât inflaţia scade (în ochii guvernanţilor), cu atât mai greu o duc românii.

Până în 1989 era doar miliţie, de la care ştiam că nu trebuie să ne aşteptăm prea mult pentru că, dacă trebuia să prindă hoţii, nu avea maşini; dacă avea maşini, nu avea benzină, era cu cotă; dacă avea şi maşini şi benzină, trebuia să transporte şefii la odihnă, sau transportau familiile şefilor, sau venea "nea Nicu" în vizită, şi tot aşa.

Domnul Funar vede democraţia în tricolor, Vanghelie o vede în trotuare albastre, guvernanţii o văd peste tot iar noi n-o vedem nicăieri. Totul depinde de locul din care priveşte fiecare problema!

Se măresc sumele alocate pentru reabilitarea străzilor, creşte numărul gropilor, pentru că "le rebilitează" pilele, care oricum obţin banii, aşa că nu au de ce să se mai străduiască să facă lucru de calitate. Dacă ar folosi reţetele corespunzătoare, ei de unde ar mai fura (meteahnă românească!)?

Cresc compensările pentru energie termică, creşte şi preţul energiei. La noi orice preţ creşte, indiferent de ce se întâmplă pe plan mondial.

Mai că-ţi vine să propui ca nici un guvernant să nu se mai ocupe de guvernare, ci în exclusivitate de problemele personale, pentru că mai rău decât este nu are cum să fie! Dacă din puţinul timp pe care îl alocă guvernării a ieşit ce-a ieşit, mai bine lipsă! Şi aşa întâi fac, apoi văd ce-a ieşit, DACĂ se mai uită în urmă. Deşi nu cred! Ei sunt optimişti, merg tot înainte, nu se lasă doborâţi de greşelile trecutului. Fiecare om merită o a doua şansă! Dar noi, românii, nu meritǎm nici măcar una?

Teama

Se vorbeşte din ce în ce mai mult în ultima vreme despre terorişti, despre posibilele lor acte de distrugere, despre drepturile omului, care trebuiesc respectate, dar care se încearcă a fi impuse cu forţa.

Îmi aduc aminte că, înainte de intervenţia din Irak, s-a iniţiat o astfel de campanie de “informare” a opiniei publice. La fel a fost şi înaintea intervenţiilor din Iugoslavia sau din Cecenia. Nu uit însă că, din ce în ce mai des, se face auzită vocea celor care spun că în Irak nu s-au descoperit acele depozite de arme pentru care s-a pornit războiul. Că în Iugoslavia n-a exitat imparţialitate, fiind favorizată o parte împotriva alteia. Că un popor dârz, cecenii, îşi doresc să fie liniştiţi şi stăpâni pe ţara lor. La fel de bine îmi aduc aminte că respectivele state erau dintre cele mai înaintate, iar acum au ajuns dependente de alţii. Nu pot uita Cambogia şi Vietnamul, deşi amintirile sunt foarte vagi. Sentimentul groazei de a fi văzut şi de a fi auzit despre decimarea multor oameni nevinovaţi în numele luptei împo-triva terorismului nu-mi dă pace.

Mi-e frică de terorişti, dar în aceeaşi măsură mi-e frică şi de cei ce vor să elimine teroarea prin teroare, care vor să înlocuiască teroarea altora cu teroarea lor. De cei ce fabrică arme şi, pentru a avea piaţă de desfacere, provoacă asemenea masacre. Nu se încearcă medieri, nu se stă la discuţii. Sunt aroganţi, omoară în numele drepturilor omului, pe care le calcă ei înşişi prin masacrarea multor oameni nevinovaţi. Astăzi (19.06) am avut un şoc în momentul în care, ducându-mă la piaţă, pe deasupra au trecut, zburând la foarte mică înălţime şi cu un zgomot înfiorător, mai întâi trei, apoi patru elicoptere. Pe o bancă de pe Bulevardul Independenţei, un copil de 5 anişori a început să plângă. Şi ştiam că nu suntem în război. Cel puţin, nu încă!

Vă daţi seama ce simt copii şi părinţii acelor copii când pe deasupra capete-lor lor trec formaţiuni de luptă care varsă asupră-le ploaie de bombe şi de gloanţe în numele drepturilor omului?

La ce ne-a mai înzestrat Dumnezeu cu grai, dacă nu încercăm să ne înţele-gem cu semenii noştri prin dialog, nu prin glasul armelor? La ce se mai aruncă atâţia bani pentru formarea diplomaţilor, dacă nu sunt în stare să gestioneze situaţiile de criză şi lasă să se audă doar glasul armelor? Văd că şi americanii au început să înţeleagă politica preşedinţiei lor şi o contestă din ce în ce mai vehement. Noi, nu!

Mi-e groază de copii din Bacău care pleacă în Irak. Mi-e groază de copii irakieni care sunt permanent cu sabia deasupra capului. Care înainte de cuvântul mamă, înainte de cuvântul pace, învaţă lupta, ura, răzbunarea. Aşa apar noii terorişti, generaţi de antiteroriştii de azi. Până când? Până când vom înţelege că nu există “terorism legal” şi “terorism ilegal”! Terorismul este terorism, nu are grade de comparaţie, este un superlativ. Mai rău, nu se poate! Mai bine, nu încercăm! (29.07.2004)

Momentul adevărului

Americanii, prin vocea preşedintelui Bush, retrag din Europa şi din Asia 170.000 de militari. Un grup de militari români care asigura fluenţa circulaţiei pe o şosea din Nisiyria a fost atacat cu mitraliere şi aruncătoare de grenade. Deocamdată n-a păţit nimeni nimic, dar mâine? Au stârnit viesparul, iar acum se retrag la ei acasă, pentru a avea posibilitatea să se apere mai bine de cei pe care i-au atacat în propria casă.

Au loc atentate ale teroriştilor în Franţa, Spania, Turcia şi pe unde vor mai fi având loc. Numiţii terorişti, care şi-au văzut familiile ameninţate, ba mai mult, au fost ucişi oameni nevinovaţi în aşa zisă luptă împotriva terorismului, fac acum ce ştiu ei să facă mai bine: omoară fără discernământ, ca să vadă şi cei ce au pornit războiul cum e să te temi de moartea alor tăi. Teroarea i-a ajuns şi pe americani pentru că, dacă-mi amintesc bine, Adam Husein a făcut parte dintr-o grupă antiteroristă pregătită de ei. Împotriva terorismului se pot folosi blocaje economice, arme psihologice, diplomaţie, biodetecţii, influenţarea psihică, dar se folosesc bombele, mitralierele, şi

apoi se miră că primesc ce seamănă. N-am învăţat nimic din războiul civil din Iugoslavia, din cel din Albania, din incitarea maghiarilor de la noi din Târgu Mureş, acestea fiind cele mai apropiate nouă. Toate sunt sub regia aceloraşi forţe pentru care pacea este un blestem, este de neconceput! Iar apoi se spală pe mâini ca Pilat din Pont, iar ceilalţi rămân cu ponoasele. Distrugeri, ură, revoltă, lacrimi şi blesteme!

Nu cred că dolarul se va mai redresa vreodată, pentru că deasupra america-nilor planează blestemele tuturor nevinovaţilor pe pielea cărora s-au experimen-tat armele războiului. Aşa cum la Pearl Harbur s-au făcut a nu şti despre iminenţa atacului asupra bazei lor aeriene de acolo, pentru a putea experimenta bombele atomice la Hiroshima şi Nagasaki. Astrologic vorbind se apropie momentul în care, conform unui scenariu de film, New York-ul va fi distrus, aşa cum şi distrugerea turnurilor gemene a avut loc mai întâi tot în scenariul unui film. Pentru că ei nu acceptă ideea că au greşit deci nici nu încearcă să se schimbe în vreun fel! Au greşit ceilalţi, pentru că le-au stat în cale! Iar în viaţă totul se plăteşte. Mai devreme sau mai târziu, dar se plăteşte!(19.08.2004)

Rusia sub teroarea cecenă

Nu de mult, la un post naţional de televiziune am urmărit o emisiune cu tema de mai sus, la care au participat câţiva politicieni de marcă.

S-a discutat despre asediul declanşat de teroriştii ceceni asupra elevilor dintr-o şcoală din Rusia. Am aflat de la telejurnal că “teroriştii” de acolo erau de fapt un amalgam de naţii care au vorbit în numele cecenilor, că este posibil ca ei să fi fost sprijiniţi de localnici. Am mai aflat că se dorea negocierea conflictului dar situaţia a scăpat de sub control, ca şi cum de gestionarea unor astfel de conflicte s-ar ocupa nea Ilie de pe stradă, nu oameni pregătiţi să facă acest lucru. Aşa că, în buimăceala generală, nimeni nu poate spune exact ce s-a întâmplat acolo, iar ruşii pot spune ce vor ei. Aşa cum pot spune orice despre basarabenii deportaţi cu zeci de ani în urmă în Siberia. Aşa cum nu respectă deciziile Curţii de la Haga privind canalul Bâstroe, aşa cum anunţă că se consideră îndreptăţiţi să atace orice cuib de terorişti din orice colţ al lumii, ca şi americanii de altfel. Ceea ce a fost cu ceva timp în urmă în Cecenia se întâm-plă astăzi în Transnistria, eu nu văd o

prea mare diferenţă între cele două întâm-plări: terorizarea copiilor din Transnistria, asedierea lor, neacordarea dreptului de a studia în limba maternă a stăpânilor de drept ai pământului, obligarea lor să se mute la alte şcoli, bineînţeles cu grafie rusă. La politicienii noştri întotdeauna reacţiile fie nu sunt, dacă n-are nimeni oarece interes, fie, ca în cazul Transnis-triei sau al canalului de la Bâstroe, sunt doar de ochii lumii (cel puţin până sare lumea în sus!).

Asta mi-a adus aminte de ce mi-a spus cândva un inspector de specialitate, când eu i-am spus că, legal, aveam dreptate: legea se aplică de la om la om!

Lecţia de educaţie civică le-a fost dată mai marilor noştri de reacţia pescari-lor din zona Chilia. Conform stilului caracteristic, prin care ne-au lăsat şi fără Insula Şerpilor şi fără alte teritorii, ucrainienii şi-au montat geamandurile de di-rijare a circulaţiei navale pe malul românesc al braţului Chilia, în apropierea lo-calităţilor Chilia şi Periprava, fără să se obosească a cere acordul părţii române.

Văzând că firavele reacţii ale guvernanţilor nu dau nici un rezultat, opt bărci de pescari s-au deplasat spre insula Maican, au dislocat geamandura amplasată de ucraineni pe pământ românesc şi au amplasat-o în zona ucraineană a braţului Chilia. Scurt şi fără vorbă multă!

În seara zilei de 21 septembrie constructorii canalului Bâstroe, însoţiţi de şalupe care au determinat grănicerii noştri să se retragă !?!? au intrat din nou în apele teritoriale româneşti şi, în dispreţul dovedit de veacuri faţă de drepturile altora, au montat din nou balizele pe teritoriul românesc! Timp în care guver-nanţii noştri se afişează pe la televizor şi spun că românii “ar avea dreptul” să mute iar balizele! Mai să le pângi de milă celor care, dacă nu e nevoie, sunt foarte belicoşi, dar sunt total dezinteresaţi de evenimentele care doar pe ei i-au luat pe nepregătite şi nu-i afectează direct, la buzunar. După atâta bătaie de joc faţă de românii, gestul ucrainenilor i-a buimăcit pur şi simplu pe guvernanţii, care nu fac faţă la aşa evenimente. Cei care au trăit intrarea “aliaţilor” ruşi în ţară după ce i-am trădat pe nemţi, îşi mai aduc aminte de expresia “davai ceas, davai pistol, şi te lasă-n fundul gol!” pe care eu o ştiu de la părinţii mei.

Mă întreb însă, dacă grănicerii au dat înapoi, ce ne mai aşteaptă? Mai ales că NATO, în care “am intrat”, nu pare prea săritor, deşi am dat dovadă de destulă slugărnicie faţă de ei,

atât în conflictul din Iugoslavia, cât şi din Irac, unde de fapt au fost şi sunt interesele lor, nu ale noastre. Şi ei combat terorismul peste tot. Cu atâţia "antiterorişti" nici nu mai e nevoie de terorişti!

Ştiţi povestea hoţului care strigă "prindeţi hoţul"? Cred că vine "de la răsărit"! Aşa cum se spunea că lumina vine de la răsărit, iar acum suntem aşa de luminaţi, că nu mai avem unde să ne ascundem de "prietenii" de până în 1989 şi de care doar bunul Dumnezeu ne-a ferit din 1989 până pe 21.09.! (22.09.2004)

De la vorbă la faptă

În general nu ascult ştirile de la televizor. Motivele sunt numeroase, dar cele mai importante sunt: primul că nu am timp să ascult minciuni şi ditirambe guvernamentale; al doilea că nu vreau să pierd timpul ascultând numeroase ştiri în care escrocii, hoţii şi criminalii ajung vedete, în timp ce oamenii serioşi, cei ce încearcă să facă lucruri bune în țara asta nici nu speră măcar să-i popularizeze cineva. Sau măcar să li se respecte dreptul la decență. Povestea cu telecomanda care poate fi butonată nu ține pentru că, deseori, folosind-o dai de aceleaşi ştiri indiferent pe ce canal te uiți. Sunt decalate doar cu câteva momente, astfel încât schimbarea canalului face doar să mai auzi o dată ce sperai să nu auzi deloc.

Ca să nu mai spun de aiuritoarea inflație, care la noi se comportă cu totul şi cu totul original: toate prețurile cresc, dar ea scade continuu. Studenții încearcă, ieşind în stradă, să tragă un semnal de alarmă asupra realității. Replica reprezentanților ministerului este că ei fac grevă doar de dragul grevei, pentru că lucrurile s-au rezolvat prin protocolul semnat. Studenții însă erau tot în stradă. În schimb se alocă 1000 de miliarde pentru aniversarea a 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare. Întrebat fiind joi seara (30.10.2003) un ministru când a domnit Ştefan cel Mare, acesta a dat din umeri. Întrebat apoi pentru ce sărbătoare a fost alocată amintită sumă, răspunsul a fost identic, tot o ridicare din umeri. Ăsta da patriotism, de care se face atâta paradă! În schimb abundă şarlatanii care, prinşi cu ocaua mică, spun că este manevră politică. Femeia din Găieşti care se presupunea că a furat o rață, găsită ulterior, n-a fost întrebată de nimeni cum se descurcă pentru a creşte 4 copii, însă a fost rapid băgată după gratii. Şi doar perseverența unor jurnalişti a ajutat-o să ispăşească doar parțial pentru o infracțiune pe care nu a comis-o.

Auzi la televizor că aproape o întreagă secție de poliție din Bucureşti a fost arestată pentru colaborare cu hoții sau pentru hoție, şi te întrebi siderat pe mâna cui e lăsată securitatea ta şi de ce plăteşti impozite. Te uiți în jur şi vezi că la orice cumpărătură eşti taxat cu câteva sute, mii sau zeci de mii de lei şi te întrebi cum te vei descurca în condițiile astea cu leul greu. Hoția asta este încurajată chiar de stat: prețurile sunt calculate cu lei, dar în realitate pe piață nu mai circu-

lă nici leii, nici zecile de lei, nici sutele, iar miile de lei sunt pe cale de dispariție. Dacă soliciți restul curect, toți din jurul tău te privesc dezaprobator, ca şi cum nu ei sunt hoți, ci tu eşti anormal.

În ziua de 25.05.2004, pe Bulevardul Carol fiind, am fost oprită de un tânăr care mi-a înmânat un exemplar gratuit al ziarului "Dâmbovița", din care am putut afla, dacă nu aflasem încă şi dacă lucrul acesta chiar mă interesa, despre circul dintre PDSR şi trustul de presa"Artpress". Mie însă, pe principiul "unde dai şi unde crapă", mi-a atras atenția un alt articol de pe prima pagină, în care se scria că **"în numele adevărului şi al interesului cetățenilor județului**" ziarul "Dâmbovița" solicită restituirea la bugetul statului a tuturor sumelor **obținute** de trustul "Artpress" **fără licitație** de la: Consiliul Județean Dâmbovița, SC Drumuri şi Poduri SA Dâmbovița, Direcția Județeană pentru Protecția Drepturilor Copilului, Centrul Creației Populare! Cum adică, fără licitație? Păi atunci a fost favorizat "infractorul" şi instituțiile menționate sunt la fel de vinovate!

Se mai solicită "analiza compatibilității juridice şi penale a numitului Vasiliu Teodor Emilian", deşi contribuabilul din mine se revoltă împotriva celor ce au gestionat, cu sau fără intenție rea, banii pe care i-au încasat de la mine şi nu au ştiut sau nu au vrut să-i gestioneze conform legii! Neştiința sau dezinteresul lor m-au atins la buzunar, nu faptul că "numitul " a profitat de ocazie! În acelaşi timp pe aproape toate posturile de televiziune afli ce se mai luptă partidul de guvernământ cu corupția. Da, dar se luptă cu corupția celor care au profitat de pe urma lor, iar acum nu vor să plătească pentru ce au primit în dar din banii noştri. În timp ce în emisiunile unui post local de televiziune, "echidistant şi independent" aflai că de fapt dl Teodor Vasiliu este un calomniator, drept pentru care a şi fost dat în judecată, citeşti în ziar că de fapt s-au întâmplat asemenea lucruri! Şi atunci, ce să mai crezi despre seriozitatea celor care transmit informația scrisă sau televizată?

Nu am nimic cu primarul actual, pentru că lucrurile făcute de dumnealui în oraş se văd. Dar nu pot să nu văd cum se încurcă în minciuni cei ce-l susțin, şi asta nu-mi place deloc! Dacă până acum din banii noştri a putut lua cine ce a vrut, de unde ştiu eu că imediat după alegeri nu-şi vor relua activitatea în acelaşi mod? Cu atât mai mult cu cât, după informațiile pe care chiar dumnealor mi le-au pus la dispoziție, nu banii sunt puțini, gestionarea lor este sub orice critică! La noi întâi se taie, apoi se măsoară, iar ce a ieşit vede toată lumea.

Nici cu alte partide nu mi-e ruşine: nu sunt în stare să-şi facă ordine nici măcar în propriile sedii, la care geamurile sunt neşterse, slinul se vede de la distanță, geamuri sparte şi neînlocuite de multă vreme (în chiar centrul oraşului), etc. Dacă nu pot întreține nici măcar un sediu, cum se vor ocupa de soarta unui oraş întreg? Zilele trecute am avut ocazia să stau de vorbă cu reprezentantul unui partid "de elite" conform spuselor oracolului nostru local, fost senator de Dâmbovița, care candidează la postul de primar al unei localități dâmbovițene. L-am întrebat ce se va face dacă chiar ajunge primar, pentru că e foarte mult de treabă. Răspunsul a fost tipic pentru timpurile în care trăim: eu nu vreau să

ajung primar, dar voi ajunge sigur consilier. Iau şi eu 1,5-2 milioane pe lună. Ce, eu sunt mai prost decât alţii? Nu era preocupat de nevoile celor ale căror voturi le solicita, ci de nevoia proprie de a încasa nişte bani fără prea multă muncă!

Viaţa planetei

Noi suntem parte a naturii, aşa cum mâinile fac parte din trup!

Zidurile care ne despart de lumea exterioară ne dau senzaţia că legăturile noastre cu natura apar doar prin deschiderea uşii. Proasta educaţie ne-a băgat în cap ideea că natura trebuie disciplinată şi că noi suntem aceia care putem şi trebuie să facem acest lucru. Aşa cum şcoala încearcă să ne aşeze într-un "pat al lui Procust", dar reuşeşte din ce în ce mai puţin, şi noi la rândul nostru încercăm să ne răzbunăm pe ce avem la îndemână. Facem mizerie pe unde trecem, chinuim animalele crescându-le în apartamente ca pe jucării, rupem crengi din copaci, şterpelim flori de pe unde apucăm etc. Natura însă suntem noi, semenii noştri, plantele, animalele, întreg Universul.

Noi, oamenii, putem să stârpim gândacii sau şoarecii care nu ne lasă să trăim liniştiţi în casele noastre, dar vieţuitoarele pădurii aparent nu pot să dea afară huliganii care le strică habitatul, pentru că ele nu au armele sofisticate ale oamenilor. Cum însă nu există plată fără răsplată, pădurile tăiate duc la alunecări de teren, la secetă şi nu mai are loc acel circuit al eliberării oxigenului ziua şi al dioxidului de carbon noaptea, care asigură echilibrul planetei. Această replică a lor este discretă, dar fermă! Acţiunea nefastă este amplificată de combustibilii care produc gaze ce străpung stratul de ozon al Terrei, care este un filtru pentru toate vieţuitoarele.

Stricăm, dărâmăm, distrugem, fără să ne gândim că lovim în noi înşine. Natura este un tot indisolubil, nu este formată din individualităţi. Aşa cum este absurd să gândeşti că dacă îţi rupi o mână nu suferă tot organismul, ar trebui să fie la fel de evident pentru toată lumea că degradând mediul suferim toţi, toate părţile componente ale acestui mediu.

La Roşia Montană inconştienţii nu vând doar prezentul nostru, ci şi viitorul copiilor lor. Pentru că or fi având ei bani să-şi ţină copii şi să stea departe de acele locuri, dar nu au destulă minte pentru a-şi da seama că boala se întinde şi, mai devreme sau mai târziu, va ajunge şi la ei. Aşa cum defrişările masive au dus la apariţia multor cataclisme în lume.

Ne purtăm ca în epoca de tristă amintire, adică bunurile întregului popor sunt ale fiecăruia dintre noi, deci toţi putem lua că ăsta nu e furt, nu poţi fura de la tine. Natura este un bun al tuturor, deci al nimănui. Nu are paznic, o putem

deteriora, nu ne pedepseşte nimeni. Cel puțin aşa cred cei mai mulți dintre semenii noştri.

Ceea ce se poate face este chiar mai uşor decât pare. Am putea încerca să punem toate gunoaiele la coş şi nu pe unde apucăm. Am putea încerca, în drumețiile noastre, să lăsăm locurile prin care trecem aşa cum le-am găsit, sau chiar să încercăm să lăsăm mai curat. Am putea încerca să aflăm care sunt combustibilii mai puțin poluanți şi să-i folosim pe aceia, pentru că este vorba de sănătatea planetei, care este şi sănătatea noastră. Am putea fi mai receptivi şi să reacționăm alături de diferitele organizații ecologice de la noi şi din lume, pentru că interesele economice personale ale guvernanților îi vor împiedica să se ocupe de asta, ba chiar inconştiența lor îi va face să ia decizii care pe moment par bune, dar pe termen lung sunt dezastruase. Pentru salvarea zonei Roşia Montană luptă mai mult străinii decât noi, pentru că ei ştiu ce ne aşteaptă. Şi noi cam ştim, dar inerția şi indolența ne împiedică să recționăm firesc.

Planeta este casa noastră, iar în casă trebuie să păstrăm mereu curățenia.

Poveşti nemuritoare

Cândva, demult, vremea poveştilor era seara, la ora 19:00, emisiunea dedicată lor fiind "Noapte bună, copii!". Poveştile aveau un sâmbure de adevăr, rostul lor fiind acela de a face educație ascultătorilor care erau, după cum şi titlul emisiunii o arăta, copiii.

Acum poveştile se difuzează la orice oră din zi sau din noapte, nu mai au niciun sâmbure de adevăr, dar şi-au păstrat rolul lor educativ. Cei mai buni autori de poveşti sunt parlamentarii şi guvernanții, iar cei mai buni ascultători suntem noi, românii de toate vârstele.

Prima poveste, care stă la baza tuturor poveştilor nemuritoare, a fost momentul 1989, când un grup de naivi, mulți dintre ei dându-şi duhul chiar în numele "revoluției", au încercat o schimbare a regimului de tristă amintire. Un timp ne-am amăgit că putem răsufla mai uşor, că putem spune tot ce avem pe suflet, dar nici nu ne-am dat seama, decât prea târziu, că nu ne ascultă nimeni!

Cei care s-au aşezat repejor pe scaunele libere erau odihnții aceleiaşi epoci care, până să se dezmeticească "revoluționarii" ce-au făcut, erau deja în capul mesei cu bucate. Cu lozinci despre libertate, democrație, puterea poporului, "noi muncim, nu gândim", au creat o harababură de neimaginat, pe care au folosit-o pentru a fura şi jumuli tot ce se putea din munca celor "mulți, dar proşti" care în loc să ia seama la ce se întâmplă în jurul lor, erau foarte sensibili la spusele deacum "domnului" Brucan. Cu vorbe drept stindard, oameni s-au făcut, Caragiale fiind mai autentic decât oricând. Aşa au ajuns neajutoranții să regrete "iepoca de aur".

Pentru ca oamenii să aibă o acupație, a apărut şi pentru prostime (fărăde) Legea 18/1991 a Fondului Funciar. Birocrație, hoție, fiecare dintre potentați a luat ce a vrut, cei mici şi mulți şi acum se târăsc prin tribunale. Mama are două

hotărâri definitive, irevocabile, investite cu formulă executorie, pe care le-a obținut-o după 12 ani de procese, pe care noii înavuțiți, prea ocupați de propriile interese, nu vor s-o pună în executare pentru că "vărul Vasile", care şi-a însuşit terenurile ei, "are oameni" pentru care legea nu înseamnă nimic. Şi şi-au adus aminte de ce-au uitat: cine poate, oase roade; cine nu, nici carne moale. Pentru că, de fapt, asta-i democrația, ca şi socialismul, ca şi comunismul, fiecare are teoretic aceleaşi posibilități, dar numai unii ştiu a se folosi de ele. O doctrină n-a omorât pe nimeni, adepții ei o pot transforma din ideologie în armă.

Banii noştri

Deoarece taxele şi impozitele, care în statistici scad, în realitate cresc fără jenă, sediul birourilor unde se colectează, şi unde iniţial lucrau vreo patru-cinci funcţionari, s-a mutat mai întâi la parterul blocului E4, apoi, nemaiîncăpând nici acolo, s-a extins într-o jumătate din punctul termic situat în spatele blocului.

La început nu s-a întâmplat nimic semnificativ. După un timp însă, la acea jumătate s-au pus termopane şi s-a zugravit. La cealaltă jumătate, (termoficarea ţine, mai nou, tot de primărie), nu! După alte câteva zile, văzând aspectul neplăcut al ansamblului, s-au mai dat cu vopsea pe câteva geamuri care erau în vecinătatea uşii primăriei, restul a rămas ca la început. A mai trecut un timp, apoi s-au pus "biscuiţi" pe trotuarul de pe partea birourilor primăriei. După alte două-trei săptămâni, s-au pus şi pe lângă punctul termic.

A urmat apoi anunţul de a nu parca maşini pe 22 iulie în spatele E-urilor, pentru că se asfaltează. Şi s-a asfaltat doar atât cât ţine punctul termic, adică doar în spatele blocurilor E4 şi E5, folosind materialul cu multă economie.

Pe 26 iulie, ce se întâmplă? Cred că ştiţi şi ce şi de ce! Picamerele spărgeau asfaltul de la gurile de canalizare, acoperite cu asfalt, care trebuiau înlocuite. De ce? Păi, cine face şi desface, tot timpul are ce face! Şi, decât mult şi fără rost, mai bine puţin şi prost! Cred că n-aţi uitat ideea, că 14 ani nu-s chiar mulţi!

Pe 27 iulie, noutăţi! Apar ramuri de tei acolo unde s-au pus gurile de canalizare şi pe unde, dacă trece vreo maşină, îşi termină zilele! Ce fac locatarii de la tronsoanele E1-E3? Fac ce-au făcut şi până acum: plătesc taxele şi impozitele, sperând să se extindă primăria şi până la ei, altfel nu-şi văd bucăţica de stradă asfaltată! (27.09.2004)

Oameni pentru oameni

Veneam într-una din zile de la XXL, încărcată cu sacoşe. Pe drum, un bărbat obosit, trist, cu un copil de 5-6 anişori de mână. Deodată am tresărit: ochii! De unde cunosc eu ochii aceia? Şi imediat mi-am amintit: de la secţia de urgenţă a spitalului judeţean! În acea clipă, şi dumnealui m-a recunoscut.

Mi-am amintit ziua aceea de toamnă a anului 1999 când domnişoara Nicoleta, secretara şcolii la care lucram, a venit la mine la clasă şi m-a anunţat că a sunat fratele meu, are să-mi spună ceva urgent. M-a anunţat imediat, pentru că şi-a dat seama că este ceva grav, niciodată nu mă mai sunase fratele la şcoală!

Am telefonat imediat acasă: pe mama o durea tare braţul drept şi nu mai putea să-l mişte. Am ajuns repede, am urcat-o imediat în maşină şi ne-am dus la spital, la urgenţe. Medicul a consultat-o şi ne-a îndrumat către secţia de cardiologie a spitalului. Acolo însă, ca un făcut, toţi medicii erau mobilizaţi la două cazuri disperate, aşa încât nimeni nu avea timp să se ocupe de noi. După circa 10-15 minute acelaşi medic, pe care nu-l cunoşteam, a venit, a văzut că nu se ocupă nimeni de noi, a urcat şi a adus un medic pentru a o consulta. N-a plecat de acolo până când n-a văzut-o în salvarea care a transportat-o la Bucureşti pentru a fi operată. Abia atunci ne-am dat seama cât de grav bolnavă era mama! La Bucureşti, înainte de a apuca să vorbim cu medicul Băilă de la spitalul Fundeni, către care ne îndrumase o bolnavă din spital, a şi fost operată de domnia sa.

Drumul zilnic la Bucureşti, tratamentul de care avea mama nevoie permanent, munca, problemele copiilor, au şters pe moment din minte ce s-a întâmplat. Şi viaţa a mers înainte.

În iarna acestui an, alarmă de gradul zero: mama se simte rău. Din nou am ajuns la secţia de urgenţă, pentru că la 90 de ani nu mai ai timp să vezi cum evoluează boala: organismul este foarte sensibil, iar medicamentele luate zilnic pe o parte te dreg iar pe celelalte te strică.

Acelaşi medic serios, fără vorbărie multă, cu multă solicitudine pentru bolnavă şi cu respect nemăsurat pentru meseria pentru care s-a pregătit. I-a făcut, în circa o jumătate de oră, o mulţime de analize, a chemat în jurul ei câţiva specialişti pentru a o consulta, a stabilit diagnosticul şi i-a prescris tratamentul.

Nu ne-a întrebat cine suntem, nu ne-a lăsat în aşteptare pe vreun hol pentru a bea cafeaua sau a ne creşte tensiunea prin nesiguranţă. Atunci am aflat că este doctorul Mândrilă şi că este seful secţiei de urgenţe a spitalului judeţean. Asta am aflat de la alţi pacienţi care, ca şi mama, aveau nevoie de ajutorul dumnealui.

Mă întreb şi vă întreb: la dumnealui şi la alţi medici ca dumnealui s-o fi referit sondajul acela al nu-ştiu-cui, lipsit de un elementar bun simţ, care arăta că medicii sunt cei mai corupţi dintre bugetari? Asta până când o asociaţie internaţională a făcut statistica după numărul de reclamaţii şi s-au detaşat acei corupţi pe care toţi îi ştim, dar care nu pot fi atinşi nicicum pentru că şi-au făcut legi să-i ajute!

Sau s-a referit la acea doctoriţă la care întâmplător a ajuns mama acum câţiva ani, când "n-a vrut să ne mai supere" şi s-a dus singură la spital, a intrat într-un

cabinet, nici acum nu ştiu în care şi la ce doctoriță blondă şi foarte sufletistă, care a trimis asistenta cu ea pe la toate cabinetele unde trebuia consultată şi i-a spus să nu se întoarcă fără ea? Când a ajuns acasă, mi-a spus: mamă, să tot fii bolnav cu aşa doctor, te vindecă doar cu vorba! Nici acum nu-i ştiu numele, dar sigur este MEDIC.

Dacă la ei s-a referit, atunci rău am mai ajuns!

Şi pentru că pe astfel de oameni nu-i vede nimeni (ei nu sunt nici hoți, nici tâlhari, nici nu se ocupă de droguri, de pornografie sau de alte minuni precum "vip"-urile noastre prea televizate şi mediatizate), le plătesc o datorie de suflet făcându-i cunoscuți, pentru că ei merită respectul nostru. Domnule doctor Mândrilă, vă bucurați de tot respectul şi considerația mea pentru felul în care vă faceți meseria. V-am văzut de două ori în viață, dar ochii dumneavoastră nu i-am uitat (oglinda sufletului!). Şi, mai ales, n-am uitat şi n-am să uit niciodată că am întâlnit un OM atunci când aveam mare nevoie de el. Spun asta şi pentru necunoscuta domnişoară doctor, pentru domnul doctorul Băilă, pentru domnii doctori Abramescu (frați), pentru toți medicii mai mult sau mai puțin cunoscuți care trec prin viața noastră şi de care adeseori uităm după ce ne pun pe picioare.

Nu spun că n-am întâlnit şi un medic care nu-şi prea onora meseria. Prin 1977 am fost internată la secția medicală a aceluaşi spital, pentru posibile probleme endocrine, de medicul L.P. M-am gândit că dacă am fost internată, trebuie să fie ceva grav! Cam o săptămână nu s-a uitat nimeni la mine. Întâmplător am întâlnit o prietenă din copilărie, asistentă, care m-a întrebat direct: cât i-ai dat? Păi, nu-i dădusem nimic, eu credeam că "se dă" la plecare, după ce te pune pe picioare! Replica ei face toți banii: da proastă mai eşti, degeaba ai făcut atâta şcoală, dacă trebuie să te învăț eu ce să faci! Rapid am sunat acasă, i-am dat plicul cu 500 de lei, mi s-au făcut analizele, mi s-a dat un tratament şi am fost îndrumată spre doctorul L. din Bucureşti, care dorea să mă pensioneze pe caz de boală. Dar, când mi-am dat seama cam despre ce este vorba, m-am dus să-mi dau examenul de gradul II, n-am mai călcat pe la acel doctor, care a şi murit între timp, am ieşit cu bine la pensie din învățământ şi, după cum se vede, n-am murit încă (deşi numai mulțimea de boli care erau trecute pe foaie ar fi putut să mă omoare, başca faptul că medicul încerca să bage groaza în mine spunându-mi dacă nu mă pensionez, mor!). Iar pentru sănătate mulțumesc lui Dumnezeu şi tehnicilor de reglaj şi de autoreglaj energetic, care au suplinit medicamentele. Nici nu vreau să mă gândesc cum aş fi trăit astăzi, dacă aş fi ieşit atunci la pensie pe caz de boală. Mai ales că eu cred ferm că viața înseamnă muncă.

Dar acest caz este unic. În schimb mulțimea de medici-oameni pe care i-am întâlnit de-a lungul vieții este cu mult, mult mai mare. Blamarea tuturor medicilor, pentru că pe ici pe colo mai sunt şi nechemați în domeniu, este o mizerie în plus față de traiul la care sunt condamnați prin salariu şi stres.

Cred că nu va trece multă vreme până când scara valorilor va reveni la normal, la normalitatea dată de bunul simț. Acest articol se vrea un început de

normalitate, normalitatea de a spune mulţumesc din toată inima pentru ceva ce nu are preţ în bani! (11.06.2004)

Reversul medaliei (oameni contra oameni)

Elogiam săptămâna trecută activitatea serioasă, plină de solicitudine şi profesionalism a unor medici din sistemul sanitar. Şi n-am făcut-o de convenienţă, ci în urma unui impuls generat de fapte concrete. Astăzi însă (15.06.2004), am întâlnit cealaltă faţă a medaliei.

Mama, care merge pe 91 de ani, se simţea din ce în ce mai rău. Cam de trei săptămâni starea ei se degrada vizibil de la o zi la alta. Am încercat să folosesc medicamentele care îi fuseseră recomandate până acum, dar fără vreun rezultat notabil: starea ei continua să se degradeze vertiginos. Spunea că nu e cazul să chemăm un medic, dar ochii ei erau un strigăt de durere. Când n-a mai putut, a început să se vaite, cu glas pierdut, că o doare! Aşa sunt părinţii noştri: nu vor să ne deranjeze cu problemele lor. Mor lângă noi şi nu se vaită, ştiind că noi avem destule griji şi cred că ei sunt o grijă în plus, de care vor să ne scutească! Nu se gândesc că ei sunt rădăcinile noastre şi că acei ce nu-şi hrănesc rădăcinile, mor. Să nu ne deranjeze, să nu se simtă că există. Lipsa de respect a societăţii româneşti, faptul că orice om care are nevoie de ceva deranjează pe cineva, li s-a imprimat adânc în suflet.

Cum însă fiecare durere a mamei mele este o durere a sufletului meu, am chemat în seara precedentă un medic s-o consulte, care ne-a sugerat să-i facem a doua zi o electrocardiogramă, fiind, după părerea dumnealui, probleme cardiace, pentru a fi diagnosticul precis şi tratamentul corespunzător. Între timp însă mi-a venit în minte că, în mod foarte evident, o durea burta de câteva zile, aşa că am mai vorbit cu doctorita mea din Cluj, care mi-a spus că s-ar putea să fie vorba de ocluzie intestinală. Cum ideea unei ocluzii intestinale nu-mi dădea pace, a doua zi m-am gândit să solicit o salvare pentru a i se face nişte investigaţii amănunţite legate de durerile puternice pe care le acuza. La ora 8,45 am fost la dispeceratul salvării pentru a anunţa că e vorba de o bolnavă netransportabilă, cu durere la orice atingere, cu o posibilă ocluzie intestinală. În momentul acela în curte erau două ambulanţe de ultimul tip şi vreo 5-6 ambulanţe tip Dacia pe lângă care stăteau de vorbă câţiva şoferi. O domnişoară dură, sigură pe sine, ne-a interogat cu privire la starea bolnavei, ne-a spus că nu are nici o salvare disponibilă, dar ne-a luat numărul de telefon pentru a ne suna în momentul în care va avea una. Pentru că tonul dumneaei mi-a sugerat că voi aştepta mult şi bine, am folosit metoda clasică românească, pila, solicitând ajutorul unui medic, cunoştinţă a cumnatei mele. Am plecat acasă şi am aşteptat telefonul promis, dar, după jumătate de oră, tot nu-l primisem. Pentru că starea sănătăţii mamei se deteriora vizibil, accelerat, am revenit la 961 de unde mi s-a răspuns că în maxim jumătate de oră voi avea ambulanţa. Ambulanţa a ajuns la ora 10.15, adică după o oră şi jumătate!!! Dar ce ambulanţă! A urcat o asistentă

care i-a măsurat mamei temperatura, tensiunea, i-a făcut un calmant, apoi a urmat distracția: nu aveau în dotare brancarde şi brancardieri care să ştie să transporte bolnavi aflați în situații critice! Am pus-o pe un scaun cu spătar din bucătărie şi au dus-o la ambulanță, şoferul şi fratele meu. Oamenii erau foarte de treabă, dar asta aveau, asta foloseau, iar ea gemea mereu!

Majoritatea şoferilor din trafic n-au dat prioritate ambulanței; unul singur a făcut acest gest! La spital am ajuns la secția de urgențe. Acolo, asistenta însoțitoare a spus doamnei doctor (am înțeles că o cheamă Roşu) că m-a trimis doctorul D, la care doctorița a sărit în sus şi mi-a spus să urc la respectivul medic. I-am explicat că nu sunt trimisa nimănui şi că am venit cu ambulanța, dar am apelat la un medic pentru că n-ar fi venit ambulanța fără o astfel de intrevenție. Târziu a priceput, dar era pachet de nervi. Înaintea mea venise altcineva cu care se purtase tot aşa de urât, iar acela o întrebase cum o cheamă. I-a sărit muştarul doamnei şi l-a dat pe uşă afară, după care a început să țipe la cei din jur că nu mai intră nimeni pe uşă până nu termină cu cei aflați în salon. Când i s-a reproşat că sunt urgențe, a sărit din nou în sus, că acolo toți sunt urgențe! O atmosferă de nerespirat, plină de tensiune şi de nervi, era tot ce le mai lipsea sărmanilor bolnavi. Vorba dumneaei: toți cazuri grave! I-a prescris mamei electrocardiograma, pe care i-a făcut-o o fetiță tare de treabă, apoi a trimis-o să facă radiografia stomacului. I-am spus infirmierei care trebuia să o transporte că nu poate sta pe spate, iar aceasta i-a spus doctoriței. Răspunsul a fost: treaba lor, n-au decât să se descurce! Şi nu s-au descurcat, deşi am întâlnit nişte oameni cu totul deosebiți, care au încercat o mulțime de variante pentru a rezolva cazul, dar şi ei "m-au uitat" în camera de radiații, expunându-mă inutil unor radiații nocive, deşi n-ar fi trebuit să facă aşa ceva! A trebuit apoi să-i facă ecografie! Cum să mai aibă curajul un bătrân să mai apeleze la medic, dacă este tratat ca o mobilă, fără nici un pic de înțelegere şi de solicitudine?

Am întâlnit priviri ironice, gen ce mai caută şi asta aici, priviri disprețuitoare pentru neputința vârstei, amplificată de boală, priviri încărcate de reproş pentru că încurcam locul, dar foarte puțină înțelegere pentru omul bolnav sau pentru boală şi nici o urmă de compasiune (decât la infirmiere!)! Şi boala era cu adevărat foarte gravă, necesitând tratament de urgență. Am întrebat cum putem ajunge acasă. O doamnnă asistentă mi-a spus că treaba dumnealor este doar până la ieşirea din secția de urgență, apoi vom găsi noi vreun vecin să ne ajute. Deci transportul cu scaunul cu spătar a fost reluat la întoarcere, pentru o bolnavă pe care o durea orice punct atins. Dacă tot au trimis aşa o ambulanță, de ce n-au făcut-o imediat? Din lipsa de respect față de oricine "îi deranjează"!

Ca să nu mai spun că atunci când m-am dus la oncologie, pentru rețetă, doctorița, o tânără, pe care o rugasem să nu-i spună mamei că are cancer, mi-a spus, râzând: să nu-mi spuneți că s-a declanşat de la o constipație! Parcă eram la un film horror!

Recunosc faptul că medicii sunt foarte tracasați, dar asta le este meseria, să ajute bolnavii. Iar dacă, pe unii, bolnavii îi deranjează aşa de mult, ce caută

acolo? În meseria asta minunată, implicarea sufletească este tot atât de importantă ca şi tratamentul.

Când am ajuns acasă, domnul Adrian Năstase anunța la televizor că în câteva județe s-a înființat numărul unic 112 pentru toate urgențele legate de poliție, pompieri, salvare! Păcat de intenția lăudabilă a primului ministru, pentru că pe oameni nu-i poate schimba așa de repede ca pe instituții. Până când în România nu va fi omul potrivit la locul potrivit, totul va fi în zadar. Şi nu-i vorba doar de doctorițe. Ele reflectă lipsa de respect a multora față de aproape oricine şi orice. Oamenii nu se respectă nici pe ei înşişi, pe ceilalți nici atât. **(18.06.2004)**

De ce imaginea poliţiei este în suferinţă

După 1989 noii guvernanţi au rebotezat miliţia în poliţie, care a făcut o mulţime de "puişori": jandarmi, trupe antitero, SPP-işti, gardieni publici, garda financiară, poliţia pieţelor şi care alţii or mai fi fiind. Toţi arată bine, îi vezi pe la televizor construind vilele şefilor lor pe banii noştri. Nu ştii cu ce se ocupă exact dar au salarii bune, pentru a evita tentaţiile. Ce pare a nu se şti e că năravul din fire nu are lecuire, de aceea ei îşi rotunjesc bugetul ba cu o canistră de benzină, ba cu ceva sacoşe de la producători, pentru că, nu-i aşa, o mână spală pe alta şi amândouă obrazul! Am apelat cândva la poliţie pentru a tempera scandalurile provocate de beţivi, pe vremea când la parterul blocului în care locuiesc erau cârciumi. Deşi legea îi obliga să facă asta, mi s-a răspuns că nu e treaba lor. Am întrebat atunci care este treaba lor şi cine mă poate ajută să rezolv problema. Deşi era un fost elev, maior, altfel destul de politicos, s-a supărat foc, mi-a spus că îmi bat joc de el şi de atunci nici n-a mai salutat. Eu însă eram de bună credinţă, nici acum nu ştiu cu ce se ocupă toate acele instituţii pe care le susţin din banii mei! Am observat însă că, pe măsură ce numărul lor creşte, infracţionalitatea creşte în proporţie geometrică, aşa că mă întreb dacă nu cumva ăsta e rostul lor, de a genera fenomenul care să le justifice existenţa!

Pentru a afla realitatea românească s-au făcut instituţii speciale de sondaj, dar nu numai că se comandă sondaje, se comandă şi rezultatele care trebuie să reiasă din sondaje, lucru foarte interesant, patentat de noi.

Mai nou PSD-ul a organizat alegeri preelectorale, pentru a sublinia "demo-craţia", dar dau liste cu cine trebuie votat şi, dacă n-a ieşit peste tot cine trebuia "în mod democratic", vor

ajusta listele din birou. Ca să nu mai spun că, de atâta democraţie, cu un entuziasm copleşitor, au votat mai multe persoane decât aveau organizaţiile respective. Astă mi-a adus aminte de o vorbă: şarpelui când îi e să moară, iese la drum şi a ajuns să ni se aplece de atâta democraţie!

- Când mi s-a furat geanta cu acte de pe catedră, copii ne-au spus cine erau hoţii şi directorul şcolii i-a prins şi i-a dat pe mâna poliţiei. A doua zi erau liberi iar când am întrebat la poliţie eu ce fac fără acte, am fost sfătuită să mă duc să mă înţeleg cu hoţii! Răspunsul meu spontan a fost: domnule, dacă ştiam să mă înţeleg cu hoţii eram departe, nu lucram pe un salariu simbolic în învăţământ!
- Cu ceva vreme în urmă au fost sparte câteva apartamente ale unor profesoa-re, care erau mereu anchetate cu privire la ce au mai aflat despre lucruri, cum pot fi identificate, ce semne au mai găsit prin apartamente, până când, revoltate că nu se face nimic, unele au refuzat să se mai lase anchetate. Nimic din ce s-a furat atunci de la persoanele cunoscute mie, nu s-a mai găsit vreodată, deşi locuiau la bloc, unde întotdeauna se uită cineva pe fereastră.
- Cu câţiva ani în urmă mama mea, venind din piaţă şi nefiind atentă, a intrat în unghiul mort al unei autoutilitare care a împins-o şi a căzut. Şoferul, un tânăr, a dus-o imediat la spital şi a vizitat-o permanent până a ieşit de acolo. S-a ales doar cu căzătura şi cu spaima. I-a spus şi tânărului, mi-a spus şi mie, că nu are nici o pretenţie pentru că neatenţia a fost de ambele părţi. Credeam că s-a terminat, dar mama devenea din ce în ce mai speriată şi nu ştiam de ce! Într-o zi, intrând la ea, am găsit un miliţian acolo care o ameninţa că, dacă nu dă declaraţie împotriva şoferului, ar putea avea necazuri pentru înţelegere cu infractorul. Cum dumneaei avea 85 de ani şi, din cauza stresului, nu putea scrie, îi tremurau mâinile, m-am oferit să scriu eu după ce-mi dictează ea. Poliţistul însă insista să-mi dicteze el şi mă ameninţa cu consecinţele dacă nu scriu ce-mi dictează el! Ghinionul lui că a dat peste cine nu trebuia! În 5 minute zburase afară, cu interdicţia fermă de a mai călca pe acolo, în caz contrar va avea de-a face el cu legea! Dar câţi au tăria de a face asta?

Chiar dacă neregulile ar fi întâmplătoare, deşi nu par, ele pătează întreg personalul şi sunt periculoase prin întinderea de

timp şi spaţiu în care se petrec, au continuitate, de aceea poliţia este percepută într-un anumit fel de populaţie.

De la vorbă la faptă

În general nu ascult ştirile de la televizor. Motivele sunt numeroase, dar cele mai importante sunt: primul, că nu am timp să ascult minciuni guvernamentale, iar al doilea, că nu vreau să pierd timpul ascultând numeroasele ştiri în care escrocii, hoţii şi criminalii ajung vedete, în timp ce oamenii serioşi, cei ce încearcă să facă lucruri bune în ţara asta, nici nu speră măcar să-i popularizeze cineva. Sau, măcar, să li se respecte dreptul la decenţă. Povestea cu butonarea telecomenzii nu ţine pentru că deseori, folosind-o, dai de aceleaşi ştiri, indiferent pe ce canal te uiţi. Sunt decalate doar cu câteva momente, astfel încât schimbarea canalului te "ajută" să mai auzi odată ce sperai să nu auzi deloc.

Ca să nu mai spun de aiuritoarea inflaţie care la noi se comportă cu totul şi cu totul original: toate preţurile cresc ameţitor, dar ea scade continuu! Studenţii încearcă, ieşind în stradă, să tragă un semnal de alarmă asupra realităţii. Replica reprezentanţilor ministerului este că ei fac grevă doar de dragul grevei, pentru că lucrurile s-au rezolvat prin protocolul semnat. Studenţii, însă, tot în stradă! În schimb se alocă 1000 de miliarde pentru aniversarea a 500 de ani de la moartea lui Ştefan cel Mare. Întrebat fiind, joi seara (30.10.2003), un ministru, când a domnit Ştefan cel Mare, acesta a dat din umeri. Întrebat apoi pentru ce sărbătoare a fost alocată amintită sumă, răspunsul a fost identic, tot o ridicare din umeri. Ăsta da patriotism, de care se face atâta paradă! În schimb abundă şarlatanii care, prinşi cu ocaua mică, spun că este manevră politică. Femeia din Găieşti, care se presupunea că a furat o raţă, găsită ulterior, n-a fost întrebată de nimeni cum se descurcă pentru a-şi creşte cei patru copii, a fost rapid băgată după gratii pentru o hoţie imaginară. Numai perseverenţa unor jurnalişti a ajutat-o să scape din puşcărie, înainte de termen, pentru o infracţiune pe care nu a comis-o.

Auzi la televizor că aproape o întreagă secţie de poliţie din Bucureşti a fost arestată pentru colaborare cu hoţii sau pentru hoţie, te întrebi siderat pe mâna cui e lăsată securitatea ta, de ce plăteşti taxe şi impozite. Te uiţi în jur şi vezi că la orice cumpărătură eşti furat cu câteva sute, mii sau zeci de mii de lei şi te întrebi cum te vei descurca în condiţiile astea cu leul greu. Hoţia asta este încurajată chiar de stat: preţurile sunt calculate în lei, dar, în realitate, pe piaţă nu mai circulă nici leii, nici zecile de lei, nici sutele, iar miile de lei sunt pe cale de dispariţie. Dacă soliciţi restul corect, cei din jur tău te privesc dezaprobator, ca şi cum nu ei sunt hoţi, ci tu eşti anormal.

În ziua de 25.05 a.c., pe Bulevardul Carol fiind, am fost oprită de un tânăr care mi-a înmânat un exemplar gratuit al ziarului "Dâmboviţa", din care am putut afla, dacă nu aflasem încă, şi dacă lucrul acesta chiar mă interesa, despre circul dintre PDSR şi trustul de presa"Artpress". Mie însă, pe principiul "unde dai şi unde crapă", mi-a atras atenţia un alt articol de pe prima pagină, în care **"în**

numele adevărului şi al interesului cetăţenilor judeţului " ziarul "Dâmbovița" solicită restituirea la bugetul statului a tuturor sumelor **obținute** de trustul "Artpress" **fără licitație** de la: Consiliul Județean Dâmbovița, SC Drumuri şi Poduri SA Dâmbovița, Direcția Județeană pentru Protecția Drepturilor Copilului, Centrul Creației Populare! Cum adică, fără licitație? Dar, dacă se solicită sumele respective, primite fără licitație, atunci care mai sunt "calomniile" pentru care s-a ajuns în justiție? Pentru că, de la emisiunile locale de televiziune, am aflat că trustul "calomniază" instituțiile sus menționate pentru incorectitudine în manipularea fondurilor.

În acelaşi timp, pe aproape toate posturile de televiziune, afli ce se mai luptă partidul de guvernământ cu corupția. Da, dar se luptă cu corupția celor care au profitat de pe urma lor, iar acum nu vor să plătească pentru ce au primit în dar din banii noştri. În timp ce în emisiunile unui post local de televiziune, "echidistant şi independent" aflai că de fapt dl Teodor Vasiliu este un calomniator, drept pentru care a şi fost dat în judecată, citeşti în ziar că de fapt s-au întâmplat asemenea lucruri! Şi atunci, ce să mai crezi despre seriozitatea celor care transmit informația scrisă sau televizată? Ce să mai crezi despre realitatea românească?

Nu am nimic cu primarul actual, pentru că lucrurile făcute de dumnealui în oraş se văd. Dar nu pot să nu văd cum se încurcă în minciuni cei ce-l susțin, şi asta nu-mi place deloc! Dacă, până acum, din banii noştri a putut lua cine ce a vrut, de unde ştiu eu că imediat după alegeri nu-şi vor relua activitatea în acelaşi mod! Cu atât mai mult cu cât, după informmațiile pe care chiar dumnealor mi le-au pus la dispoziție, nu banii sunt puțini, ci gestionarea lor este sub orice critică!

Nici cu alte partide nu mi-e ruşine: nu sunt în stare să-şi facă ordine nici măcar în propriile sedii, la care geamurile sunt neşterse, slinul se vede de la o poştă, geamurile sparte şi neînlocuite de multă vreme (în chiar centrul oraşului) etc. Dacă nu pot întreține nici măcar un sediu, cum se vor ocupa de soarta unui oraş întreg? Zilele trecute am avut ocazia să stau de vorbă cu reprezentantul unui partid "de elite" (conform spuselor "oracolului" nostru local, fost senator de Dâmbovița) care candidează la postul de primar al unei localități dâmbovițene. L-am întrebat ce se va face dacă chiar ajunge primar, pentru că e foarte mult de treabă. Răspunsul a fost tipic pentru timpurile în care trăim: eu nu vreau să ajung primar, dar voi ajunge sigur consilier. Iau şi eu 1,5-2 milioane pe lună. Ce, eu sunt mai prost ca alții? El nu era preocupat de nevoile celor ale căror voturi le solicita, ci de nevoia proprie de a încasa nişte bani, fără prea multă muncă!

Pe câțiva membri ai partidului care nu şi-a înlocuit geamurile sparte de cca. un an de zile i-am întrebat cum cred ei că va pune ştampila cineva pe sigla lor în condițiile astea. Răspunsul a fost că mai sunt câteva zile şi o să văd eu după aceea. Dacă mie mi se sparge un geam acasă, cel târziu a doua zi e pus la loc, altfel mă ia vântul. Şi nimeni nu stă cu ochii pe mine, aşa cum ne uităm noi la ei! Nu ştiu dacă să mă rog la Dumnezeu să văd, sau să mă rog să nu apuc ziua aceea. Mai bine, Doamne fereşte!

Şi uite aşa, precum cetățeanul turmentat al lui Caragiale, eu cu cine votez? Mă gândesc că Duminică orbului a trecut, deceniul orbilor nu s-a declarat încă, aşa încât mă rog la Dumnezeu să mă lumineze, că din campanie nu afli mare lucru. Există doar "aria calomniei" cântată de toți candidații, pe diferite tonuri. Există o stare de confuzie întreținută, un fel de perdea de fum, care ne împiedică să urmărim jocurile de culise. Pentru că, personal, cred că ele sunt făcute deja, iar noi suntem manipulați fără jenă să sperăm în "jocul democrației". Nu ştiu ce anume mă determină să cred aşa ceva, dar intuiția nu m-a mințit niciodată.

De fapt alegerile tocmai au avut loc. Ce-o să mai fie, vom mai vedea.

Circul electoral 2004

Ieşirea domnului Stolojan de pe scena politică a constuit un nou prilej de a ieşi la lumină voita lipsă de profesionalism a mass-mediei: de acum, subiectul principal nu mai este calitatea programelor electorale, cum de altfel nici n-a fost vreodată, n-avea ce să fie, ci de ce a abandonat domnul Stolojan cursa preziden-ţială. De ce a plâns domnul Băsescu a devenit problema principală la ordinea de zi deşi, aşa cum a spus domnul Cristoiu într-o intervenţie televizată, cunoaşte doar un politician, pe Octavian Cosmâncă, în stare să plângă la comandă! Ce nu s-a spus era că multor români li s-au năruit speranţele, aşa că probabil or mai fi plâns şi alţii, neştiuţi şi netelevizaţi. Şi aşa, s-a lunecat din nou în derizoriu, deşi electoratul s-ar fi lipsit bucuros de acest circ!

Vulpile moraliste mai fac referire la faptul că, probabil, domnul Stolojan a scăzut în sondaje, de aceea s-a retras! Bancul ăsta să-l spună altora, pentru că era cel mai credibil candidat, altfel nu s-ar fi pus la bătaie toată artileria grea pentru a-l demola, ştiut fiind că măsura omului o dă şi valoarea duşmanilor săi. De aceea creşte în sondaje şi domnul Traian Băsescu, bucureştenii fac coadă pentru a semna listele de susţinere, pentru că românii par a se fi săturat de comentarii de genul: neregulile semnalate de Uniunea Europeană sunt datorate perioadei de guvernare 1997-2000! I-auzi! Sau poate că are dreptate domnul Năstase, ce a fost după 2000 numai guvernare nu se poate numi! Nici măcar pomenile electorale nu mai fac faţă valului de nemulţumire, aproape toate sindicatele fiind în stare iminentă de grevă. Dar, aşa cum spunea domnul Năstase, noi suntem pe drumul bun, de aceea au nevoie de o nouă legislatură, pentru a termina ce au început! Doamne fereşte! Cum adică, chiar şi-au propus să ne termine, sau să-şi termine de rezolvat problemele personale?

Atenţie la escroci

Am întâlnit recent situaţii care erau escrocherii sadea. De exemplu, în ziarul Impact din data de 14 iulie a.c., printre ofertantele de la OJPOFM – Dâmboviţa se afla şi **SC DNC Pres S.R.L. din Sibiu** cu două posturi de "agent literar" pentru care se dădea numărul de telefon 0258833209. Curioasă cu ce se ocupă un "agent literar", am sunat la acel număr şi mi-a răspuns o domnişoară care mi-a spus că trebuia să formez din nou numărul şi voi primi informaţiile necesare. La noul apel mi-a răspuns un roboţel, care mi-a spus rapid că informaţiile se dau doar în scris, contra cost, şi până să înţeleg despre ce cost este vorba s-a închis telefonul. Am crezut că este vorba de plic timbrat autoadresat, aşa că am pus în plicul trimis şi aşa ceva. Foarte repede mi-a venit răspunsul din **Alba Iulia** că am fost admisă pentru angajare, că mi s-au trimis formularele de angajare, o foaie cu "nu ştiu ce", şi că trebuie să trimit ramburs suma de 165.000 lei pentru "prestări servicii'! Coletul are 60 de grame. Eram angajată ca "agent literar" fără ca angajatorii mei să ştie dacă nu cumva sunt analfabetă şi mi-a scris altcineva solicitarea de informaţii. Anunţul este dat de multă vreme în ziar, aşa încât mă întreb câţi "agenţi literari" au mai prostit până acum. Am uitat să vă mai spun că la primul apel telefonic mi s-a spus că voi lucra la domiciliu şi că voi fi plătită între 100 şi 2000 de euro, după realizări! Cum nu am trimis nici un ban, aştept reacţia lor şi mai ales reacţia OJPOFM – Dâmboviţa care a girat escrocheria! Sau a Poliţiei, dacă întâmplător citeşte ştirea.

Aceeaşi firmă mai are nevoie şi de un corespondent presă. Nu rataţi ocazia de a plăti taxa pe prostie şi de a îmbunătăţi nivelul de trai al escrocilor!

(11.08.2004)

Despre competența funcționarului public

Peste tot se vorbeşte despre competența, importanța şi stresul funcționarului public, despre faptul că salariul nu este pe măsura răspunderii muncii pe care o face. Dar responsabilitatea sa nu depinde de salariu, ci de cât ştie şi cât vrea să facă din ceea ce, la modul ideal, presupune fişa postului. Iar eu, cetățeanul, am de-a face cu funcționarul public real, acela în fața căruia toți facem sluj, iar domnia sa, când catadicseşte, mai face câte ceva din ceea ce ar trebui să facă pantru banii pe care îi încasează lunar, ca un hatâr pe care ni-l face. Idealul pozat de guvernanți, a cărui imagine şi-o însuşeşte cu nonşalanță, ca orice ideal,

este foarte greu, chiar imposibil de atins în cele mai multe cazuri. În schimb, imaginea reală mi-a fost impusă în numeroasele ocazii în care am avut nevoie de vreun serviciu al unuia dintre ei.

Una dintre ele a fost pensionarea, pentru care mi s-a cerut să depun cererea în luna septembrie 2003. Până în noiembrie nu am primit nici un răspuns. Abia după ce am "rugat" pe cineva de la Oficiul de Pensii să mă ajute, pentru că nu aveam nici salariu nici pensie (drept pedeapsă că am lucrat în conştiinţă 34 de ani), mi-a sosit pensia pe 23 noiembrie, dar la calcul nu mi s-a luat în considerare toată vechimea atestată de cartea de muncă. Cum mi s-a spus că, după noua lege, se poate recalcula pensia oricând, am reluat căutările pentru sporurile care mi se cuveneau pe perioada 1.09.1969 – 31.09.1974, întrucât nu reuşisem să dau de arhiva fostului liceu 2, mutat de pe Calea Domnească. Am încercat mai întâi la liceul "I.H.Rădulescu", unde ştiam că s-au mutat elevii şi profesorii, dar dna secretară Chiriac mi-a spus că nu-i acolo. M-am dus la Carabella, la scoala generală 1, am fost trimisă la arhivele primăriei, la arhivele prefecturii, înapoi la şcolile amintite, dar n-am reuşit să dau de urmă arhivei. Supărată, la culmea răbdării, am sunat din nou la dna Chiriac, şi deşi numai tâmpită nu m-a făcut, pentru că n-am înţeles româneşte ce mi-a spus, am reuşit să-i strecor rugămintea de a-mi spune prin ce proces verbal a fost transmisă arhiva şi unde. A doua zi, fără vreo scuză, mi-a spus că arhiva este la dumneaei, a trebuit să se spele de două ori pe mâini pentru a-mi da adeverinţa! Nu ştiu ce m-a împiedicat să-i dau replica cuvenită, mi-a luat piuitul la propriu, n-am ştiut cum să reacţionez la aşa o mojicie. Aud că are şi gradaţia de merit, deci pentru asemenea prestaţie, funcţionari ca dna Chiriac sunt premiaţi! Asta, probabil, pentru că nimeni nu aude vocile acelea care mă preveniseră în legătură cu nesimţirea dumneaei.

Cu hârtiile şi cu cererea de recalculare am ajuns, din nou, la registratura Oficiului de pensii, unde le-am depus sub numărul 41.118/16.12.2003. Prin luna februarie a.c (2004) am primit înştiinţare să duc actul original. Deşi ştiu că originalele nu se dau din mână, l-am depus la registratură. În aprilie nu primisem nici un răspuns. Am dat telefon şi am întrebat de soarta dosarului, despre care, aparent, nu ştia nimeni. Am auzit la telefon cum o doamnă "funcţionar public" o întreba pe alta: asta e prea departe de nu vine aici? Şi m-am dus. Am aflat că hârtia este la semnat. A fost semnată după o lună, adică pe 19 mai, dar tot nu mi s-a luat în calcul toată vechimea, iar acum ar trebui să mă duc la tribunal pentru a-mi rezolva situaţia. Dar experienţa mamei mele cu tribunalele îmi este deajuns pentru a nu mai avea nicio speranţă că mi se va mai calcula vreodată, corect, pensia, deşi sunt o prsoană optimistă! Optimistă, dar nu inconştientă!

În decembrie 2007 am depus la Oficiul de Pensii o cerere de recalculare, pentru că mai lucrasem un an, şi pentru că se anunţase că pot fi corectate toate erorile de până atunci. Mi s-a răspuns că observaţiile mele se confirmă, şi cu confirmarea am rămas. În luna octombrie 2000, când am trecut pe la oficiu

pentru a vedea ce se mai întâmplă, mi s-a spus că pensia n-a fost recalculată din 2004, şi aşa a râmas până acum (iulie 2010!).

Acesta este funcționarul public real! Şi, zău, aş mai putea da şi alte exemple din experiența personală

Pasul

Se spune că de la sublim la ridicol nu e decât un pas, deci nici invers nu pot fi mai mulţi. Ţărăniştii, în frunte cu domnul Ciorbea, de mult se străduiesc să facă primul pas, dar abia acum s-au evidenţiat serios pe drumul ridicolului. După ce dl Ciorbea a reuşit performanţa de a face dintr-un partid parlamentar un partid de buzunar, acum au mai ajuns săracii ţărănişti să aibă şi doi preşedinţi în funcţiune.

N-am înţeles de ce n-au încercat ţărăniştii să rupă pisica acum şi au mai lungit-o până în august, mai ales că sunt presaţi de alegerile care vin. Probabil că domnul preşedinte vrea să intre în istorie nu doar ca om care a dus partidul de râpă, ci chiar ca gropar al lui! Doar dacă nu cumva este plătit chiar de adversarii politici ai PNŢCD-ului petru a-l lichida, că prea le face jocul!

În 1996 ţărăniştii erau percepuţi de electorat ca fiind cei mai consecvenţi în a încerca să şi facă ceea ce au promis. Au intervenit apoi scindările, tulburările de imagine datorită "nepoţilor celebri", certurile. Şi dintr-un partid aparent serios, s-au transformat într-o telenovelă! Nu spun că nu erau înjuraţi pentru măsurile nepopulare pe care le luau, dar ştiam că acesta era drumul spre mai bine.

Pentru cei ce ştiu câte ceva despre limbajul neconvenţional, se vede pe figură că pe domnul Ciorbea îl interesează mai mult lupta de idei decât realizarea lor. Sunetul vocii este sâcâitor, nu convingător. Este pisălog şi consecvent pe detalii, din cauza cărora pierde din vedere ansamblul. Nu poate convinge pe nimeni, pentru că nu poate accepta că şi ideile altora sunt bune. Se consideră neînţeles, deşi el este cel ce nu înţelege că politica este flexibilă, acolo nu mori cu adversarul de gât, ci încerci să-l convingi, sau te convinge el dacă este mai isteţ.

Pasul de la sublim la ridicol l-aţi făcut. Pentru înapoiere pasul poate fi mult mai mare, sau imposibil de făcut. Dacă vreţi să nu vi se cânte prohodul în toamnă, atunci mai citiţi cu atenţie şi aplicaţie imnul naţional!

Despre competență

Cu ceva timp în urmă, la emisiunea" Cafeaua cu sare" a doamnei Deac, se discuta despre zecile de mii de pensii - printre care şi a mea - calculate greşit, care pun oamenii pe drumuri sau îi plimbă prin tribunale. Răspunsul unei doamne, şefă a lucrătorilor din branşă, arăta că pot apare greşeli, dar funcţiona-

rul nu răspunde decât dacă tu, pensionarul, poți dovedi că a făcut-o cu rea credință! Altfel nu poate fi sancționat, iar oamenii nu au decât să se ducă în tribunal, pentru că doar acolo își pot recăpăta drepturile.

Nu spune nimeni că a greși nu este omenește. Poți greși o dată, de două ori, dar când procentul greșelilor ajunge la 65%, așa cum arăta o statistică a aceleiași emisiuni, e vorba de zeci de mii de oameni, de zeci de mii de greșeli. Te întrebi atunci ce fel de funcționari sunt aceia și pentru ce sunt plătiți.

E drept că în România prostia n-o plătește prostul, ci partenerul lui.

Ce rol au concursurile pe post, cursurile de pregătire, dacă foarte multe dintre dosarele de pensionare sunt greșite? Nu degeaba se spune că deservesc populația: deserviți am fost, deserviți suntem!

Cuvântul "competență" este omniprezent în orice discurs, dar incompetenții o duc cel mai bine: au orizont, libertate de mișcare, posibilități financiare și posibilitatea de a te face să te simți un nimeni pe lângă ei, pe banii tăi.

Ei sunt stâlpii sociatății românești, pe care o manipulează cum vor. Pentru că, din momentul în care capătă oarece interes, devin foarte competenți în a-și rezolva propriile probleme, așa cum au reușit și să obțină un post pentru care nu au nici pregătire, nici chemare. Și nici interesul pentru a se pregăti, pentru că nu au nevoie. Ei există așa cum sunt, noi trebuie să ne adaptăm lor.

O "proptea" rezolvă mult mai mult decât competența.

Un român venit din străinătate spunea că legea nu are nici o importanță la noi, ci este important să cunoști omul care te poate ajuta. La noi lucrurile nu le rezolvă legea, ci omul. Nu cunosc pe nimeni care să-l poată contrazice cu argumente. "Pila" e ca destinul, implacabilă!

Dacă ai datorii la stat ele trebuiesc repede plătite, altfel curg penalitățile de nu mai ieși la socoteală. Dacă însă ai de primit ceva de la stat, atunci trebuie să îndeplinești tot felul de formalități, să te plimbi prin tribunale ca acei pensionari cărora li s-au calculat greșit pensiile și, deseori, ai doar posibilitatea de a mai pierde timpul și de a mai cheltui bani, pentru că justiția, toată lumea știe, e legată la ochi în toată lumea, iar la noi e și surdă.

Anul trecut, o cunoștință a primit înștiințare că trebuie să mai dea la administrația financiară un rest de impozit de cca. 300.000, pentru că atunci când s-a transferată, pe fișa fiscală nu i s-a trecut impozitul plătit de instituție. A fost sfătuită să plătească repede pentru a nu fi penalizată. Mie nu mi-a venit nici o înștiințare și am crezut că sunt la zero cu impozitul pe venit. M-am întâlnit însă cu o fostă elevă care mi-a spus că, întâmplător, a văzut la calculator că trebuie să primesc înapoi vreo 700.000 lei, dar să nu spun că știu de la ea. La Administrația Financiară a trebuit să completez niște hârtii, fiind apoi programată pentru ridicarea sumei peste o lună, iar pentru întârziere nu mi s-a calculat dobânda datorată de cei ce trebuiau să-mi înapoieze banii. Competență românească, contabilitate românească!

Direcţia mişcării hârtiilor (DMH)

Este “născută” înainte de 1989, dar niciodată nu s-a dezvoltat mai vertiginos ca în “democraţie”! De câte ori ni se spune că se micşorează aparatul birocratic, se înfiinţează o nouă instituţie care să se ocupe de treaba asta, şi în loc de o instituţie, sunt două.

Dacă vrei să vinzi un apartament, trebuie să faci dovada că eşti la zi cu cheltuielile de la întreţinere şi de la apă. Pentru asta nu sunt suficiente chitanţale de plată, ci sunt necesare adeverinţe la chitanţe, care costă şi toacă nervii celor ce pierd vremea pe la diferite uşi pentru a le fi atestate nişte hârtii de către persoane care nu au posibilitatea de a verifica ce semnează.

Pentru adeverinţa de la asociaţia de locatari trebuie să mergeţi cu coli de acasă!

La RAGC, pentru adeverinţa de plată a apei, se merge mai întâi la camera 8 unde primiţi chitanţă pentru plata eventualei restanţe. Cu ea se merge la camera 9, unde vi se scrie un bon de mână cu care vă întoarceţi la camera 8 şi plătiţi suma de 50.000 lei, taxă de chitanţă, cu care vă întoarceţi la camera 9 unde vi se dă o adeverinţă completată de mână, iar cu adeverinţa mergeţi la camera 1 pentru ştampilă. De ce nu este suficient avizul RAGC-ului, însoţit de chitanţă, doar Dumnezeu ştie. Sau, cred, nici Dumnezeu nu mai ştie.

Cu copiile acestor adeverinţe şi cu originalele se merge la primărie, pentru a obţine certificatul de neurmărire fiscală. Dumnealor ştiu că n-au voie prin lege să-ţi condiţioneze eliberarea unui astfel de certificat, dar de la teorie la practică e drum lung în ţara românească. Acolo, funcţionarul care ţi-a condiţionat elibe-rarea adeverinţei te mai chestionează autoritar, ca nu cumva să crezi că eşti de capul tău. Apoi îţi eliberează certificatul cu pricina (contra a două mii de lei), iar pe adeverinţa de la asociaţie, în original, îşi pune apostila şi te trimite “la primăria cu ceas”. Acolo eşti întrebat: “v-a trimis tâmpita aia blondă?”. Nu, era cel şaten. Vi se spune ce hârtii trebuiesc şi sunteţi îndrumat la secretariat, unde domnul secretar al primăriei “cu ceas” vă certifică adeverinţele (!?!?), fiind îndrumat apoi spre “primăria fără ceas”, unde vi se pune ştampila pe hârtia de la asociaţia de locatari. De la sublim până la ridicol nu e decât un pas, deci nici invers nu pot fi mai mulţi!

Pentru un certificat de urbanism se merge mai întâi la camera 6 de la “primăria fără ceas”, cu titlul de proprietate şi cu extrasul de carte funciară în copie şi în original. Vi se dă o cerere cu care mergeţi la serviciul de taxe şi impozite unde plătiţi cei 50.000 taxa de adeverinţă şi încă 65.000 lei. Mai plătiţi 2000 de lei pentru cererea de eliberare a certificatului de neurmărire fiscală. Cu aceste hârtii mergeţi la camera 5 din “primăria fără ceas”, unde vi se dă un număr de înregistrare, apoi prima uşă pe dreapta de la “primăria cu ceas” pentru semnătură, apoi la camera 6 unde lăsaţi toate hârtiile şi vi se fixează un termen pentru eliberarea amintitului certificat de urbanism. De remarcat termenul foarte scurt pentru eliberarea actelor, după ce străbateţi labirintul şi treceţi prin furcile caudine! De ce să fie simplu, când poate fi complicat! Complicaţii care ne dau dimensiunea exactă a locului pe care îl ocupăm în Univers. (22.09.2004)

Transparenţa

Presupun că orice gospodină şi-a dat seama că atunci când are ulei în cămară, îl foloseşte zilnic la prepararea hranei, pronunţând foarte rar sau deloc cuvântul ulei. Îl ia automat din raft, îl pune la fel de neatent la loc, şi nici nu se gândeşte că l-a folosit. Dacă însă se termină uleiul, cuvântul devine practic o obsesie până în momentul în care se află din nou pe raft în cămară, după care folosirea ulelui devine iar rutină.

Concluzia este că folosim foarte des cuvintele legate de ceea ce ne lipseşte. Ceea ce avem, apreciem, de regulă, după ce pierdem sau se termină. Oamenii fericiţi nu pot vorbi despre fericire, ei o trăiesc. Vorbesc despre ea, cu nostalgie, doar după ce nu mai este. Când ai bani, te duci şi-i cheltuieşti. Când nu ai bani, vorbeşti despre ei. Când ai bunăstare, ţi se pare ceva firesc, când nu o ai vorbeşti despre ea.

Dacă oamenii s-ar bucura de condiţii decente de trai, aşa cum spun guvernanţii, n-ar fi nevoie să li se spună mereu ce bine o duc, ar simţi-o şi singuri. Nivelul de trai al prea multor români fiind sub pragul de subzistenţă, li se vorbeşte mereu de compensări care să le facă viaţa uşoară, ceea ce dovedeşte că guvernanţii nu sunt prea buni psihologi, dar nici prea buni gestionari ai fondurilor noastre, de aceea simt mereu nevoia să ne repete ce norocoşi suntem, pentru a-i păcăli pe cei mulţi şi, cum spunea vodă Lăpuşneanu, proşti!

Cam acelaşi lucru se întâmplă cu transparenţa: dacă acţiunile celor din jurul nostru, ale guvernanţilor, ar fi transparente, nimeni nu s-ar preocupa de ele. În momentul în care se pronunţă prea des cuvântul “transparenţă”, înseamnă că ea nu există, dar se încearcă “fentarea“ celor mulţi.

Dacă remarcaţi nici democraţie nu prea există, este în curs de a se realiza, dar cu cât mai des se simte nevoia de a o reliefa, cu atât suntem mai departe de ea. Ceea ce există devine o banalitate, ne preocupă mai puţin sau deloc. Ne preocupă însă, permanent, ceea ce nu avem dar dorim să obţinem. Transparenţă, civilizaţie, democraţie, un trai civilizat, bani de concedii, bani de întreţinere, copii sănătoşi, oameni sănătoşi şi fericiţi! Asta vrem şi nu avem, de aceea se vorbeşte aşa de mult despre ele ! (08.09.2004)

Să vezi şi să nu crezi

Pe 8 septembrie, pe programul TVM, la emisiunea “În dialog cu adminis-traţia” de la ora 20.00, cele mai multe întrebări erau în legătură cu drepturile pensionarilor. La întrebările ascultătorilor răspundeau două persoane bine hrănite, arogante, pline de sine. Poate că aş fi trecut la alt post, dar una dintre întrebările moderatorului, şi mai ales răspunsul dat de “doamna” din administreaţie mi-a atras atenţia! Întrebarea era: dacă o persoană nu are mâini, nu are picioare, n-ar trebui să se bucure de anumite drepturi în relaţiile cu administraţia financiară, cu poliţia, să nu mai stea la cozi? Răspunsul, pentru mine, a fost stupefiant: o persoană cu handicap nu este o persoană bolnavă, deci se bucură de aceleaşi drepturi ca toată lumea: stă la cozi, plăteşte impozite etc. Păi nici o persoană gravidă nu este o persoană bolnavă, dar bunul simţ te îndeamnă să-i acorzi proiritate! Da, dar bunul simţ nu creşte pe toate şleaurile!

O altă întrebare, un alt răspuns: un ascultător întreabă cum de o persoană dependentă de medicamente este o persoană sănătoasă, la care răspunsul “domnului” de astă dată a fost: eu n-am spus că o persoană cu handicap este o persoană sănătoasă, ci am spus că nu este bolnavă!

Mă întreb, între sănătos şi bolnav, ce mai are loc în puţintica minte a celor care au răspuns ascultătorilor la acea emisiune. Nu mă mai mir că persoanele bolnave sau cu handicap sunt tratate în România în cel mai jignitor şi

degradant mod posibil, pentru că tonul este dat de sus, de astfel de “funcţionari publici” plătiţi din banii noştri pentru a-şi bate joc de toţi şi de toate!(08.09.2004)

Mare veste, mare

Se discută cu mare pompă despre apariţia codului deontologic al lucrătorilor din justiţie, ca şi cum justiţia merge cum merge pentru că nu există un asemenea cod. S-a uitat probabil că în “iepoca” de tristă amintire exista un cod al normelor eticii şi echităţii care era foarte bun, aşa de bun încât aproape nimeni nu se străduia să-l şi respecte, mai ales acei ce l-au inventat. Tot aşa de lesne, închină-torii noştri “de paradă” au uitat că există în creştinism cele 10 porunci, pe care foarte puţini le respectă, deşi mulţi ar vrea să se creadă altceva. Ele sunt scoase de la naftalină doar la ocazii anume, probabil pentru a nu se irosi sau uza la o folosire permanentă.

Problema la noi nu este existenţa legilor, ci utilizarea lor cu economie. De fapt sunt atât de multe legi, norme de aplicare a lor, interpretări ale lor, tocmai pentru a nu se mai şti exact care le sunt prevederile, pentru ca eroii timpurilor noastre să se poată ascunde oricând după o chichiţă pentru a scăpa neatinşi pentru şmecheriile din “meandrele tranziţiei”.

Dacă n-are nici o importanţă că unele legi sau amendamente ale unor legi încalcă legea de bază, Constituţia, ce semnal credeţi că primesc toţi românii, fie ei lucrători în sistem sau “beneficiarii” lui?

Aseară (30.08) am auzit la televizor că un culegător de struguri a fost condamnat la şapte ani de închisoare pentru două sacoşe de struguri, adică pen-tru câteva sute de mii de lei, şi a fost trimis rapid după gratii! În schimb fiul unui procuror, care a omorât doi copii, în stare de ebrietate fiind, a fost condamnat la doi ani şi jumătate de închisoare, pentru a intra în graţierea care se semnase de curând, deci nici pe aceia nu i-a făcut!

Asta este problema justiţiei româneşti, nu codul deontologic pe care poate să nu-l respecte nimeni. Mentalitatea este problema tuturor românilor. Nu se miră nimeni că se fură, că se minte, că se lucrează prost etc. Dacă însă apare cineva care face totul cum trebuie, devine imediat ţintă ironiilor, ciuca leneşilor şi a şmecherilor, a jigodiilor. (01.08.2004)

Unde ne sunt visătorii

Din ce în ce mai tentant postul OTV, cu a sa emisiune Dan Diaconescu în direct! Într-una din seri au apărut pe post nişte reprezentanţi ai Partidului Tineretului Democrat (ce pe la şcoală n-au dat!).

S-a vorbit frumos despre patrie şi patriotism, cu patosul celor ce nu se prea înghesuie la muncă. Ei doresc să nu mai place tinerii peste hotare "să muncească indecent", dar n-au specificat dacă e de preferat să trăiască indecent în ţară. N-au definit nici ce e aceea muncă indecentă, pentru că pe acolo de unde par a-şi trage seva se spune că munca înnobilează pe om, după cum se folosea şi expresia "sus munca, să n-ajungem noi la ea!".

Din cauza aplicării acestor sloganuri drăgălaşe a ajuns nivelul de trai aşa de ridicat, de nici la el nu mai pot ajunge prea mulţi români în ţara de baştină. Tinerii (poate sufleteşte sau mental!) vorbeau despre ce "ezistă" la noi şi nu e bine, arătând că "şi iar pe de altă parte", expresie autentică a "candidatului oficial la preşedinţie", nu vor mai fi rele datorită dumnealor!

Ei erau "membrii fondatori ai acestui pol", care sperau să se stingă cât mai repede acel "miniconflict foarte, foarte mic, dintre noi şi Ucraina, nesemnifica-tiv şi foarte, foarte mic". La ei, patrioţii, a ţi se încălcă teritoriul este "un miniconflict, foarte, foarte mic", ceea ce înseamnă că, dacă prin absurd am păţi ce-au păţit cehii şi ungurii cu câteva zeci de ani în urmă, asta n-ar însemna mare lucru! Iar în final, domnul Raj Tunaru, desemnat oficial de partidul amintit drept candidat la preşedinţie, a "citat mot a mot" din nu ştiu ce, pentru că aşa un candidat m-a lăsat pur şi simplu cu gură căscată!

Ce e cu ghilimele e în original, nu am decât meritul de a-i fi "citat mot a mot", vorba domnului candidat, şi supărarea că, datorită prea marii originalităţi a "membrilor fondatori ai polului" am pierdut multe dintre scăpărările dumnealor de geniu şi dintre inovaţiile gramaticale! (Parcă am auzit că nu mai candidează la preşedinţie! Aferim!)

Disperată trebuie să mai pară săraca ţară română, dacă la preşedinţie pot accede şi asemenea specimene! Ca să conduci o maşină ai nevoie de un test psihologic, de un test de

cunoştinţe, pe când ca să conduci o ţară e suficient un grup ceva mai măricel de ţăcăniţi sau analfabeţi, cu cât mai săraci cu duhul cu atât mai bine, că pot fi entuziaşti, şi intri în cursa electorală.

Candidaţii ar trebui să facă mai întâi nişte cursuri de limba română şi de bune maniere, şi atunci n-am mai ajunge în situaţia în care un preşedinte de ţară îşi rezolvă diferendele cu “măi animalule”, care şi la Montreal, acelui “huligan” care l-a agresat, îi dă replica pe loc şi pe măsură, fără a-şi da seama că şi reciproca e valabilă: eşti ce spui!

Deşi cred că rostul lor nu e să câştige alegerile, ci să fărâmiţeze electoratul, pentru că acolo unde este harababură, mişeii pot să se mişte nestingheriţi!

Lista a fost deschisă de Partidul Noua Generaţie, urmat de Partidul Tineretului Democrat şi va creşte, creşte, creşte…că bunul simţ n-o opreşte, a pierit de la noi de prea multă vreme, datorită economisirii lui!

De-aceea Eminescu a fost şi a rămas cel mai mare poet al românilor, pentru că a fost un vizionar şi prin acele versuri:

“Cum nu vii tu, Ţepeş doamne, ca punând mâna pe ei,
Să-i împarţi în două cete: în smintiţi şi în mişei,
Şi în două temniţi large cu de-a sila să-i aduni,
Să dai foc la puşcărie şi la casa de nebuni!“

Tonul face muzica

De la început vreau să precizez că a fi român nu e o calitate, după cum a fi ţigan nu e un defect. Altele sunt calităţile românilor, altele sunt defectele ţiganilor. Nu folosesc tremenul de ţigan în sens peiorativ, ci pentru că aşa l-am moştenit de la bunii mei, iar cuvântul rrom chiar nu-mi place. Cuvântul ţigan îl foloseşte şi Mădălin Voicu, fără nici un absurd complex de inferioritate.

Nu pot spune că-mi plac manelele, ba dimpotrivă! Băiatul meu se întorsese de la facultate şi cu câteva casete cu manele, dar din respect pentru preferinţele mele, nu le asculta când eram acasă.

Dar nu despre manele vreau eu să scriu, ci despre interpreţii lor de marcă: Catanga, Vali Vijelie, Adrian copilul minune. V-aţi uitat vreodată cum cântă? Au ţinută, sunt mândri de ceea ce fac, nu se scălâmbăiesc. Se mişcă lumea în jurul lor, dar nu par a fi interesaţi prea mult de mişcare, ea este doar

decorul. Dar au voce! Voce care nu poate fi ignorată, oricât nu m-aş da în vânt după manele. Au prestanţă, pentru că au muzica în sânge şi o iubesc! Indiferent ce cântă, cântă cu tot sufletul!

Dacă ne uită la cei mai mulţi dintre cântăreţii români “la modă”, ei obosesc cântând din mâini, din picioare, din fund sau din alte părţi anatomice, vocea fiind rareori un argument al manifestării. Mulţi dintre ei sunt persoane tip “second”, te miri de unde şi cum au ajuns pe micul ecran. Pe casete pot ajunge, că şi le comandă singuri, dar la televizor ar trebui să fie o minimă selecţie din respect pentru plătitori. Parcă ar fi paiaţe, se îmbracă precum nişte papagali, doar, doar vor atrage privirile ascultătorilor, care să-i ierte pentru agresiunea fonică, pedepsibilă prin lege.

N-au ţinută, n-au prestanţă, n-au voce, dar fac hărmălaie şi aerobic cât cuprinde. Dacă nu s-ar mai fâţâi, nici nu i-ai băga înseamă, nu ţi-ar atrage atenţia cu nimic! Am senzaţia că a “cânta” a devenit ocupaţia de bază a multor debusolaţi, făcând deservicii muzicii, aşa cum sunt deservite toate domeniile în care neaveniţii şi-au făcut loc! Cântăreţii de valoare aproape nu-şi mai găsesc loc pe micul ecran, de atâta “democraţie” şi lipsă acută de psihiatri şi educatori! Pentru astfel de specimene ar trebui introdusă obligativitatea tratamentului psihiatric şi a unei minime educaţii, altfel lumea va confunda aerobicul cu muzica, şi în loc să ajungă ei la tratament, vor ajunge ascultătorii!

Ca să nu mai spun că ţinuta multora dintre “cântăreţe” ar fi cu trimitere după orele 24, la făcut trotuarul, nu pe micile ecrane. Şi nu numai pentru îmbrăcăminte, ci pentru vulgaritate, pentru practic singura “calitate” pe care o au, exacerbarea sexualităţii, evident în absenţa vocii sau a vreunui text ce ar merita să fie ascultat. Sau, mai exact, ca interprete ale unor texte de tip “ te iubeeheeheesc, te doreeheeheesc “ cu evidente amprente de obsedate sexuale. (08.09.2004)

Educatori de ieri , educatori de azi

În 1969 soarta m-a adus ca profesoară la fostul Liceu nr.2 din localitate. Am întâlnit aici un colectiv de 14 profesori care predau, ca şi mine, la liceul seral şi de la ei am învăţat că, mai important decât să fii profesor, este să fii om.

Recunosc, n-am sesizat de la început diferenţa dintre a fi profesor şi a fi om, consideram că sunt omul profesor, dar cu timpul efortul lor de a mă face să înţeleg a prins rădăcini. Iar apoi nici nu m-am mai străduit să par profesoară, deoarece calităţile umane te fac adaptabil oricărei meserii. În 1974, aceeaşi soartă a făcut ca toţi elevii şi profesorii liceului să se mute la Carabella, pentru ca în localul şcolii să vină şcoala generală 1, al cărei imobil trebuia reparat. După un an de zile, am ajuns prin restrângere la actualul Grup Şcolar "Voievodul Mircea" din Târgovişte. Au urmat ani de muncă intensă, cu pasiune, pentru meseria pe care mi-aş fi ales-o indiferent de specialitatea dobândită în facultate.

Profesoară fiind, niciodată nu m-au dezamăgit elevii, dar de multe ori m-au dezamăgit colegii. Am luptat pentru fiecare nouă sală necesară chimiei, aşa încât la un moment dat fiecare dintre noi avea laborator propriu, cu toate utilităţile.

Am făcut referate, am alergat după substanţe, am adus mese de laborator mai întâi de la Bucureşti, apoi le-am realizat în atelierele proprii. Aşa cum se făcea pe timpuri, am spălat şi geamuri, am raşchetat şi parchet cu copiii, am fost şi la porumb dar şi în excursii, şi la spectacole pe stadioane dar şi în drumeţii. Pe scurt, am făcut de toate pentru şcoală, fără să mă gândesc prea mult. Trebuia, făceam. Şi, pentru că voiam să fac lucrurile cât mai bine, mi-am respectat şi obiectul şi colegii, străduindu-mă să înţeleg pe fiecare dintre ei şi să rezolvăm totul prin bună înţelegere.

Acum doi ani (2002), în toamnă, foştii colegi din 1969 ne-am hotărât să ne întâlnim să mai stăm de vorbă. S-a dat anunţ la ziar pentru cei ce n-au putut fi anunţaţi altfel, şi într-o duminică de octombrie, ne-am adunat la fostul local al şcolii. Întâmplarea, sau poate nu numai ea, a făcut ca promoţia 1967 s şcolii să înţeleagă că despre revederea lor este vorba, aşa că ne-am întâlnit şi cu ei. Ne-am simţit aşa de bine, încât am hotărât să ne întâlnim în fiecare an în aceeaşi formaţie, elevi şi profesori. Dar noi, profesorii, am hotărât că n-ar fi rău să ne întâlnim mai des, aşa încât, lunar ne-am revăzut la terasă la Mondial. Atmosferă destinsă, plăcută, cu amintiri despre trecut şi prezent, cu gânduri de vitor.

La moartea mamei, care a fost ca un cutremur, toţi vechii colegi au fost lângă mine, chiar şi doamna Radu, al cărei soţ era internat în spital pentru o operaţie pe cord. Ceea ce înseamnă că

lecţiile dumnealor n-au fost doar teoretice, ei chiar au fost şi sunt oameni, ceea ce în timpurile noastre rar se mai întâmplă.

Dumnealor mi-au fost colegi de şcoală doar 4 ani. La "Voievodul Mircea" unde am lucrat 30 de ani, doar doamna Daniela Manea m-a sunat pentru a-mi transmite condoleanţe. Şi laboranta, d-na Gina. Pentru ceilalţi am murit de acum un an de când am fost pensionată, dar fără parastas, fără flori şi fără lumânare. Mi-au oprit însă suta de mii pentru înmormântarea colegului, profesor Paraschiva Cornel, pentru că ştiau că, indiferent de situaţie, am contribuit mereu la ajutorul celor aflaţi la nevoie.

Educatori de ieri, educatori de azi, pensionari de mâine. (11.08.2004)

Biserica de tineri

Ieşind aseară din apartament, m-am împiedicat în uşă de un anunț. Făcând abstracție de aspectul sinistru al hârtiei, lasă că nici conținutul nu este mai plăcut. Drept este că, după 1989, ne-am pricopsit cu o grămadă de "libertăți" dintre care de multe m-aş fi lipsit cu plăcere: libertatea de a nu gândi, libertatea de a gândi alții pentru noi, libertatea de a schingiui săraca limbă română în fel şi chip, libertatea de a renunța la respectul de sine şi la respectul față de ceilalți, libertatea de a prezenta la televizor emisiuni tip "Vacanța mare" a bunului simț, libertatea de a da pe lumină filme "cu bulină" iar după ora 23.00 filme pentru copii, libertatea de a cerşi în loc să munceşti, libertatea de a munci fără să-ți poți asigura un trai decent prin muncă, libertatea de a-ți râde în nas toți escrocii care acum sunt mai mediatizați decât cei ce realizează lucruri memorabile despre care nu află nimeni, libertatea de a citi în ziare că se caută menajere pentru Anglia, absolvente ale facultății de medicină, şi lista ar putea continua aproape la infinit!

Dar "biserică de tineri între 14 şi 25 de ani pregătiți pentru aventură" nu mă mai gândeam să apuc să văd. De fapt, nu că nu mă gândeam, nici prin cap nu mi-ar fi trecut că am să ajung să văd cuvântul biserică în asemenea vecinătate! N-a greşit cine a spus că realitatea întrece orice imaginație! Este adevărat, credința în Dumnezeu este una, iar religia este modul de manifestare a credinței în forța supremă într-un lăcaş de cult, cum ar fi biserica, sinagoga, moscheia etc. Dar biserică de tineri ce ar putea să însemne? Te pomeneşti că, pe lângă alte bariere între oameni, vor mai apărea şi biserici de prunci, biserici de pensionari, biserici de procurori, biserici de vameşi , biserici de zi şi biserici de noapte sau mai ştiu eu de ce altceva. Cum de la sublim la ridicol nu este decât un pas, ideea mi se pare că se mişcă lejer la limita dintre ele. Dar nu te pune cu prostul, că are mintea odihnită!

Şocant mi se mai pare şi altceva: până acum biserica se află pe primele locuri în încrederea oamenilor. Ceea ce am citit este o glumă proastă, sau un mod de a

face oamenii să nu mai aibă nici un reper în viață, pentru a fi manipulați şi mai uşor decât se întâmplă astăzi? Mi se pare că am ajuns la limita absurdului, suntem de-a dreptul masochişti când votăm cu prilejul diferitelor momente ale alegerilor. Eu nu votez partide, ci votez oamenii care mi se pare că merită încrederea mea (cel puțin până la proba contrarie!). E aberant, dar real, să-ți vinzi viitorul pentru un mic şi o sticlă de ulei, pe care a doua zi oricum nu le mai ai, le-ai mâncat. Şi asta chiar în pragul verii, când ştevia şi urzica sunt mult mai ieftine şi profitabile: curăță organismul şi nu mai faci colesterol (rău!)!

Una dintre libertățile de care m-aş lipsi cu plăcere este aceea de a vorbi oricum despre orice. De a vorbi cu ironie despre istoria țării, de a găsi într-un manual de istorie mai multe pagini despre Andreea Esca şi doar două-trei rânduri despre Mihai Viteazul sau despre Ştefan cel Mare. Îmi place Andreea Esca, dar nu are a face una cu alta! Lipsa de respect pentru lucruri care ar trebui să fie sfinte pentru orice român mă îngrozeşte mai mult decât grija zilei de mâine.

Una este să vezi politicienii migrând între tot felul de partide, şi alta e să vezi fărâmițată chiar biserica. Sigur că nu-i respect la fel de mult pe toți slujitorii ei, dar ei nu sunt biserica! E drept că, aşa cum jumătate din oraş vrea să fie primar iar cei mai modeşti, doar consilieri, zeci de persoane cred că merită să fie preşedinți ai României iar cei mai modeşti, doar guvernanți, probabil că de acum fiecare va vrea să aibă "biserica" lui! "Noi muncim, nu gândim" e o lozincă mult uzitată şi înainte şi după 1989, dar tot sper să apuc vremea în care să mai şi adăstăm a gândi! Ştiți cum se spune: speranța moare ultima!

Mă întreb dacă nu cumva este treaba poliției această "biserică de tineri", pentru că plecarea este "seara la ora 7 de unde pleacă microbuzul de Găieşti". Cred că aşa au ajuns şi sectanții lui Bivolaru să confunde karatele şi ştiințele esoterice cu pornografia!

Speculații, speculații. Aş fi mai liniştită să fie o "originalitate" în plus a demnilor urmaşi ai lui Păcală şi Tândală, decât dacă ar fi o nouă încercare de a lovi în credința oamenilor. Oricum nivelul celui ce a scris anunțul nu este mai sus de manele.

Vorba lui Minulescu :"dar ce anume a fost, ce-a vrut să fie, noi nu vom şti-o, poate, niciodată". Şi cu astă neştiință nu vom fi mai săraci decât suntem.

Citeam în suplimentul ziarului România Liberă de astăzi, 10.06.2004 cum un tânăr, de 19 ani, a analizat cu multă seriozitate programele de pe aproape toate posturile de televiziune şi arăta că practic nu are la ce se uita, că pe canalele de ştiri violența deşănțată este la modă deşi sondajele de opinie nu arătau interesul deosebit al oamenilor pentru aşa ceva, şi întreba când se va ocupa CAN-ul de astfel de probleme.

Atâta vreme cât tinerii vor fi "atraşi"cu asemenea emisiuni şi filme în care nu ştii cine cu cine se bate şi pentru ce, alternative de genul "biserică pentru tineri" le pot atrage atenția, pentru că la ei încă n-a fost tocit interesul pentru viață, dar nici nu prea ştiu a trăi, aşa încât caută calea care, deseori, nu este cea dreaptă. Fără repere în viață, poți bâjbâi multă vreme până să-ți găseşti drumul.(11.04.2004)

Bacalaureat 2004

Cu viteză uniform accelerată, bacalaureatul se apropie şi de absolvenţii claselor a XII-a din promoţia 2004. S-au terminat înscrierile, s-au fixat opţiunile, se fac ultimele retuşuri ale materiei. Cu cât se apropie mai mult data examenului, cu atât sunt mai mari emoţiile celor ce-au învăţat zi de zi. Pentru cei ce n-au prea învăţat, nici o problemă! Ce-o vrea Dumnezeu, aia va fi!

Final de liceu, banchet, bacalaureat, evenimente anuale pentru profesori, unice pentru absolvenţi. Mulţi privesc cu îngrijorare viitorul, nu ştiu încotro s-o apuce. Pentru că şcoala i-a învăţat prea puţin sau mai nimic despre autocunoaştere şi nu-i învaţă chiar deloc să viseze. Nu ştiu că fericirea e în ei. Ca şi în alţi ani, pe unii dintre ei i-am întrebat ce vor să facă în viaţă şi de ce. Nu ştiu prea bine sau au idei foarte vagi, care nu-i vor duce nicăieri, adică vor îngroşa rândurile şomerilor cu diplomă de bacalaureat sau de facultate. Învăţaţi doar "să li se dea": cornul şi laptele, ceva la alocaţie, compensare la achiziţia unui calculator, ei nu ştiu că viaţa este pentru cei ce iau, nu pentru cei ce aşteaptă să primească. Neştiind unde vor să ajungă, se vor învârti în cerc pe lângă casă, păsări cu aripi frânte înainte de a zbura. Unii absolvenţi din seriile mai vechi au făcut chiar două facultăţi şi tot nu şi-au găsit locul pe lume.

Cum să ajungi undeva, dacă nu ştii unde vrei să ajungi?

Cândva am făcut cursuri de consiliere şi orientare profesională pentru a ajuta elevii să se integreze mai uşor în viaţă. Vreun an-doi s-a mai făcut câte ceva prin clase şi activitatea a fost bifată în planul de muncă. Apoi altă idee de "reformă" a îngropat-o pe asta. Şi tot aşa, reformă după reformă, se succed prea repede pentru a-şi mai da seama cineva de eficienţa lor pentru şcoală, ca să nu mai spun că viteza cu care au loc schimbările a ameţit pe toată lumea. N-aduce anul ce aduce ceasul. Iar pentru şcoală este mai degrabă ceasul rău!

Oameni sătui de atâtea schimbări, îngrijoraţi de ziua de mâine, de banii care abia le ajung pentru un trai de azi pe mâine, nu prea mai au cum să trezească la elevi interesul pentru muncă şi pentru viaţă! Aşa încât proaspeţii absolvenţi intră într-o societate în agonie, supravieţuiesc dar nu trăiesc!

Reduc totul sau aproape totul la bani. Dar banii vin doar după ce investeşti învăţătură, fantezie, muncă, seriozitate. Ei vin după muncă, nu înainte!

Termină liceul şi ştiu prea puţin sau nimic despre viaţă. Fac copii şi nu ştiu să se ocupe de ei. Se căsătoresc şi nu ştiu mai nimic despre viaţa de familie. Despre viaţa lor se discută doar la orele de dirigenţie, câte se mai fac. A şaptea spiţă la roată! Presupun că, îngropaţi în formalism, mulţi au şi uitat că şcoala trebuie să te formeze pentru viaţă, nu să dicteze vieţii! Uneori afli că munca serviciilor auxiliare este mai importante decât munca profesorilor şi a elevilor, ca şi cum ar putea fi şcoală fără elevi şi fără profesori! Nici acum n-au ajuns în şcoli toate informaţiile legate de bacalaureat, programul impus şcolilor este inoperabil din multe puncte de vedere, aducând un plus de stres tuturor.

Pentru ei, pentru copii mei de suflet, un gând bun şi BAFTĂ la bacalaureat. Şi să nu uite că bacalaureatul nu este un capăt de drum, ci un pas pe drumul vieţii. Să ştie că norocul şi reuşita nu depind de alţii, ci sunt în mintea fiecăruia dintre noi. În aceleaşi condiţii, unii se descurcă alţii nu. Deci nu condiţiile sunt principala problemă, ci limitele pe care noi ni le impunem! Ceri mult de la viaţă, obţii ceva; ceri puţin, obţii nimic!(09.06.2004)

Viaţa şcolii, şcoala vieţii

Săptămâna trecută am participat alături de colegii mei la masa oferită de două dintre colegele noastre de şcoală cu ocazia ieşirii la pensie.

La început am regretat că nu am participat cu bani alături de ele, pentru că eram în aceeaşi situaţie. Apoi însă, am fost şocată de întâmplare. Li s-a oferit câte un coş cu flori şi câte o felicitare pentru "activitatea excepţională" depusă în şcoală. Deşi lucrasem 28 din cei 34 de ani de învăţământ în această şcoală, la mine se uitau ca şi cum n-aş fi fost acolo, ca şi cum eram de sticlă!

Mi-am amintit că de Constantin şi Elena, la o agapă asemănătoare, s-au împărţit banii strânşi doar celor care contribuiseră cu bani la masă, ca şi cum nu sărbătoriţii în sine contau, ci faptul de a fi oferit ceva sau nu colegilor lor.

Pentru că, de fapt, nu li s-a luat vreun cadou ci li s-au pus banii în plic. Participând la fond am întrebat de ce nu se oferă tuturor sărbătoriţilor câte ceva. Răspunsul a fost tranşant: "în nici un caz, colegii sunt categoric împotrivă".

Mă gândeam câte plăcinte gustoase, cât cozonac ne oferise colega noastră exclusă, cu alte ocazii, nu neapărat festive, şi cum ne purtam noi cu ea. Şi că, în astfel de împrejurări, oamenii trec cu vederea neînţelegerile.

Mi-am dat seama că situaţia mea era similară. După 34 de ani de învăţământ, din care 28 în această şcoală, nu conducerea şcolii organiza despărţirea oferindu-ţi o floare şi o felicitare, ci eu trebuia să organizez masa iar ei "profitau de ocazie"! Şi că de fapt, fără masa oferită de mine, cei 28 de ani lucraţi în această şcoală nu înseamnă nimic! Pentru ei nu mi se spunea un mulţumesc, nu mi se ura viaţă lungă, eram pur şi simplu eliminată din colectiv fără multe fasoane! O masă însă era prilejul şi motivul pentru a ţi se oferi o floare, o felicitare "super", precum şi propunerea către Inspectoratul Şcolar să fii recompensat într-un fel!?!?

Şi m-am decis pe loc să nu ofer colegilor mei posibilitatea de a minţi că viaţa mea în şcoală a însemnat ceva. De fapt florile, felicitările, cadourile, ar fi pentru masă nu pentru ceea ce am făcut pentru şcoală, pentru elevi! Pentru un pahar cu apă spui unui om mulţumesc. Pentru nimic, nu spui nimic!

Abia acum am înţeles (omul cât trăieşte, învaţă şi tot prost moare) de ce numeroşi colegi au ieşit la pensie neştiuţi de nimeni, fără un mulţumesc care să le mai atenueze drama pensionării, cu pensii de batjocură şi viaţă de mizerie, oameni care au lucrat zeci de ani în şcoala asta!

Şi, cum sunt realistă, am acceptat ideea că mi-am irosit 34 de ani din viață pentru ceva ce eu credeam că e bine. Mi-am reamintit cuvintele unui diriguitor al învățământului dâmbovițean: ”nu contează ce faci, nici măcar dacă faci ceva în clasă” care mă ardeau ca fierul roşu, pentru că e greu să accepți că toată viața ai muncit prosteşte pentru nimic. Şi că ți se poate refuza cererea legală de continuare a activității fără nici un argument, deşi sunt ore iar catedra ți se dă liberă.

Am mai înțeles cu ocazia asta de ce clasa la care fusesem dirigintă cu greu poate oferi flori domnilor profesori la sfârşit de an şcolar – ar fi revenit câte 1/10 floare de fiecare elev pentru fiecare profesor. Iar clasa era una dintre cele mai bune, care face aproape tot cu mult suflet. Dar educația nu le-am făcut-o doar eu, ci şi toți acei care consideră că nu are importanță ce faci sau dacă faci ceva. Iar ei, acum, sunt mult mai mulți!

Am ajuns la concluzia că însemn doar un om căruia trebuie să i se ia scaunul de sub el, fără multe menajamente, pentru a se aşeza altcineva! Lipsa totală de respect pentru muncă, pentru vârstă, se transmite de la educator la educat fără greş. Iar în societatea românească se manifestă pe toate planurile, în toate direcțiile.

Vor trebui zeci de ani pentru a reveni la bunul simț şi sensibilitatea tradițională românească, în spiritul cărora am crescut şi m-am format ca om şi care, observ , au dispărut aproape cu desăvârşire.

Dragii mei, eu tot vă iubesc şi vă doresc viață lungă, sănătate, împliniri. Şi-mi recunosc eşecul de a nu fi reuşit să vă transmit aproape nimic din ce este important pentru viață.

Poate voi veți reuşi, dar pentru asta înțeleg că nu e suficient să vrei, ci trebuie să ştii şi pentru ce vrei ceva. Un motiv vi-l dau eu: toți sunteți pe urmele mele şi veți ajunge şi voi acolo unde sunt eu acum. Nici nu ştiți ce repede trece timpul!

Poveste adevărată

Duminică, 8 iulie, la emisiunea “Ferma” a programului 2, am văzut o vizită de informare a fermierilor din judeţul Alba, care aveau între 60 şi 600 capete de bovine, organizată cu fonduri Phare, în Germania.

La una dintre fermele vizitate, o familie de trei persoane se ocupă de o fermă cu 200 vaci de lapte şi cu 150 hectare de pământ arabil.

Totul era mecanizat: hrănirea vacilor, curăţenia, hrănirea viţeilor, lucrul pământului. La viţei hrănirea se făcea cu ajutorul unui aparat care prepara laptele din lapte praf, pentru că laptele e scump. Mi-am adus aminte de reportaje ale aceleiaşi emisiuni în care fermierii români nu mai voiau să vândă laptele la fabricile de lapte, îl aruncau în şanţ, pentru că preţul oferit nu

numai că era foarte mic, dar era şi în continuă scădere, deşi la noi toate preţurile cresc.

Grajdul era făcut din scândură, pentru că vacile suportă cu uşurinţă temperaturi de până la –15 grade, dar au nevoie de multă aerisire pentru ca producţia de lapte să fie cât mai mare. Investiţia trebuie făcută cu socoteală, pentru că nu are rost să se arunce banii pe zidărie scumpă, care nu măreşte randamentul, care asigură un “confort” de care vacile nu au nevoie.

Alimentarea cu furaje se făcea permanent, fiind supravegheată noaptea de un singur om. Vacile aveau în incintă un aparat de masaj pe care ştiau să-l por-nească gâdilându-l cu urechea, iar dacă nu voia nici o vacă masaj aparatul se oprea singur. Costă cam 1500 de dolari, dar asigură confortul şi creşte producţia de lapte.

Pentru ca tractoarele să nu circule pe drumurile publice, să nu existe consum inutil de combustibil, fermierii s-au înţeles între ei şi au comasat terenurile în spatele fermelor. Se pare că un lucru asemănător au realizat şi o parte dintre fermierii noştri din judeţul Alba, unul singur dintre ei fiind “Gigi contra”. Ardelenii însă, cam dintotdeauna, au fost cu unul sau chiar mai mulţi paşi înaintea “regăţenilor” şi a moldovenilor, ei fiind într-un fel de zonă de tranziţie între vest şi est.

Din cele 150 de hectare, cea mai mare parte este cultivată cu fân, o mare parte cu porumb furajer, cu cereale, iar o zecime rămâne în fiecare an necultivată, statul despăgubind fermierii cu sumele ce ar fi putut fi câştigate de pe acel teren. Herman, unul dintre proprietarii fermei, se ocupa de nutriţia vacilor şi a viţeilor, deşi trei zile pe săptămână lucra şi la o instituţie care studia domeniul respectiv.

Pământul lor este mult mai prost decât pământul românesc. Unul vizitator spunea că dacă românii ar avea posibilităţile de mecanizare ale nemţilor, noi i-am depăşi de departe. Dacă!!! Şi ne mai lipseşte organizarea nemţească!

Mi-aduc aminte că pe când trăiau socrii mei din Ardeal, mergând acolo cu maşina, spuneau că ardelenii tocmeau văcari, care mergeau cu toate vacile satului la păscut, iar pe munteni îi vedeam, pe marginea drumului sau pe câmp, fiecare cu vaca proprie. De asta ei trăiesc cum trăiesc, iar noi trăim cum trăim!

Zilele trecute auzeam la televizor că multe persoane, care au ieşit în şomaj “cu ordonanţa”, nu vor să se angajeze din nou,

deşi ar avea posibilitatea, pentru că nu vor să muncească pentru a câştiga tot atâta, sau chiar mai puţin, atâta timp cât banii le vin acasă pe nemuncă.

Ferească Dumnezeu să ajungă oamenii în şomaj, dar compensările primite nu încurajează pe nimeni să-şi mai caute loc de muncă, iar când banii se termină, chiar că nu mai ştiu ce să facă. Cât au bani nu vor să mai lucreze, când se termină banii, nu mai au ce! Trăim în țara în care cei mai mulți oameni aşteaptă "să li se dea". Nemții gândesc cu capetele lor, nu cu ale politicienilor. Ei îşi fac singuri, nu aşteaptă să decidă alții pentru ei. (11.08.2004)

Jocurile olimpice

Primele jocuri olimpice se pierd în negura timpurilor, startul lor putând fi bănuit cam prin anul 1370 î.e.n. Prima consemnare scrisă apare prin anul 776 î.H, când un bucătar din Elis, Coroibos, a câştigat cursa de fond.

Ele au fost suspendate în anul 393 printr-un ordin emis de împăratul Romei, Teodosius cel Mare.

Reluarea jocurilor a fost inițiată de nişte greci mai luminați încă din a doua jumătate a secolului al XIX-lea, prin organizarea câtorva festivaluri de atletism între anii 1859 şi 1888. Dar ideea s-a cristalizat după ce oamenii de ştiință vest-europeni au început să se intereseze de educația clasică greacă, gândindu-se şi la reluarea Jocurilor Olimpice.

Din inițiativa lui Pierre de Fredi, Baron de Coubertin, Jocurile Olimpice moderne au fost inaugurate la Atena la 6 aprilie 1896.

Drapelul olimpic a fost conceput de Pierre de Coubertain în 1913 şi aprobat de forul olimpic în 1914. El este lung de 3 metri şi lat de 2 metri, iar emblema olimpică este formată din 5 cercuri întretăiate, fiecare având o altă culoare: albastru, galben, negru, verde şi roşu, pe fond alb, cele 6 culori intrând în componența drapelelor tuturor națiunilor. Prima apariție oficială a drapelului pe un stadion a fost în anul 1920, cu ocazia Jocurilor Olimpice de la Anvers (Belgia).

Deviza olimpică este "Citius-altius-fortius " adică "mai repede-mai sus-mai curajos".

În antichitate competițiile aveau loc între două echipe care alergau cu torțe. Acest gen de competiții făceau parte dintr-un ceremonial religios organizat în cinstea unui zeu. La Jocurile Olimpice moderne flacăra olimpică a apărut destul de târziu, la a X-a ediție, desfăşurată în 1936 la Berlin. Ea a fost aprinsă la Olimpia, în Grecia, pe locurile vestigiilor olimpice din antichitate, fiind purtată din mână în mână de câteva mii de schimburi de sportivi, până la Berlin, pe ruta Olimpia, Atena, Salonic, Sofia, Belgrad, Budapesta, Viena, Praga, Dresda, Berlin.

În ziua de 5 aprilie 1896, când pe stadionul din Atena regele George I al Greciei declara deschisă prima ediție a Jocurilor Olimpice moderne, un ansamblu coral a interpretat cantata poetului grec Costis Palama, pe muzica compozitorului Spiru Samara. Acest imn a mai fost intonat la Olimpiada suplimentară din 1906, apoi a fost "uitat" până în 1957 când, soția lui Spiru Samara a spus că s-ar bucura dacă melodia ar fi adoptată ca imn olimpic, ceea ce s-a şi întâmplat începând cu Olimpiada de la Roma din 1960. (26.08.2004)

Sugestii pentru îmbunătăţirea legislaţiei

În concordanţă cu plata căldurii primite prin pereţi de către persoanele debranşate de la cele nedebranşate, cu plata întreţinerii de către persoanele moarte, mai propunem să se intre în legalitate şi în următoarele domenii:

- O parte din taxe şi impozite să fie dată şoferilor care luminează strada noaptea cu farurile, asigurând astfel iluminatul stradal acolo unde primăria nu o face
- Pentru cei ce au reuşit să se menţină pe linia de plutire să se înfiinţeze noi taxe, pentru a fi lecuiţi de a "ieşi din rândul lumii"! Doar nu face cine ce vrea în ţara asta. În acest fel ni se va asigura tuturor calea spre rai, prin penitenţă.
- Să se înfiinţeze taxa pe inteligenţă, pentru a-i lecui astfel pe cei ce primesc premii pe la diferite olimpiade internaţionale, concursuri etc. Sumele astfel strânse, să fie oferite legal drept recompensă pentru cei ce fură sau chiulesc în rând cu toată lumea.
- La examenele de titularizare să se ocupe posturile în ordinea crescătoare a mediilor, nu în ordine descrescătoare. Aşa, ar fi mult mai mulţi promovaţi.
- Cei ce nu au pile, neamuri, prieteni pe la "organele" suspuse să nu aibă dreptul de a mai participa la concursuri, pentru a nu mai încurca lumea inutil.
- Toate lucrările să fie adjudecate prin licitaţii fără strigare, ca la Petrom, care s-a "privatizat" pe preţul a 3-4 imobile din zona rezidenţială a Bucureştiului, dar cu tam-tam de mare afacere. În acest fel vor avea şansa să se ducă mai repede de râpă, şi măcar vom şti cum stăm.
- În domeniul medical să se menţină plata medicilor în funcţie de numărul bolnavilor, în caz contrar medicii ar fi tentaţi să-i vindece pe cât mai mulţi bolnavi, şi unde ar ajunge industria farmaceutică ?

- Serviciilor de salvare să li se impună un timp cât mai mare între înregistrarea apelului şi prezentarea la domiciliul pacienţilor, favorizând astfel selecţia naturală. În acest fel, banii daţi de pacienţi ca asigurări de sănătate vor putea fi folosiţi pentru a menţine bolnavi cât mai mulţi oameni: pe aparţinătorii lor, pe prieteni, pe vecini, şi pentru jeep-urile politicienilor şi guvernanţilor.
- Concursul pe post să prevadă, prin lege, pentru posturile în care se lucrează cu publicul sau cu finanţele, drept calitate unică pilele! S-ar legifera astfel o stare de fapt. La noi, dacă pila este suficient de mare, nu trebuie să mai ştii nimic. Omul avizat, în loc să înveţe, ar căută pila, şi toţi ar fi câştigaţi. Pila şi-ar încasa "dreptul" (cum de altfel şi face), iar candidaţii n-ar mai trebui să înveţe atâta şi să se strice la minte. Ideile şefiului ar fi ideile lor, pentru că în cap oricum n-ar mai avea altceva. Nici nu-i aşa de greu de atins idealul în domeniu, suntem foarte aproape!
- Conform principiului lui Peter, fiecare om promovează până la atingerea pragului maxim de incompetenţă. El se aplică la noi de multă vreme, de aceea am ajuns unde suntem. Să se promoveze direct, prin lege, incompetenţii, ca să nu-şi mai facă iluzii toţi isteţii.
- Salariile profesorilor să crească odată cu numărul elevilor căzuţi pe la examene, pentru că aceştia vor beneficia mult timp de instruire continuă; să fie penalizaţi pentru elevii premiaţi la olimpiade, pentru că aceştia, după un timp, ies din sistem, nu se mai poate şti exact ce-i în capul lor!
- Poliţiştii să fie salarizaţi direct proporţional cu numărul borfaşilor scăpaţi, pentru că în acest fel tot timpul vor avea de lucru, salariul lor va fi îmbunătăţit şi de cei scăpaţi, iar cetăţenii vor învăţa să-şi păzească lucrurile.
- Judecătorii sunt deja salarizaţi, din ce în ce mai consistent, după numărul celor scăpaţi de puşcărie, deci ar trebui legiferată metoda. Oricum, când mai vor, îşi alocă bani singuri, prin hotărâri judecătoreşti!

Dacă şi Constituţia, care ar fi trebuit gândită pentru o perioadă mai lungă, se tot schimbă, în funcţie de comanda politică, de ce să nu încercăm şi noi să mai sugerăm câte ceva, poate aude cineva! Şi, poate, şi înţelege!